OKAT YAYINEVİ

uzay serisi

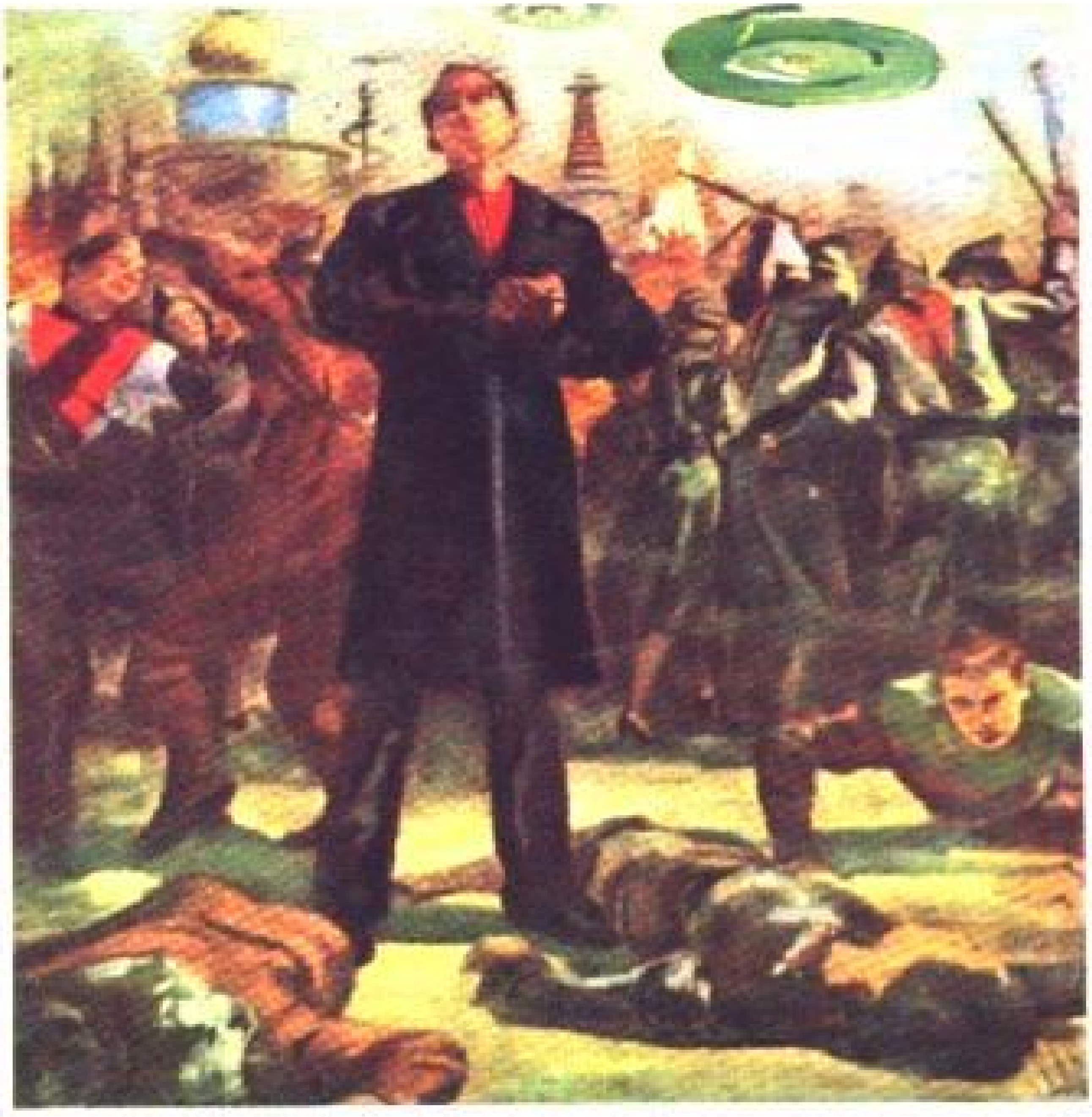
11

PHILIP K. DICK

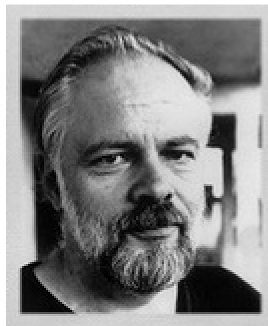
YARATILAN DÜNYA

çeviri

reha pınar

YARATILAN DÜNYA

PHILIP K. DICK

Çeviri
Reha PINAR

OKAT YAYINEVİ

1.

SIĞINAĞIN ISI DERECESİ, 99 Fahrenhaytla 101 Fahrenhayt derecesi arasında değişiyordu. Havadaki rutubet gözle görülebilecek kadar yoğundu. Her yerde sıcak su kaynakları vardı. Yer, ağır maden tortularıyla kaplıydı ve çamurlu gibi kaygandı. Islak kayaların üzerleri yosun ve mantar kaplıydı.

Bu sığınağın bir dölyatağı modeli olduğunu söylenirdi. Benzerliği inkâr edilemezdi ve şimdiye kadar da kimse inkâr etmemişti.

Louis, sıkıntılı bir tavırla eğildi ve ayağının hemen dibindeki mantarı kopardı, sonra parmaklarının arasında ufalayıp attı. Mantarın organik yüzeyinin altındaki çerçeve plastikten yapılmıştı ve sentetik olduğu belliydi.

Louis'in mantarı koparıp attığını gören, Frank:

— Yaptığımız zararları bize ödetebilirler, dedi. Federal Hükümet böylesine kocaman bir tesisi milyonlara mal etmiştir, öyle ya, böyle bir yer için milyonların harcanması gerekir.

Louis, acı bir dille:

— Sahnedeymişiz gibi, dedi. Neden? Neden bu koşullar altında doğduk?

Frank, sırıtarak cevâp verdi.

— Olağanüstü yaratıklarız, unuttun mu? Yıllar önce böyle karar vermiştik.

Sığınağın şeffaf duvarlarından görünen dış dünyayı işaret etti.

— Şu dünyada yaşayabilmek için fazlaca safız.

Şeffaf duvarlardan görünen dünya, San Fransisco'ydu. Koca şehir derin bir uykudaydı. Arada sırada geçen arabaların farları etrafı gündüz gibi aydınlatıyordu. Louis, dış manzarayı görmemek için sırtını duvara döndü. Burada, bu küçücük yerde tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi kapalıydılar. Çevreyi seyretmekten başka yapacak işleri yoktu, öfkeyle söylendi.

— Bir nedeni olmalı. Bizim için bir neden olmalı.

Frank umursamaz bir tavırla omuz silkti.

— Nedenini öğrenmenin sana faydası olacak mı?

Biraz geride duran, Irma:

— Bizi yaşatıyorlar, dedi. Bunca yıldan beri üstümüze titriyorlar. Bütün bunların bir nedeni olmalı, doğru, düşündükleri bir şey olmalı.

Frank, alayla:

— Bir amaçları mı olmalı? diye sordu. Evrensel bir hedefleri mi olmalı?

Sığınak yedi kişiyi barındıran, karanlık ve buharı tüten bir kase gibiydi. Atmosferi amonyak, freon ve çok az metan karışımı meydana getiriyordu. Su buharı çok boldu, fakat karbondioksit yoktu. Sığınak, yirmi beş yıl önce, 1977 yılında inşa edilmişti. Sığınağın en yaşlı üyeleri ilkel hayatlarının madeni bir kuluçka makinesinde geçtiğini hatırlıyordu. Sığınağın inşasında üstün bir işçilik vardı ve zaman zaman ufak tefek değişiklikler yapılmıştı. Koruyucu elbiseler giyinmiş normal insanlardan kurulu işçi grubu, belirli zamanlarda Sığınağa geliyordu. Genellikle tamire ihtiyaç gösteren canlı mıntıka hayvanları oluyordu.

Frank:

— Eğer bizim için bir şey düşünüyorlarsa, dedi. Bize söylerlerdi.

Frank, kişisel olarak, Sığınağı yöneten Federal Hükümete güveniyordu.

— Hiç değilse Doktor Rafferty söylerdi, biliyorsunuz.

Irma:

— Ben pek emin değilim, dedi.

Frank, öfkeyle:

— Hay Allah, dedi. Bizim düşmanımız değiller. Eğer isteselerdi bizi bir saniye içinde yok edebilirlerdi, ama bunu yapmadılar, öyle değil mi? Gençlik örgütünü üstümüze salarlardı.

Louis, itiraz etti.

— Bizi burada tutmaya hakları yok.

Frank, içini çekti.

— Eğer dışarı çıkacak olursak ölürüz.

Şeffaf duvarın üst kesiminde basınçlı hava delikleri, emniyet valfları vardı. Havadaki gaz miktarını ayarlıyor, zaman zaman içeri gaz karışımı veriyordu. Arada sırada dış hava da içeri sızıyordu.

Frank:

— Şu havayı koklayın, dedi. Dışardaki hava karışımı değişik. Sert, soğuk ve öldürücü.

Louis, sordu:

— Bu sızıntıların özellikle yapılmadığını nerden biliyorsun?

Hepimiz biliyoruz ki zaman zaman buradan çıkmak istiyoruz. Buradan kurtulmak için planlar kuruyoruz. Ancak, kaçmak için plan yapılmasına ihtiyaç yok, çünkü istediğimiz an buradan çıkabiliriz ve bizi kimse durdurmaz. Fakat bir gerçek var. Dışarda yaşayamayız. Dışarda yaşayabilmek için yeteri kadar kuvvetli değiliz.

Üç kişiden otuz metre kadar ötede grubun diğer dört üyesi şeffaf duvarın önünde duruyordu. Frank'ın sesini duyuyorlardı. Grubun en genci olan Garry, başını kaldırıp dinledi, fakat başka söz duyamadı.

Vivian, sabırsızlıkla:

— Tamam, dedi. Gidelim.

Garry, başıyla onayladı.

— Elveda dölyatağı, diye mırıldandı.

Sonra uzandı ve Doktor Rafferty'yi çağıran kırmızı düğmeye bastı.

⁂

Doktor Rafferty:

— Küçük dostlarımız arada bir her nasılsa heyecanlanıyorlar, dedi. Evdeki herkesi alt edebileceklerini düşünüyorlar.

Cussick'i asansöre doğru götürdü.

— Bu çok ilginç olacaktır... İlk kez geliyorsunuz. Sakın şaşırmayın, sizin için bir şok olabilir. Bizden çok değişik yaratıklardır, tabii fizyolojik olarak konuşursak.

On birinci katta Sığınağın ilk elemanları görülüyordu. Sığınağın ısısını ve atmosferini temin eden pompalar durmadan çalışıyordu. Sığınakta polis yerine doktor vardı. Üniformaları polisinki gibi kahverengi değil, beyazdı. Rafferty, ön dördüncü katta asansörden indi. Cussick de doktorun arkasından indi.

Doktorlardan biri, Rafferty'ye:

— Sizi çağırıyorlar, dedi. Bugünlerde çok huzursuzlar.

— Teşekkür ederim.

Doktor Rafferty, Cussick'e döndü.

— Şu ekrandan seyredebilirsiniz, dedi. Sizi görmelerini istemiyorum. Polis nöbetçileri olduğunu öğrenmelerini arzu etmiyorum.

Duvarın bir kısmı açıldı. Açılan yerden Sığınağın mavi-yeşil çimenlik yerleri görünüyordu. Cussick, doktorun Sığınağa girdiğini, çevresinin minyatür yedi insanla sarıldığını gördü. Küçük insanların incecik göğüs kafesleri heyecanla inip kalkıyordu. Hep bir ağızdan konuşuyorlar ve ellerini kollarını sallayarak bir şeyler anlatıyorlardı.

Rafferty, elinin küçük bir hareketiyle konuşmaları kesti.

— Ne istiyorsunuz?

Doktor Rafferty, Sığınağın boğucu sıcak havasında zorlukla nefes alıyordu. Yüzünde iri ter taneleri belirmişti.

Minyatür bir kadın:

— Buradan çıkmak istiyoruz, dedi.

Bir erkek, ekledi.

— Karar verdik, buradan gidiyoruz. Bizi burada kapalı tutamazsınız. Bizim de haklarımız var.

Doktor Rafferty, durumu bu küçük insanlarla tartıştı. Sonra birden döndü ve Sığınaktan çıktı.

Alnındaki terleri kurularken Cussick'e:

— Orada ancak üç dakika kalabilirim, dedi. Üç dakikadan sonra amonyak etkisini göstermeye başlıyor.

Cussick, sordu:

— Buradan çıkmaları için onlara imkân verecek misin?

Rafferty, teknisyenlerden birine:

— Havalandırmayı hazırla, dedi. Teker teker düşmeye başladıkları zaman onları toplamaya hazır ol.

Cussick'e dönüp açıkladı.

— Havalandırma onlar için demirden bir ciğer demektir. Fazla bir tehlike söz konusu değil. Çok hassas olmalarına rağmen, zarar görmelerine imkân vermeden onları toplayacağız.

Sığınağı bütün yaratıklar terketmiyordu. Dört kişi tereddütle koridordan asansöre doğru gelirlerken, üç kişi de onları heyecanla gözlüyordu.

Doktor Rafferty:

— Sığınaktan çıkmayan şu üç kişi daha gerçekçi, dedi. Aynı zamanda daha yaşlı. Biraz şişmanca, esmer, koyu saçlı olan Frank'tır. Başımıza dert olan daha çok gençler. Kalplerinin şok sonucu durmasını önlemek için bazı tedbirler alacağım. Senden istediğim caddeyi temizlemen. Onları kimsenin görmesini istemiyorum. Nasıl olsa vakit geç, cadde fazla kalabalık değil. Fakat her ihtimale karşılık...

Cussick:

— Güvenlik Polisine haber vereceğim, dedi.

— Ne kadar çabuk yapabilirsiniz?

— Birkaç dakika içinde. Toplum Polisi halen iş başında. Jones ve hempaları sebebiyle.

Biraz rahatlayan Rafferty acele adımlarla uzaklaştı. Cussick, Güvenlik Polisine telefon etmek üzere hareket etti. San Fransisco bürosunu buldu ve talimatını verdi. Henüz telefonu kapamamıştı ki, Güvenlik Polisine ait Hava Polis Grubu Sığınak binasının çevresinde uçuşmaya başlamıştı. Cadde barikatları yapılana kadar telefon bağıntısını kaybetmedi. İşi bittikten sonra Doktor Rafferty'yi aramak üzere telefonu kapadı.

Asansöre binen dört yaratık cadde seviyesine çıkmıştı. Doktor Rafferty'nin peşinden hızlı hızlı çıkış kapısına doğru yürüyorlardı.

Cussick, caddenin bomboş olduğunu gördü. Polis büyük bir başarıyla caddeyi ve çevresini boşaltmışlar, trafiğe kapamışlardı. Havalandırma kamyonu motoru çalışır vaziyette caddede bekliyordu.

Cussick'in yanında duran doktorlardan biri:

— İşte gidiyorlar, dedi. Umarım ki Rafferty ne yaptığını biliyordur.

Parmağıyla işaret ederek konuşmasına devam etti.

— Şu güzel olan Vivian'dır. Grubun en genci. Genç adam, Garry'dir. Son derece zekidir ve kafası çalışır. Şu Dieter. Yanındaki de Louis. Sekizinci bir yaratık daha var. Henüz bebek halinde. Kuluçka makinesinden çıkartmadık. Henüz haberleri yok.

Dört minyatür yaratık, gözle görülür bir şekilde acı çekiyorlardı. Bacaklarının bükülmemesi için kendilerini zorlayarak merdivenleri inmeye çalışıyorlardı. Fazla uzağa gidemediler. İlk düşen Garry oldu, merdivenlerin son basamağında düşmemek için biraz diretti, sonra yüzükoyun kapaklandı.

Küçük vücudu titriyor ve emeklemeye çalışıyordu, ötekiler kaldırıma inip yürümeye başladılar. Garry'in durumunun farkında bile değillerdi.

Dieter, zorlukla nefes alarak:

— Eh, dedi. Dışarı çıktık.

Vivian:

— Evet, başardık, dedi.

Dizleri büküldü ve yere oturdu. Bir dakika sonra Dieter, genç kızın yanına serildi. Gözlerini kapamış ayağa kalkmaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra Louis de onların yanına çöktü.

Dört yaratık kaldırımın gri taşları üzerine serilmiş yatarken nefes almaya, ölmemeye çalışıyordu. Hiç biri kımıldamaya teşebbüs etmiyordu. Amaçlarını unutmuşlardı. Soluk soluğa yattıkları yerde, bayılmamaya gayret ederek Doktor Rafferty'nin bulanık görüntüsüne bakıyorlardı.

Rafferty, ellerini ceplerine sokmuş onları seyrediyordu.

— Sizin arzunuza bağlı, devam etmek ister misiniz? diye sordu.

Cevap vermedikleri gibi, doktorun söylediklerini bile anlamamışlardı.

Doktor Rafferty, konuşmasına devam etti.

— Sisteminiz normal havayı veya ısıyı kabul etmez. Normal yiyecekleri de yiyemezsiniz. Dış dünyanın hiç bir koşuluna dayanamazsınız.

Acı bir ifadeyle Cussick'e baktı. Kaba bir sesle:

— Bunun için vazgeçsek iyi olacak, dedi. Havalandırma arabasını çağırıp yerimize dönelim.

Vivian, belli belirsiz başını salladı, dudakları kımıldadı, fakat sesi çıkmadı.

Rafferty döndü ve arabaya işaret etti. Araba hemen geldi, kaldırıma inen robot âletler dört yaratığı yerden kaldırıp arabaya aldı. Küçük yaratıklar için

dış dünyayı keşif başarısız olmuştu. Cussick, onları görmüştü. Onların çabalamalarına ve yenilgilerine tanık olmuştu.

Bir müddet Doktor Rafferty ve Cussick, konuşmadan soğuk kaldırımın üstünde durdular.

Nihayet Doktor Rafferty kımıldadı.

— Caddeyi boşalttığın için teşekkür ederim, diye mırıldandı.

— Caddeyi boşaltacak zamanım olduğuna sevindim. Eğer Jones'un Gençlik örgütü üyeleri bunları görmüş olsalardı...

— Ezeli ve ebedi Jones. Gerçekten de fazla şansımız yok.

— Bu gördüğümüz dört yaratık gibi olalım, denemeye devam edelim.

— Fakat gerçek.

— Evet, gerçek. Yaratıklarının bu havayı teneffüs edememeleri nasıl gerçekse. Fakat nasıl olsa yol barikatlarını yaptık. Caddeleri temizledik ve bu kez onları geri püskürttüğümüzü umduk.

— Jones'u hiç gördün mü?

Cussick, başını salladı.

— Birkaç kere. Onun varlığından kimsenin haberi yokken, örgütlenmeden önce onunla tanışmıştık.

Rafferty, mırıldandı.

— Bir kilisede papazken.

— Çok daha öncesinden.

Cussick, yakın geçmişi düşündü. Jones'tan önce ne caddelerin boşaltılması ne de barikatların kurulması söz konusuydu. O zamanlar ne camlar kırılır ne de yangın çıkardı.

Rafferty sordu:

— Peki nerede?

— Karnavalda.

2.

Jones'la tanıştığı zaman yirmi altı yaşındaydı. 4 Nisan 1995 yılında tanışmışlardı. O günü her zaman hatırlardı; bahar havası serin ve çiçeklerin kokusuyla doluydu. Bir yıl önce savaş sona ermişti.

Gözlerinin önünde alçak bir yamaç vardı. Evler şuraya buraya serpiştirilmişti. Normal günlerde herkes çalışırdı, ama bugün her yer sessizdi. Yedisinden yetmişine kadar herkes, yorgun adımlarla karnavala gidiyordu.

Ayaklarının altındaki yer, yumuşak ve nemliydi Cussick de arzuyla yürüyordu, çünkü o da karnavala gidiyordu. Bir işi vardı.

İş bulmak çok güçtü ve Cussick, iş bulduğu için memnundu. Her okumuş genç gibi Cussick de Hoff'un örgütüne karşı sempati duyuyordu ve iş almak için hükümete müracaat etmişti.

O günlerde idealistti.

Özellikle İçişleri Bakanlığında görev almış, sonradan Gizli Polise girmişti. 1995 yılında dine ve politikaya bürokrasi hakimdi. Kimsenin ciddiye aldığı yoktu. Yiyecek bollaştığına göre halk arasında panik de yoktu. Halk, midesinin doyacağından emindi. Savaş günleri gerilerde kalmıştı.

Karnavalın tenekeden yapılmış on binası neon ışıkları altında parıl parıl yanıyordu. Binaların çerçevelediği sahanın tam ortasında daire şeklinde bir sahne hazırlanmış etrafına oturulacak ranzalar yapılmıştı.

Sahnede birçok yaratık vardı. Bu yaratıklar savaştan çok önce kadınların hayvanlarla birleşmesinden elde edilmiş ve birçok tecrübelerde kullanılmıştı. Yeni hükümet onlara da bir hak tanımıştı, onların da herkes gibi yaşamaya hakkı vardı.

Binalardan birinin önündeki merdivenlerde dört kız vardı. Kızlar çırılçıplaktı. Birisi tırnaklarını kesiyordu. Boyalı vücutları neon ışığı altında parıldıyordu. Kızların arkasındaki kapının gerisinde gösteriler yapılıyordu.

Kızlardan biri:

— Hey, dedi.

Şaşıran Cussick, kızın kendisine hitap ettiğini fark etti.

Sinirli bir tavırla:

— Ne var? diye sordu.

— Saat kaç?

Cussick, saatine bir göz attı.

— On bir buçuk.

Kız yerinden kalktı ve parmaklıklara doğru yürüdü.

— Sigaran var mı?

Ceplerini karıştıran Cussick, sigara paketini bulup kıza uzattı.

Kız sigarayı almak üzere uzandığı zaman iri göğüsleri parmaklığın üzerinden sarktı.

— Teşekkürler.

Bir anlık tereddütten sonra Cussick çakmağını uzattı ve kızın sigarasını yaktı. Kız gülümseyerek Cussick'e baktı. Ufak tefek, kahverengi saçlı, ince ve muntazam bacaklı, çok genç bir kadındı.

— Gösteriyi seyretmeye gelecek misin?

Cussick'in niyeti yoktu.

— Hayır.

Genç kadın alaylı bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

— Hayır mı. Neden? İlgilenmiyor musun? Sen de onlardan mısın?

Yakında bulunanlar onları dinliyorlardı, yüzlerinde alaylı bir ifade vardı.

Cussick'in etrafındakiler kıkırdadı. Cussick, şaşkınlığından ne yapacağını şaşırmıştı.

Genç kadın tembel bir tavırla:

— Yakışıklısın, dedi.

Oturdu ve kollarını çıplak dizlerine doladı. Kırmızı dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigaranın dumanı tembel tembel yükseliyordu.

— Elli doların yok mu? Elli dolar harcayamaz mısın?

— Hayır, harcayamam.

Genç kadın şaşırmış gibi numara yaparak uzandı ve Cussick'in muntazam taralı saçlarını karıştırdı.

— Oooo! Ne yazık. Belki seni bedava alabilirim. Hoşuna gider miydi? Benimle bedava kalmak istemez miydin?

Genç kadın göz kırparak dilinin ucunu çıkardı.

— Sana birçok şey gösterebilirim. Bildiklerim karşısında çok şaşıracaksın.

Cussick'in sağında duran kabak kafalı bir adam:

— Bir şapka verin, dedi. Şu genç için biraz para toplayalım.

Bir kahkaha tufanı koptu ve birkaç beş dolarlık kabak kafalı adamın elindeki şapkaya atıldı.

Genç kadın, bir elini Cussick'in ensesine koymuş konuşuyordu.

— Benden hoşlanmadın mı, hoşlanamaz mısın? Hoşlanacağını biliyorum. Bütün bu insanlar da benden hoşlandığını biliyor. Onlar da seyredecekler. Merak etme, sana öğretirim.

Birden Cussick'in kulağını yakaladı.

— Gel bakalım. Hepinize neler yapabileceğimi göstereceğim.

Kalabalık alkışlamaya başladı. Cussick, arkasından itildiğini hissetti. Genç kadın Cussick'in kulağını bıraktı ve onu kucaklamak için kollarını

açtı.

Cussick, büyük bir çabayla kalabalıktan sıyrıldı ve geride kaldı. Nefes nefese ceketini düzeltti.

Kimsenin ona baktığı yoktu. Ellerini ceplerine sokarak gayesiz bir tavırla yürümeye başladı.

Fal bakılan bir çadırın önünde durdu. Sonra kendi kendisine söylendi.

— Falıma baktırsam iyi olacak.

Çadıra girdi. Çadırın ortasına bir masa konmuştu. Yaşlı, esmer bir kadın masanın başına oturmuş, önündeki cam küreye bakıyordu.

Cussick, tekrar dışarı çıktı ve başka bir çadırın önünde durdu. Çadırın önündeki tabela dikkatini çekmişti.

İNSANLIĞIN GELECEĞİ

(KİŞİSEL GELECEK İÇİN FAL BAKILMAZ)

Cussick, çadıra girdi ve genç adamı inceledi. Sakalı oldukça uzamıştı. Alnı biraz çıkıktı. Gözünde çelik çerçeveli bir gözlük vardı. Dudakları oldukça etliydi. Sabırsız bir tavırla, dudaklarının arasına sıkıştırmış olduğu sigarasını çekiştiriyordu. Çıplak kolları sıskaydı. Omuzlarının darlığı boyunu oldukça uzun gösteriyordu.

İşte bu adam Jones’tu. Cussick, o zamanlar bu adamın baş belâsı olacağını bilemezdi.

Cussick, ellerini ağzının etrafında boru gibi tuttu ve bağırdı.

— Hey!

Genç adam başını çevirip Cussick’e baktı. Gözleri birleşti. Kalın camlı gözlüğünün arkasından görünen gri gözleri buz gibiydi, parmaklarıyla masanın üzerinde trampet çalıyordu.

Cussick:

— Neden kişisel fal bakılmaz? dedi.

Genç adam cevap vermedi. Gözlerini masanın üzerine çevirdi ve bakışlarını önüne dikti.

Cussick, meraklanmıştı. Tereddüt etmeden basamakları çıktı ve genç adama yaklaştı.

Jones, başını kaldırıp Cussick'e baktı.

— Yirmi dolar.

Cussick, hemen elini cebine attı ve parayı çıkartıp uzattı.

— Karşılığında ne alacağım?

Jones, bir masa üzerindeki tekerleği işaret etti. Tekerleğin yüzü dört parçaya bölünmüştü.

— Bunu görüyor musun?

Jones, bir kolu çekerek tekerleği döndürdü.

— Yüz yirmi saniye vaktin var. İstediğini sorabilirsin. Vaktin dolana kadar...

Parayı alıp cebine attı.

Cussick, hayretle:

— Sormak mı? dedi. Ne soracağım?

— Geleceği.

— Kendi hakkımda bir şey soramam, değil mi?

— Kesin olarak hayır. Varlığı olmayan bir kişisin.

Cussick, gözlerini kırpıştırdı. Şaşırmıştı, kulakları zonkluyordu. Mümkün olduğu kadar sâkin bir sesle:

— Belki de hatalısın, dedi. Belki bir kişiliğim, varlığım vardır.

Öfkelenmişti. Acaba şu karşısındaki sıska adam, kendisinin Federal Hükümetin Gizli Polis Servisinden olduğunu bilseydi ne yapardı? Dilinin ucuna gelmişken kendisini zor tuttu. Eğer ağzından bir kelime kaçırmış olsaydı, Gizli servisten atılacağı muhakkaktı.

Jones:

— Doksan saniyen kaldı, dedi. Allah aşkına bir şeyler sor! Hiç bir şey öğrenmek istemiyor musun? Merak etmiyor musun?

Cussick, dudaklarını yalayarak:

— Peki, dedi. Gelecekte neler var? Neler olacak?

Jones, tiksintiyle başını salladı, içini çekti, sigarasını söndürdü. Bir dakika kadar cevap vermeyecekmiş gibi göründü. Bir an, bütün dikkatini ayakkabısının altında ezilmiş sigaraya verdi. Sonra zayıf kollarına abanarak kalktı ve ağır ağır:

— Belirli sorular, dedi. Senin için bir cevap bulmamı mı istiyorsun? Pekâlâ, istediğini yapacağım. Soru. Gelecek Heyet Başkanı kim olacak? Cevap. Nasyonalist aday, Ernest T. Saunders adında önemsiz bir kişi.

— Fakat Nasyonalistler parti kurmadılar ki!

Jones, Cussick'e aldırmadan konuşmasına devam etti.

— Soru. Ülkeye sızanlar kimdir? Cevap, Güneş sisteminin ötesindeki yaratıklar, aslı bilinmiyor, doğası bilinmiyor.

Cussick, şaşırdı.

— Hangi tarihe kadar bilinmeyecek?

Yutkundu, sonra ekledi.

— Ne kadar uzağı görebilirsin?

Jones, umursamaz bir tavırla cevap verdi.

— Hatasız olarak bir yıl sonrasını görebilirim. Ondan sonrası sönük kalıyor. Ana olayları görebilirim. Ayrıntılar sönük kalır, hiç bir şey göremem. Görebildiğim kadarıyla ülkeye sızanların kimlikleri bilinmiyor.

Cussick'e bir göz atarak devam etti.

— Onlardan söz ediyorum, çünkü, bundan sonra en çok sözü geçenler olacak.

Cussick, gazete, başlıklarını gözünün önüne getirdi.

«DIŞ GEZEGENLER DEVRİYE GEMİLERİ TARAFINDAN KİMLİĞİ BİLİNMEYEN GEMİLERİN TESPİT EDİLDİĞİ HABER VERMEKTEDİR?»

— Halen sözü ediliyor. Onların yaratık olduğunu söylüyorsun, ha? Gemi değil mi? Anlamıyorum... yani bizim tespit ettiğimiz gemi değil de yaratıklar mı?

Jones, sabırsız bir tavırla:

— Evet, yaratıklar, dedi. Federal hükümet bunu biliyor. Şu anda yüksek mevkilerde sözü ediliyor. Tam bir rapor aldılar. Raporun esası birkaç haftaya kadar komuoyuna duyurulur. Hergeleler şimdilik bunu saklıyorlar. Uranüs'tan gelen bir kılavuz tarafından ölü bir yaratık bulundu.

Tekerleğin dönüşü ağırlaştı ve nihayet durdu. Jones, tekrar yerine oturdu.

— Zamanın doldu. Eğer öğrenmek istediğin başka şeyler varsa, sana bir yirmi dolara daha patlar.

Çok şaşıran Cussick, geri geri gitti, basamaklardan indi.

— Hayır, teşekkür ederim, diye mırıldandı. Öğrendiklerim yeter de artar.

3.

Saat dörtte bir polis arabası onu aldı ve Baltimore’a götürdü. Cussik, için için kaynıyordu. Elleri titreyerek bir sigara yaktı, içti, izmariti fiskeledi, sonra bir sigara daha yaktı. Belki bir şey bulmuştu. Belki de boşuna hayale kapılıyordu. Baltimore gizli servis binası şehrin bir mil dışındaydı.

Polis arabası ilk kontrol istasyonunda yavaşladı ve başlarında çelik miğfer ellerinde makineli tabancalar bulunan polisler tarafından kontrol edildi, sonra yoluna devam etti.

Cussick arabadan indikten sonra binaya girdi. Raporunu Güvenlik Müdürü Pearson’a vermeden önce, pedagojik katlardan birine çıktı. Bir dakika sonra Max Kaminski’nin karşısında duruyordu.

Max Kaminski masasının üstüne yığılmış kâğıtları teker teker inceliyordu.

— Bu güzel Nisan sabahı tepelerde neler buldun?

Cussick:

— Sana bir şey sormak istiyorum, dedi. Raporumu vermeden önce sormak istediğim bir şey var.

Evvelce Cussick’i Max Kaminski eğitmişti. Şimdi Cussick onun bölgesinde değildi, fakat tavsiye almak üzere her zaman gelirdi.

— Kanunu biliyorum... fakat birçok şey kişisel yargıya dayanıyor. Bir durumu ihlâl varmış gibi görünüyor, ama hangisi olduğunu bilmiyorum.

Kaminski, kalemini bırakarak:

— Biliyorsun, dedi, ihlâl üç ana sınıfa ayrılır. Sendeki notları tekrar karıştır.

Cussick, sabırsız bir tavırla:

— Ezbere biliyorum dedi. Fakat yine de şaşkınım. Sözünü etmek istediğim kişi bilinmeyen şeyleri söylüyor.

— Özel bir konuda mı?

— Gelecek hakkında. Gelecek yıl neler olacağını bildiğinden söz ediyor.

— Önceden haber vermek mi?

— Gaipten haber vermek. Eğer doğru anladıysam. Kimse gelecekten haber veremez. Gelecek henüz meydana gelmemiş olaylarla doludur, ama bu olayların neler olabileceğini kimse bilemez.

— Karnavaldaki fal bakanlardan biri mi?

Cussick kızardı.

— Evet.

İhtiyar adamın bıyıkları öfkeyle titredi.

— Sen de bunu rapor mu edeceksin? Birkaç dolar kazanmaya çalışan bir şarlatanı mı rapor edeceksin? Suçlamanın ne demek olduğunu bilmiyor musun? Medeni haklarını kaybeder, işçi kamplarında çalışır...

Başını şiddetle salladı.

— Sen de âmirlerin tarafından bir aferin alırsın, ha! Zavallı bir kimseyi suçlayarak, onun üstüne basarak yükselmek istersin, ha!

Cussick, kontrollü bir sesle:

— Fakat kanunun çiğnenmiş olduğu kanısındayım, dedi.

— Herkes kanunlara karşı gelir. Zeytinin son derece acı olduğunu söyleyecek olursam, teknik olarak ben de kanunu çiğnemiş olurum. Eğer birisi köpeklerin insanların en iyi dostu olduğunu söylerse, bu kanuna aykırıdır. Her şey böyledir... Bunun için de böylesine basit şeylerin üzerinde durmayız.

Pearson, büroya girmişti.

— Ne oluyor?

Kaminski, asık suratla:

— Bu genç dostumuz bir av yakalamış, dedi. Karnavalda bir falcıyı meydana çıkarmış.

Cussick, Pearson'a dönerek açıklamak istedi.

— Alelâde bir falcı değildi. Bu adamın garip bir kişiliği olduğunu düşünüyorum. Söylediğine göre, Saunders adında biri gelecek Heyet Başkanı olacakmış.

Pearson, ilgisiz bir tavırla:

— Bu ismi hiç duymadım, dedi.

Cussick:

— Ülkeye sızanların sadece gemi olmadığını, onların canlı yaratıkları olduğunu söyledi, dedi. Ve bunun da yüksek makamlarca bilindiğinden söz etti.

Pearson'un yüzünde garip bir ifade belirdi. Kaminski, elindeki kalemi birden bıraktı.

Pearson, zayıf bir sesle:

— Oh, sahi mi? dedi.

Cussick:

— Gelecek yıl bu yaratıkların çok önem taşıyacağını söyledi, dedi. Şimdiye kadar uğraştığımız en önemli olaylardan biri olacakmış.

Ne Pearson nede Kaminski cevap verdi. Zaten cevap vermelerine ihtiyaç yoktu, çünkü Cussick, onların yüzünden okuyordu.

Jones'un ismi yakında herkes tarafından duyulacaktı.

4.

Halen kurulmuş olan sistem yedi ay kadar sürdü. 1995 Ekim ayında Nasyonalist parti kazandı. Yirmi dört saat içinde Ernest T. Saunders başkan seçilmiş ve Floyd Jones sessizce tutuklanmıştı.

1995 yılının Haziran ayında, Cussick, Danimarka bölgesine atanmıştı. Cussick orada, Federal Hükümetin Haber alma merkezinin sanat şubesinden Danimarkalı bir kızla tanışmıştı. Nina Longstren, tanınmış bir mimarın kızıydı. Ailesi oldukça zengin, yetenekleri yüksek ve toplumca tanınmıştı.

Cussick, Nina'yla resmen evlendiği halde ona karşı sonsuz hürmet duyuyordu.

Cussick ve Nina, oturdukları evi yeniden döşerlerken, Baltimore'deki bürodan Cussick bir emir aldı. Aldığı emirden karısına söz etmek için uygun bir zaman bekledi.

Duvarları boyarlarken, Cussick:

— Sevgilim, dedi. Buradan gidiyoruz.

Nina hemen cevap vermedi. Ellerini çenesinin altına dayamış, masaya abanmış, renk örneklerini inceliyordu.

Belirsiz bir ifadeyle:

— Ne? diye mırıldandı.

Odanın içi boya kutularıyla doluydu. Mobilyanın üstü plastik örtüyle kaplanmıştı.

— Özür dilerim... Seni dinlemiyordum.

Cussick, karısının yanına gitti ve renk kataloglarını çekti.

— Büyük yerden emir var. Baltimore'a gitmek zorundayım. Jones hakkında bir dâva hazırlıyorlarmış. Benim de duruşmada hazır olmam gerekirmiş.

— Anlıyorum.

— İki gün sürmez. Eğer arzu ediyorsan burada kalabilirsin.

Evleneli ancak bir hafta olduğu için karısını evde bırakmak istemiyordu. Aslında balayında sayılırdı.

— Pearson mesajında, yolculuk giderlerinin ikimiz için de ödeneceğini söylüyor.

Nina:

— Başka çaremiz yok, değil mi? dedi.

Boya kutularını toplamaya başladı.

— Boyaların üstünü kapasak iyi olacak sanıyorum.

Cussick, karısının uzun sarı saçlarını geri iterek yanağına bulaşmış olan boyayı terebentinle sildi.

Nina, üzüntüyle:

— Teşekkür ederim, dedi. Ne zaman hareket etmemiz lâzım? Hemen mi?

Cussick, saatine göz attı.

— Akşama Baltimore'da olsak iyi olur. Şimdilik onu tutuyorlar. Copenhagen'den Sekiz otuz gemisine yetişmeliyiz.

Nina, başını eğerek:

— Bir duş alayım, dedi. Sen de yıkanıp üstünü değiştirmelisin.

Cussick'in çenesini okşadı.

— Tıraş da olmalısın.

— Ne dersen kabul.

— Açık gri elbiseni mi giyersin?

— Kahverengi giymek zorundayım. Unutma, bu iş yolculuğu. Gelecek on iki saat iş başındayım.

— Yani ağır başlı ve ciddi mi olmalıyız?

Cussick bir kahkaha attı.

— Hayır, fakat bu iş beni düşündürüyor.

Nina, burnunu havaya kaldırdı.

— Şu halde düşünmene devam et. Fakat benim de düşünmemi isteme. Düşünecek başka şeylerim var... Burasının boyasını gelecek haftaya kadar bitiremeyeceğimizi biliyor musun?

— İki işçi çağırıp boyayı tamamlatabiliriz.

— Kimseyi sokmam. Bu ev bizim yaşantımıza ait.

— Nasıl olsa boya yapmaktan zevk alıyorum. Bence hava hoş.

⁂

Cussick, sıkıntılı bir tavırla zarfın içindeki bilgiyi bir kere daha gözden geçirdi. Jones, sabah saat 4.30'da tutuklanmıştı. Tutuklandığı yer, Illinois'in Pinckneyville isimli kasabasıydı. Küçük bir kulübede yakalanmıştı. Şimdi Baltimore'daki merkezde tutuluyordu. Şu anda Federal Hükümetin Hukuk Bürosunda her şey hazırlanmış olmalıydı.

Yüksek sesle mırıldandı.

— Acaba beni tanıyacak mı?

Nina, okumakta olduğu Times dergisinin üzerinden baktı.

— Ne dedin? Kusura bakma sevgilim, Neptün gezegeninde bir ay üç günden beri karaya oturmuş olan araştırma gemisini okuyordum. Ah Tanrım, orası feci olmalı. Buz gibi bir gezegen. Ne hava ne de ışık var, sadece ölü kayalar.

— Araştırmalar boşuna oluyor. Harcanan paraya yazık.

Emirlerini katlayıp tekrar cebine soktu.

Nina, sordu:

— Nasıl bir adam? Bir zamanlar fal baktırmış olduğun adam mı?

Evet.

— Nihayet yakalayıp tutukladılar, ha?

— Kolay bir şey değil.

— Kim olursa olsun yakalayabileceğinizi sanıyordum.

— Yakalayabiliriz, ama istemiyoruz. Bütünlüğümüz için tehlikeli görünenleri yakalıyoruz. Kardeşinin yeğenini, Beethoven'dan başka dinlenecek şey olmadığını söyledi diye tutuklar mıyım sanıyorsun?

— Biliyor musun. Hoff'un kitaplarından okuduğum hiç bir şeyi anlayamıyorum. Okulda da okuduk, ama yine de anlamıyorum. Her halde Relativizmle pek ilgilenmiyorum. Bir de...

Nina, çevresine bakındı.

— Kiminle evli olduğumu söylememeliyim, dedi. Hâlâ alışamadım gitti.

Cussick:

— Çok iyi edersin, dedi.

Nina içini çekti.

— Keşke başka bir meslekte olsaydın. Yani iftihar edebileceğin bir meslekte olsaydın.

— Ben mesleğimle iftihar ediyorum.

— Ah, sahi mi?

— Kasabalarda köpek avcılığı yaparım. Çocuklar köpek avcılarından nefret eder. Dişçiyim. Vergi memuruyum. Yedi ay önce böyle düşünmezdim, ama şimdi düşünüyorum.

— Ama yine de gizli servistesin.

— Evet. Hayatımın geri kalan kısmında da yine gizli serviste olacağım muhakkak.

Nina, tereddütle sordu:

— Neden?

— Çünkü, gizli servis, iki şeytanın en iyisi. Sen ve ben şeytan olmadığını biliyoruz. Sabahın saat altısında bir bardak bira şeytandır. Saat sekizde mantar yemek de aynı. Bütün dünyada Faşizm, komünizm, Zionizm var. Bütün bunlarla uğraşan; onlara karşı duran gizli servis.

— Ama size uymayanları hapse atıyorsunuz. Size karşı durmalarını istemiyorsunuz... papaz Jones gibi.

— Jones bizimle ayni fikirde olmayabilir. İstediği her şeye inanabilir. Dünyanın düz olduğuna, Tanrının olmadığına inanabilir. Nasıl düşünürse düşünür, fakat düşüncelerini yaymaya, başkaları tarafından benimsenmeleri için propaganda yapmaya kalkışırsa karşısında bizi bulur.

— O zaman da onu hapse tıkarsınız.

— Hayır. Ona elimizi uzatır, bu işlerden vageçmesini söyleriz. Söylediklerini ispatlamasını isteriz. Eğer yahudilerin şeytan olduğunu söyleyecek olursan... ispat et deriz. Eğer söylediklerini destekleyebilirsen, istediğini söyleyebilirsin. Aksi takdirde, çalışma kampına sürülürsün.

Nina, zorlukla gülümsedi.

— Zor bir iş.

— Doğru.

— Eğer siyanid içtiğimi görecek olursan, karışamazsın. Kendimi öldürmekte serbestim.

— Evet, ama şişede siyanid olduğunu, portakal suyu olmadığını söyleriz.

— Ya biliyorsam?

— Bu takdirde senin bileceğin bir iş. İstersen siyanid içinde bile yıkanabilirsin. Yetişkin bir kişi olduğun için istediğini yapmakta serbestsin.

Nina’nın dudakları titredi.

— Sen... Basıma gelecekleri düşünmezsin, değil mi? Kendimi zehirleyip zehirlemeyeceğimle ilgilenmezsin.

Cussick, saatine baktı. Kuzey Amerika'nın üstünde uçuyorlardı. Yolculukları sona ermek üzereydi.

— Umursamaz olur muyum! Zaten, bu nedenle işe karıştım. Hem seni hem de öteki insanları düşünüyorum.

Asık suratla ekledi.

— Bunların hiç birinin anlamı yok. Jones yakalandı, asıl mesele bu.

— Neden?

— Şu anda Jones'a, söylediklerini ispatla diyoruz. Öyle sanıyorum ki, hergele, söylediklerini ispatlamakla meşgul.

⁂

Jones, birçok bakımdan değişmişti. Cussick, odanın ortasındaki sandalyede oturan adamı inceledi.

Binanın dışında bir tank, birliği devriye geziyor, eli silâhlı, kahverengi üniformalı polisler, tankların arkasında dolaşıyordu.

Jones, elinde sigara, sakin sakin oturuyordu. Bakışlarını ayaklarının burnuna dikmiş düşünüyormuş gibi görünüyordu. Daha yaşlı gibiydi. Yedi ay onun üzerinde büyük değişiklikler yapmıştı. Kısa, top sakalı vardı. Yüz hatları daha derindi. Gür siyah saçları bakımsızdı. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Bakışlarında vahşi bir ifade vardı.

Jones, birden Cussick'in varlığını fark etti ve başını kaldırıp baktı. Bakışları birleşti. Cussick, terlemeye başladı. Jones'la ilk karşılaştığı gün, Jones, hakkında bir rapor verileceğini biliyor olmalıydı.

Bu da demekti ki, Jones, kendi arzusuyla burada bulunuyordu.

Yan kapılardan biri açıldı ve Pearson, odaya girdi. Elinde bir tomar kâğıt vardı.

Cussick'e:

— Söylediklerinin hepsinin doğru olduğu anlaşıldı. Ne yapacağımızı bilmiyoruz, dedi.

— Size bunu ben de söyleyebilirdim, fakat...

— Saunders, soruşturmamızın temelini teşkil ediyor. Ülkeye sızan yaratıklar hakkındaki yazıyı okumuşsundur.

— Evet, ben balayındayken onların içeri sızmış olduklarını duydum. O zaman umursamamıştım.

Pearson, piposunu yakarken:

— Bu adamı satın almak zorundayız, dedi. Ama satılık olmadığını söylüyor.

— Söyledikleri doğru mu?

— Evet, doğru. Allahın cezası bütün sistem, bu herifin sahtekârlığı üzerine kurulmuştu. Hoff bunu dikkate almamıştı. Bu herif doğruyu söylüyor.

Cussick'in koluna girip onu polislerin arasından geçirdi.

— Haydi, gel merhaba de. Belki seni tanır.

Jones, kendisine yaklaşan iki adama baktı. Cussick'i hemen tanımıştı.

Cussick:

— Merhaba, dedi.

Jones, ağır ağır ayağa kalktı ve Cussick'in karşısında durdu. Elini uzattı. El sıktıktan sonra, Cussick, sordu:

— Nasılsın?

Jones, kuru sesle:

— İyiyim, dedi.

— Benim kim olduğumu o gün biliyordun. Gizli polisten olduğumu biliyordun.

— Hayır. O gün kimliğini bilmediğim gerçek.

Cussick şaşırmıştı.

— Fakat buraya geleceğini biliyordun. Bu odayı, bu toplantıyı önceden görmüş olmalısın.

— Seni hatırlayamadım. O zaman daha değişiktin. Son yedi aydan beri ne kadar değişmiş olduğunu tahmin edemezsin. Bütün bildiğim, benimle bir noktada bağıntı kurmuş olduğuydu.

Yanağına bir tik geldi.

— Kilo vermişsin.

Cussick:

— Şimdi ne yapıyorsun? dedi. Karnavalla beraber değil misin?

— Tanrı'nın saygıdeğer kilisesinde papazım.

— Papaza hiç de benzemiyorsun.

Jones, omuz silkti.

— Ücreti fazla sayılmaz. Şimdilik ilgi duyan fazla kimse yok.

Sustu, sonra ekledi.

— Fakat ilgi duyacaklardır.

Pearson söze karıştı.

— Bütün bu konuşmaların teype alındığını muhakkak biliyorsun. Söylediğin her kelime duruşma süresinde dinlenecek.

Jones, kaba bir sesle:

— Ne duruşması? dedi. Bugünden itibaren üç gün içinde beni serbest bırakacaksınız.

İnce yüzü tikle sarsıldı, soğuk bir ifadeyle konuşmasına devam etti.

— Bugünden itibaren manevi bir gerçeği söyleyeceksiniz. Şimdi söylüyorum, kulak verin ve iyi dinleyin. Bir İrlandalı, bankaların zayıflamakta olduğunu duyuyor. Hemen parasını yatırdığı bankaya koşuyor ve bütün parasını çekiyor. Veznedar, emredersiniz efendim, diyor. Peşin mi

istersiniz yoksa çek mi kabul edersiniz? İrlandalı cevap veriyor. Eğer paranız varsa, bankanızda kalabilir, ama yoksa kuruşuna kadar isterim.

Huzursuz bir sessizlik oldu. Pearson, şaşırmış görünüyordu. Cussick'e doğru kaçamak bir bakış fırlattı.

— Bunu söyleyecek miyim? Ne demektir bu?

— Şu demektir... Kimse kimseyi aldatmıyor.

Jones, söylenenleri onaylamak istermiş gibi başını salladı.

Pearson:

— Yani, dedi. Sana bir şey yapamayacağımızı mı söylemek istiyorsun?

— Söylememe lüzum yok. Asıl mesele bu. Kehanetlerimi peşin mi istersiniz yoksa çek halinde mi? Seçim hakkı sizin.

Pearson şaşkına dönmüştü. Jones'tan bir adım uzaklaştı.

— Anlayamıyorum, dedi. Bu adam kafadan kontak, deli, aklını kaçırmış.

Yanlarında duran ve konuşmaları ilgiyle takip eden Kaminski:

— Hayır, dedi. Çok garip bir insansın, Jones. Anlayamadığım şu. Böyle bir yeteneğin olduğu halde neden karnavalla beraber dolaşıyordun? Neden zamanını boşa harcıyordun?

Jones'un cevabı herkesi şaşkına çevirdi.

— Çünkü korkuyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. En kötü tarafı da...

Yüksek sesle yutkundu.

— ...seçim hakkım yok.

5.

Kaminski’nin bürosunda, masanın başına oturmuş sigara içiyorlardı.

Jones, kaba bir sesle:

— Benim için bu geçmiş, dedi. Şimdi, üçünüzle beraber, bu binada... Bu, bir yıl öncesi. Geleceği gördüğüm kadar geçmişi göremiyorum. Sanki ayaklarım bir geçmişimin içine gömülmüş. Çekip kurtaramıyorum. Hayatımın bir yılını ebediyen terk ediyorum.

Titreyerek konuşmasına devam etti.

— Tekrar ve tekrar... Yaptığım her şeyi, söylediğim her şeyi duyduğum, tecrübe ettiğim her şeyi iki kez yapmak zorundayım.

Sesi bir perde yükseldi.

— Aynı şeyleri iki kere yaşıyorum!

Cussick:

— Başka bir deyimle, dedi. Senin için, gelecek değişmiyor. Bunu bilmen sana değişme imkânı vermiyor.

Jones, buz gibi bir sesle güldü.

— Değişmek mi? Tüm olarak sabitleşmiş. Şu duvardan daha sağlam olarak sabitleşmiş.

Avucunu arkasındaki duvara öfkeyle vurdu.

— Bir çeşit esaretten kurtulmuş olduğumu düşünüyorsunuz. Kendi kendinizi aldatmayın... Gelecek hakkında ne kadar az şey bilirseniz, o kadar iyi olur. Güzel bir görüntünüz vardır, serbest olduğunuzu düşünürsünüz.

— Ama sen değil.

Jones, acıyla:

— Hayır, dedi. Basamakları bir yıldan beri çıkıyorum. Tek basamağı bile değiştirmeme imkân yok. Bu konuşma... ezbere biliyorum. Yeni hiç bir şey

yok.

Bir dakika kadar süren sessizlikten sonra, Pearson konuştu.

— Çocukken filmleri iki kere seyrederdim. ikinci seyredişimde diğer seyircilere karşı bir üstünlük duyardım ve bu duygu hoşuma giderdi. Konuşmaları yüksek sesle tekrarlar, gelecek sahnelerde neler olacağını söylerdim. Bu hareketim, bana bir çeşit güç verirdi.

Jones:

— Tabii, dedi. Çocukken benim de hoşuma giderdi. Ama artık çocuk değilim. Herkes gibi alelâde bir hayat sürdürmek istiyorum. Geleceği görmek istemedim, bu duruma geleceğimi bilemezdim.

Kaminski:

— Çok değerli bir yetenek, dedi. Pearson'ın söylediği gibi, filimde geçen konuşmaları, bir saniye önce tekrarlamak insana bir çeşit güç kazandırır. Seyircilerin hepsinden üstün bir yeteneğe sahipmiş gibi bir his duyar.

Pearson:

— Seyircilerin bana hayretle bakmaları hoşuma giderdi, dedi. Ama onların hayret etmelerini garipserdim, çünkü, neden ötürü konuşmaları bildiğimi tahmin edememelerine kızardım.

Jones, susuyordu. Gözlerini yere dikmiş, suratını asmıştı.

Kaminski:

— İş ister miydin? diye sordu. Senyor Politik Sözcü olarak...

— Hayır, teşekkür ederim.

Pearson:

— Bize büyük yardımın dokunurdu, dedi. Tekrar örgütlenmeye yardımcı olabilirdin. Kaynaklarımızı düzenlemeye, toplumsal sorunlarımızı çözümlemeye yardımcı olabilirdin. Çok önemli değişiklere sebep olabilirdin.

Jones, şaşkın bir ifadeyle baktı.

— Önemli olan tek mesele var. Tekrar örgütlenmek için boşuna vakit kaybediyorsunuz. Asıl önemli olan ülkeye sızan yaratıklar.

Cussick, sordu:

— Neden?

— Çünkü bütün evren söz konusu! Bu gezegeni şimdiki durumuna getirmek için çok çalıştınız. Bu gezegen gibi milyonlarca gezegenimiz olabilirdi. Yeni gezegenler, dokunulmamış, ayak basılmamış gezegenler. Yeni sistemler. Sonsuz kaynaklar, madenler... ve siz burada oturmuş, eski hurdaları eritip yenilemeye çalışıyorsunuz. Nüfusumuz çok arttı. Yaşanabilecek bir gezegen bütün bu sorunları kökünden halledebilirdi.

Cussick, yumuşak bir sesle:

— Merih gibi mi? dedi. Venüs gibi mi? Ölü, boş, kötü dünyalar mı?

— Onlardan söz etmiyorum.

— Şu halde neden söz ediyorsun? Bütün sistem araştırma gemileriyle dolu. Yaşayabileceğimiz bir gezegen söylesene!

Jones, öfkeyle:

— Bizim güneş sistemini düşünmeyin, dedi. Centaurus, Sirius. Hangisi olursa olsun.

— Daha iyi olmaları için sebep var mı?

— Sistemler arası kolonileşme mümkün. Neden ötürü yaratıklar dünyamıza sızıyor dersiniz? Açıkça belli değil mi? Buraya yerleşiyorlar. Bizim yapmamız gereken şeyi yapıyorlar. Yaşanabilecek gezegenler araştırıyorlar. Milyonlarca ışık yılı uzaklıktan gelmiş olmalılar.

Kaminski:

— Cevabın pek olumlu sayılmaz, dedi.

— Benim için olumlu.

Kaminski, sıkıntıyla başını salladı.

— Biliyorum. Beni düşündüren de bu.

Pearson, merakla sordu:

— İstilâcılar hakkında başka şey biliyor musun? Gelecek yıl ne olacak?

Jones'un yüzünü bir öfke dalgası kapladı.

— Zaten bu nedenle papaz oldum ya!

İstilâcı sözü Jones'u öfkelendiriyordu. Bunun nedenini merak eden Cussick:

— Onlardan pek hoşlanmıyorsun, dedi.

Jones, öfkesinden patlayacakmış gibi oldu.

— İstilâcılardan mı hoşlanmak? Gezegenimize gelip yerleşen yaratıklardan mı?

Sesi perde perde tizleşiyordu.

— Ne olduğunu anlamıyor musunuz? Bizi ne kadar zaman daha rahat bırakırlar sanıyorsunuz? Sekiz ölü dünya... kayalardan başka şey yok. Ve Dünya... kullanılabilecek tek gezegen. Anlamıyor musunuz? Bize saldırmaya hazırlanıyorlar. Üs olarak Merih'i, Venüs'ü kullanıyorlar. Peşinde oldukları gezegen Dünya. Bomboş, kayalarla dolu gezegenleri kim ister?

Pearson, huzursuz bir ifadeyle:

— Belki isterler, dedi. Söylediğim gibi, yabancı yaratıklar. Belki de onlar için Dünya bir anlam taşımaz. Belki de tamamen değişik hayat şartları arıyorlardır.

Dikkatle Jones'u süzen Kaminski:

— Her yaratığın kendisine özgü bir yaşantı şekli vardır, dedi. Bizim için yararsız olan şeyler onlar için yararlı olabilir. Öyle değil mi?

Jones, büyük, bir inançla cevap verdi.

— Dünya’yı istiyorlar. Tek verimli gezegen Dünya. Bu nedenle buraya sızıyorlar.

Sessizlik oldu.

Cussick:

— Onlardan gerçekten de nefret ediyorsun, dedi.

Jones, başını sallamakla yetindi.

Cussick:

— Fakat onlar hakkında bir şey bilmiyorsun, değil mi?

— Oradalar. Çevremizdeler. Etrafımızı sarıyorlar. Yaklaşıyorlar. Planlarını anlamıyor musunuz? Uzaydan geliyorlar, yüzyıllardan beri... planları üzerine çalışıyorlar. Önce Pluto’ya, sonra Merküri’ye... Her geçen an yaklaşıyorlar. Amaçlarına ulaşmak üzereler, saldırıya hazırlanmak üzereler.

Kaminski, düşünceli bir tavırla:

— Saldırı mı? dedi. Biliyor musun? Delil var mı? Yoksa sadece bir düşünce mi?

Jones, madeni bir sesle:

— Bu tarihten altı ay sonra ilk istilâcı Dünya’ya ayak basacak, dedi.

Kaminski:

— Öncülerimiz bütün gezegenlere ayak bastılar, dedi. Yoksa onları istilâ mı ediyoruz?

— Bize ait olduğu için gidiyoruz. Onları arıyoruz. Onlar da bizim yaptığımızı yapıyorlar, bizi arıyorlar. Halen buldular ve bizi inceliyorlar. Gözlerini üzerimizde hissetmiyor musunuz? Pis, kötü, böcek gözlü yaratıklar...

Cussick, korkuyla:

— Patalojik, diye fısıldadı.

Kaminski:

— Bunları görebiliyor musun? diye sordu.

Jones:

— Biliyorum, dedi.

— Fakat görüyor musun? Bir istilâ mı görüyorsun? Dünya'yı istilâ mı ediyorlar?

— Bir yıl içinde, istilâcılar her yere inecekler. Haftanın her günü. On buraya, yirmi oraya. Sürüyle. Hepsi birbirinin aynı. Akılsız yaratıklar sürüsü.

Pearson, büyük bir gayretle:

— Anladığıma göre, otobüslerde yanımızda oturacaklar, dedi. Kızlarımızla evlenmek isteyecekler... Doğru mu?

Jones, Pearson'un ne demek istediğini anlamıştı. Rengi kireç gibi beyazlaştı. Titreyen parmaklarıyla koltuğun kenarını kavradı. Sanki kendi kendisiyle mücadele ediyor, kendisini kontrol etmeye çalışıyordu.

Dişlerinin arasından cevap verdi.

— İnsanlar buna dayanamayacaklar, dostum. Bunu görebiliyorum. Yangınlar olacak. Bu istilâcılar çok kuru, dostum. İyi yanarlar. Çok büyük temizlik yapılacak.

Kaminski, yüksek sesle küfür etti.

— Bırakın buradan çıkayım. Dayanamıyorum.

Pearson, sert bir sesle:

— Kendine gel, Kaminski, dedi.

Kaminski, küçük daireler çizerek dolaşmaya başladı.

— Hayır, dayanamıyorum. Yapabileceğimiz hiç bir şey yok! Ona dokunamayız... Gerçekten de olayları görüyor. Bizden yana korkusu olamaz... ve bunu biliyor.

⁂

Gecenin erken saatleriydi. Cussick ve Pearson, polis bürolarının en üst kat koridorunda yan yana duruyorlardı. Birkaç adım ilerde posta-polisi duruyordu.

Pearson, titreyerek:

— Bu koridor soğuk, dedi. Neden karını alıp akşam yemeğine bize gelmiyorsun? Bazı şeyleri tartışabilirdik.

— Teşekkür ederim, memnuniyetle. Nina'yla tanışmamıştınız.

— İzinde olduğunu sanıyorum. Balayı mı?

— Bir çeşit. Copenhagen'de küçük bir dairemiz var... Boyamaya başlamıştık.

— Yer nasıl buldunuz?

— Nina'nin ailesi biraz ağır bastı.

— Karın gizli serviste çalışmıyor, değil mi?

— Hayır. Sanat ve idealizm.

— Senin bir polis olmana ne diyor?

— Memnun değil. Polis olmamın gerekip gerekmediğini düşünüyor. Nihayet gerçekçilik yavaş yavaş ölüyor. Birkaç yıl sonra...

Pearson, birden sordu:

— Hitler'in önsezilerinin güçlü olduğuna inanıyor musun?

— Evet, inanıyorum. Tabii Jones'unki kadar gelişmemişti. Rüyalar, tahminler, önseziler. Gelecek onun için de çizilmişti. Uzak ihtimallere girişmişti, öyle sanıyorum ki, Jones da uzak ihtimallere baş vuracak. Dünya'da ne sebeple bulunduğunu anlamaya başladı.

— Biliyor musun, ne düşünmüştüm? Aşağıya inip ağzını zorla açarak gırtlağından aşağı bir A-tableti atmak istiyordum. Sonra düşündüm ve vazgeçtim.

Cussick:

— O öldürülemez, dedi.

— Öldürülür, fakat gafil avlanamaz. Jones'u öldürmek onu bir şişeye tıkmaya benzer. Bize göre bir yıl ilerde. Fani olduğu için o da ölür. Nihayet, Hitler de öldü. Fakat Hitler'in zamanında zehir, bomba ve kurşun vardı. Onu öldürmek için yanına yaklaşabilmek şarttı. Kapıları olmayan bir odada gibiydi. Fakat Jones'un yüzüne bakacak olursan, açık bir kapının varlığını anlarsın.

Posta-polisini yanına çağırdı. Elindeki kâğıdı uzattı.

— Bunu elden verin. Neresi olduğunu biliyorsun... 45 A. Şu sıskayı tuttukları yer.

Polis selâm verdi ve koşar adımlarla uzaklaştı.

Pearson:

— Bütün bunlara inanıyor mu dersin? diye sordu. Yani, istilâcılara?

— Hiç öğrenemeyeceğiz. Büyük bir noktaya değiniyor. Normal olarak, Dünya'ya ayak basacaklar, öyle değil mi?

— Gerçekte onlardan biri Dünya'ya geldi.

— Canlı mı?

— Ölü. Araştırma, üzerinde çalışıyor. Büyük bir titizlikle saklanacak... Diğeri gelene kadar.

— Hakkında bir şey söyleyebiliyorlar mı?

— Oldukça fazla. Dev gibi, tek hücreli bir organizma. Bir çeşit mekanizmayla hareket ediyor. Tamamen zararsız. Bir amip de denebilir. Altmış santim genişliğinde. Soğuk geçirmeyen bir çeşit deriyle kaplı. Zavallı amaçsız olarak dolaşıyordu.

— Nasıl besleniyorlar?

— Beslenmiyorlar. Ölene kadar hareket halindeler. Ne gıda almak için ne de öğütmek için organları var. Tek hücreli canlılar.

— Garip.

— Görünüşe göre, sürüyle dolaşıyorlar. Düşmeye başladılar. Oraya buraya düşecekler, patlayacaklar, arabalara çarpıp parçalanacaklar, tarlalara yayılacaklar. Irmakları tıkayabilir, gölleri doldurabilirler, öldükleri zaman kokacaklar. Her halde ölünceye kadar kımıldamadan oldukları yerde kalacaklar. Güneş altında kavrulacaklar. Bulduğumuz da sıcaktan ölmüştü. Şimdilik, halk başka şey düşünecek.

— Özellikle Jones, konuşmaya başladığı zaman.

— Jones olmasa başka birisi olacaktı. Fakat Jones'un bu yeteneği var.

— Gönderdiğiniz kâğıt onu serbest bırakmaları içindi, değil mi?

— Evet. Serbest. Yeni bir yasa düşünene kadar özgür bir insan. Arzu ettiği gibi yaşayabilir.

6.

Duvarları beyaz badanalı hücrenin aynası karşısında duran Jones, ağzını Dr. Sherrif'in verdiği antiseptikle çalkaladı, saçlarını dikkatle taradı. Bir saat sonra önemli olaylara karışacağını biliyordu. Bir dakika için önce ne yapacağını düşündü. Kendisini serbest bırakacak olan kâğıt gelmek üzereydi, veya böyle düşünüyordu. Çok uzun zaman önceydi, bütün bir yıl geçmişti ve ayrıntılar bulanıktı. Belirsiz olarak, polisin elinde bir kâğıtla hücreye girdiğini hatırlıyordu. Evet, serbestliğini verecek kâğıttı. Ondan sonra da bir söylevi vardı.

Söylev anılarında hâlâ tazeydi, unutmamıştı. Düşündüğü zaman şaşırdı. Aynı kelimeleri, aynı hareketleri hatırlıyordu.

Şimdilik, yaşantı dalgası zihninde yanıp sönüyordu.

Bakışları içinde bulunduğu zamanda, vücudu geçmişte bulunan bir adamdı. Şimdi bile, buruşuk elbiselerini incelerken, saçlarını tararken, dişlerini fırçalarken, tüm hisleri başka bir zamana yapışmış gibiydi. Düşünceleri hâlâ canlılığını kaybetmemiş bir dünyadaydı. Bütün olanlar gelecek yıla aitti.

Gelecek dalgası bütün düşüncelerine hücum ediyordu.

Sabırsız bir tavırla hücresinin kapısına gitti ve başını uzatıp dışarı baktı. Zamanın ağır akışı sinirlerinin bozulmasına sebep oluyordu. Hiç bir şeyi hızlandırması mümkün değildi. Zaman, büyük bir sağırlıkla kendi kendine akıyor, kimsenin zamanın akışını hızlandırması mümkün olmuyordu. İstese de istemese de, bildiklerini tekrarlamak zorundaydı.

İşte bütün hayatı böyle tekrarla geçiyordu. Dokuz yaşına geldiği zaman her insanın aynı hayatı iki kere yaşadığını düşünüyordu. Dokuz yaşında olduğu halde on sekiz yıl yaşamıştı. Dokuz yaşını biraz geçtiği zaman, dünya yüzünde böyle yaşayan tek insan olduğunu üzüntüyle öğrenmişti.

11 Ağustos 1977 yılında Colorado'da dünyaya gelmişti. Savaş halâ sürüyordu, Amerika'nın ortasını aşmıştı. Fakat Colorado'nun Greelay şehrine kadar ulaşamadı. Hiç bir savaş bütün kıtalara yayılamazdı. Ailesinin sahip olduğu çiftlikte eski yaşantı sürüp gidiyordu. İlk anıları biraz karışıktı. Daha sonra bu anılarını çözmeye çalışmıştı. Annesinin rahminde geçirdiği ayları bile hatırlıyordu. Doğumun acısını tatmıştı. Gerçek doğumun onun için önemi yoktu. Çünkü doğduğu zaman zaten bir yıl yaşlanmıştı.

Herkes yeni doğan bebeğin neden ötürü ağlamadığını merak etmişti. Her şeyi çok çabuk kavraması ve öğrenmesi de hayretle karşılanmıştı.

Nihayet düşünmekten vazgeçti.

Sonra düşünceleri tekrar geçmişe döndü.

Eline tüfek alıp savaşa karışacak çağa geldiği zaman savaş son bulmuştu. Savaşın son bulacağını önceden biliyordu. Birliğinden sıyrılıp kaçtıktan sonra tüfeğini yiyecekle değiştirmiş, asker elbisesini imha etmişti. Bir gün sonra kara yolunda yürümeye başlamıştı. On yedi yaşında, gayesiz bir gençti. Ayağında blucin bir pantolon, sırtında tişört vardı. Yiyecek ve çamaşırlarını bir torba içinde sırtına vurmuştu. Savaş kalıntılarının arasında başıboş dolaşıyordu. Hayat acıyla doluydu. Gelecek yıl meydana gelecek olayları önceden bilmesinin ne yararı vardı.

Yeteneklerini kullanmasını öğrenmeliydi. Birisi, yeteneklerini nasıl kullanması gerektiğini öğretmeliydi.

Bu kişi şişman, pembe çizgili gömlekli, sarı dakron pantolonlu ve sürekli terleyen bir satış memuruydu. Eski model Buick bir arabası vardı. Arabanın arka kanepesi kutuyla doluydu.

Eski araba, burnundan buhar püskürterek durduğu zaman Jones, yolun tozlu kenarından yürüyordu. Bir yıl önce binmiş olduğu bu arabayı görünce başını kaldırıp adama bakmadı bile. Sırtındaki torbayı eline aldı ve adamın yanına oturdu.

Hyndshaw, arabayı çalıştırırken mırıldandı.

— Fazla sevinmiş görünmüyorsun. İnmek ister misin, evlât?

Jones, arkasına yaslandı. Hyndshaw’un kendisini atmayacağını biliyordu. Konuşmasını sevdiği için durmadan konuşacak ve konuşmalarından Jones büyük yararlar sağlayacaktı.

Hyndshaw, merakla sordu:

— Nereye gidiyorsun?

— Hiç bir yere.

Jones, on iki aydan beri aynı soruyu duymaktan usanmıştı.

Hyndshaw:

— Muhakkak bir yere gidiyorsundur, dedi.

Ondan sonra olaylar patlak verdi. Kelimeler, davranışlar birbiri peşinden sökün etti. Bir yıl önce aynı soruyla karşılaşmış ve dikkatsizce bir cevap vermişti.

— Bana nereye gideceğimi söyleme. Görebiliyorum Senin de nereye gittiğini biliyorum.

Hyndshaw, hayretle:

— Nereye gidiyorum? diye sordu.

Hyndshaw, halen askeri yönetimde bulunan bir bölgeye gidiyordu.

Jones, adamın nereye gitmekte olduğunu söyledi

Hyndshaw:

— Nerden bildin? dedi. Boşboğaz çocuk.

Rengi birden sarardı ve haykırdı.

— Nesin sen, zihinden geçenleri okuyan biri mi?

— Hayır. Fakat ben de geliyorum. Nasıl olsa yanında olacağım.

Hyndshaw, biraz sakinleşmiş göründü. Konuşmadan bütün dikkatini yola verdi. St. Louis’in bu bölgesi, Rusların yaptığı başarılı mikrop çıkarması

sonucu hastalığın önlenmesi, için boşaltılmıştı.

Hyndshaw korkuyordu, fakat yaratılış bakımından macerayı seven bir adamdı. Nasıl bir durumla karşılaşacağını merakla düşünüyor ve bu çocuğa dikkatle yaklaşmaya karar veriyordu.

Parmağıyla omuzunun üzerinden işaret ederek arka kanepedeki kutuları gösterdi.

— Orada ne olduğunu biliyor muşun? Üç ihtimal söyleyebilirsin.

Tahmin kavramı Jones'un yabancı olduğu bir kelimeydi.

— Manyetik kemerler, diye cevap verdi. Taksitle elli dolar, peşin kırk dolar. Radyoaktiviteye karşı, mikroba karşı dayanıklı. Aksi takdirde para geri iade edilir.

Hyndshaw'un gözleri iri iri açıldı.

— Sana bunları ne zaman söyledim? Arabaya bindiğin zaman mı?

— Su için durduğumuz zaman bana bir tane satmaya kalkacaksın.

Hyndshaw'un durmaya niyeti yoktu.

— Su mu? dedi. Neden su. Susayan kim?

— Radyatör su akıtıyor.

— Nerden biliyorsun?

— On beş dakikaya kadar... Yarım saat içinde sıcaklık göstergesi yükselecek ve durmak zorunda kalacaksın. Terkedilmiş bir kuyuda su bulacaksın.

— Bütün bunları biliyor musun?

— Tabi biliyorum, bilmeseydim söyler miydim?

Hyndshaw cevap vermedi. Yirmi dakika kadar sonra ısı göstergesi tehlikeli şekilde yükseldi.

Radyatöründen dumanlar tüten arabayı yolun kenarına çekerek durdu. Kapının tokmağına uzanırken:

— Eh, dedi. Su aramaya başlasak iyi olacak. Kuyunun ne tarafta olduğunu söylemiştin?

Jones, tahmin etmek zorunda olmadığı için kuyunun yerini hemen buldu. Kuyunun ağzı, yıkılmış tuğlalarla yarı yarıya saklıydı. Paslı bir kova bulup kuyuya sarkıttılar. On dakika sonra Hyndshaw, sıcaktan ısınmış iki bira açıyor ve manyetik kemeri Jones'a gösteriyordu.

Birden sordu:

— Kaç paran var. Elli doların olmadığına bahse girerim. Bu kemerlerden satın alamazsın.

— Elli dolarım var, ama böyle ucuz şeyler için harcamak niyetinde değilim.

— Anlıyorum. Düşündüğünü söylemekten korkmuyorsun.

— Neden korkayım?

— Belki birisi günün birinde dişlerini döker. Senin gibi parlak zekâlı, sivri akıllı bir çocuğun konuşmalarına dayanamaz.

Jones:

— Her halde bu kişi sen olmayacaksın, dedi. Bana elini bile sürmeyeceksin.

— Yani?

— Beraber çalışmamızı teklif edeceksin. Senin kemerlerin ve benim tecrübem. Yarı yarıya.

— Kemerler mi? Kemer işinde benimle mi çalışacaksın?

— Hayır. Bu senin fikrin. Kemerlerle ilgili değilim. Kemik oynayacağız.

— O da ne demek?

— Kumar. Zar. Kılıç.

Hyndshaw, kuşkuyla Jones'a baktı.

— Kumar oynamasını bilmem. Beni kandırmadığına emin misin?

Jones, cevap vermek lüzumunu görmeden kendi konuşmasına devam etti.

— Bir ay kadar beraber çalışacağız. Paranın çoğunu sen alacaksın. Ben ilgili değilim. Sonra ayrılacağız. Beni durdurmaya çalışacaksın. Bütün evi askeri polise teslim edeceğim. Kızların hepsini çalışma kampına yollayacaklar. Sen kodesi boylayacaksın.

Hyndshaw, korkuyla inledi.

— Tanrım, seninle çalışmak istemiyorum.

Bir bira şişesini yakaladı ve taşa çarparak parçaladı.

— Sen delisin! diye haykırdı.

Jones, şaşkınlıkla:

— Deli miyim? dedi. Neden?

Hyndshaw, şakır şakır terliyordu.

— Sen mi soruyorsun? Karşıma geçmiş bana neler yapacağını anlatıp duruyorsun.

— Gerçeği söylüyorum.

Hyndshaw, elindeki şişeyi fırlatıp attı, sonra Jones'un yakasına sarıldığı gibi onu ayağa kaldırdı.

— Sen gerçekten başka şey bilmez misin?

Hayır. Jones, gerçekten başka şey bilmiyordu. Onun için tahmin etmek diye bir şey yoktu. Biliyordu ve bildikleri de kesindi.

Omuzlarını silkti.

— İster kabul et, ister etme, dedi.

Şişman satıcıya olan ilgisi kaybolmuştu, çünkü, nasıl olsa bu olaylar bir yıl önce meydana gelmişti.

— Nasıl istersen öyle hareket edebilirsin.

Hyndshaw, boğuk sesle kükredi.

— Başka türlü davranamayacağımı biliyorsun. Seçim hakkım olmadığını biliyorsun. Geleceği görebiliyorsun!

Jones, birden düşünceli bir tavırla:

— Kimsenin seçim hakkı yok, dedi Ne benim, ne senin, nede başka birinin. Hepimiz koyunlar gibi bir zincirin ucuna bağlanmışız. Esirler gibi.

Hyndshaw, Jones'un yakasını bıraktı ve tombul ellerini iki yana açtı.

— Neden?

— Bilmiyorum. Henüz anlatamayacağım bir konu.

Jones, soğukkanlılıkla birasını bitirip şişeyi bir kenara attı. Geçen yıl otların boyu bir metreyi bulmuştu.

— Haydi gidelim, dedi. Şu ev meselesini merak ediyor ve sabırsızlanıyorum. Benim için ilk kadın olacak.

⁂

Küçük polis hücresinin kapısı açıldı. Polis selâm vererek elindeki kâğıdı uzattı.

Kâğıdı alan polis, Jones'a başıyla işaret etti.

— Haydi, benimle gelin.

Bekleyiş bitmişti. Polisin peşinden yürüdü. Sarı lambalarla aydınlatılmış koridorlardan, bir sürü kilitli kapılardan geçtiler. Jones, nihayet gecenin serinliğine çıktı ve binanın büyük kapısı arkasından kapandı. Biraz ilerde bir polis arabası duruyordu. Yanındaki polisle beraber arabaya bindi.

Yolculuk yarım saat sürdü. Bir kasabanın sönük ışıkları göründüğü zaman araba yolun kenarında durdu. Polis kapıyı açarak Jones'a çıkmasını işaret etti. Jones, arabadan indiği zaman kapı kapandı ve araba hemen hareket etti.

Jones, ışıklara doğru yürüdü. Benzin istasyonunu, küçük barları geçti ve viran görünüşlü bir otelin önünde durdu. Otelin lobisinde üç, dört yaşlı

adam vardı. Jones, iki dolar çıkardı ve telefona yürüdü.

Numarayı çevirdikten sonra, cevap veren kişiye:

— Laurel Heights adındaki bir kasabadayım, dedi. Gelip beni alın.

Kısa bir süre sonra otelin önüne küçük bir hava gemisi indi. Jones, acele adımlarla serin geceye çıktı ve gemiye doğru yürüdü. El yordamı ile kapıyı bulup içeri girdi.

Karanlıkta gölge gibi duran kişiye:

— Vakit geldi, dedi. Hepsi oradalar mı?

— Herkes toplandı. Dinlemeye hazır bekliyorlar. Emniyet kemerinizi bağlayın, lütfen.

Geminin kapısı kayarak kapandı ve gemi geldiği gibi sessizce havalandı. Sonra burnunu Montana'ya doğru çevirdi. Jones, hedefine doğru son hızla uçuyordu.

7.

Postanenin ilân tahtasında şöyle bir ilân vardı.

KAMUOYUNA UYARI!

GÖÇMEN PROTOZOALARA

ZARAR VERİLMEYECEK.

Federal Dünya Hükümeti Yüksek Meclisinin verdiği karar gereğince, istilâcı diye nitelendirilen göçmen Protozoalara zarar verilmeyecektir. Gezegenler arası dolaşan tek hücreli bu yaratıklar tamamen zararsızdır. Onları öldürmek, yakmak, onlara işkence etmek yasaktır. Bu duyuruya karşı gelenler yirmi yıldan fazla olmamak üzere çalışma kamplarına gönderilecek ve 30d954A sayılı kanun gereğince 200 bin dolar para cezasına çarptırılacaktır. İstilâcı diye nitelendirilen bu protozoalar zararsız oldukları gibi, Dünya ısısına dayanamamaktadırlar. Sözü geçen yaratıklara zarar verenlerin ihbarı halinde, ihbar edene 10 bin dolar ödül verilecektir.

Ekim 7, 2002

Postanedeki ilân tahtasında asılı duran diğer bildirilerin renkleri zamanla sararmış, sinek pislikleriyle dolmuştu, fakat bu bildiri pırıl pırıldı. Bu bildirinin asılmasından yaklaşık olarak üç saat sonra bir el uzandı, koruyucu camı sürüp açtı, bildiriyi yerinden çekip kopardı ve parçalayarak attı. Sonra camı tekrar eski yerine sürdü.

⁂

Bu özel linç partisinin başında kızıl saçlı, tek gözlü kör bir adam vardı. Ay ışığının loş aydınlığında adamın sağ elindeki portatif telsiz telefon görünüyordu.

Aslında bu parti, linç partisi sayılmazdı. Birkaç erkeğin peşine takılmış bir sürü genç vardı. Gençlerin peşinden de sevinç çığlıkları atan çocuklar yürüyordu.

Telsiz telefon cızırdadı ve bir ses duyuldu.

— Öteki ev. Çök iyi görüyorum. Adımlarınıza dikkat edin, birisi sizi karşılamaya geliyor.

Karanlıklardan doğru bir keşif uçağı süzüldü ve avının üstünde durdu. Av, büyük bir ambarın damında duruyordu. Kimse onun ne zamandan beri orada durduğunu bilmiyordu. Kısa bir süre önce keşif uçuşu yapan bir uçak tarafından görülmüştü.

Çok büyüktü.

Telsiz telefondaki ses tekrar duyuldu.

— Tanrım, bu büyük dedeleri! Hemen hemen damı kaplamış. Oldukça yaşlı olmalı.

Kızıl saçlı lider cevap vermedi. Dikkatle ambarın duvarını inceliyordu. Nihayet aradığını gördü. Yerden Üç metre yükseklikte duran yangın merdiveninin basamakları dama kadar uzanıyordu.

Adamlarından birine emretti.

— Şu aralıktaki sandıkları getirin, çabuk!

Adamlardan ikisi kalabalıktan ayrıldı ve caddenin karşısında görünen aralığa koştu. Vakit gece yarısını çoktan geçmiş olduğu için her yer zindan gibi karanlıktı. Omaha Falls'daki fabrika kapalıydı ve gece derin bir sessizliğe gömülmüştü. Arada sırada kalabalık arasından öksüren veya aksıranların sesi duyuluyordu. Herkes büyülenmiş gibi kızıl saçlı adamın, sandıkları yangın merdiveninin altına, üst üste sıralayışını seyrediyordu.

Bir dakika sonra kızıl saçlı adam sıçradı ve merdivenin birinci basamağını yakalayarak, yaylı merdiveni aşağıya çekti.

Adamlarından birine vermiş olduğu telsiz yine konuştu.

— Tamam. Dama çıktığın zaman dikkatli ol... Tam kenarda.

Kızıl saçlı adam, telsize doğru eğildi.

— Canlı mı?

— Zannederim. Kımıldıyor, ama zayıf olduğu muhakkak.

Kızıl saçlı adam, on galonluk benzin bidonunu aldı ve merdiveni tırmandı. Dama ulaştığı zaman soluk almak için durdu ve durumu kontrol etti.

Damın kenarı görünüyordu. Burun delikleri tek hücreli yaratığın kokusuyla iri iri açıldı. Kurumakta olan deri kokusunu artık herkes diğer kokulardan ayırt edebiliyordu. Dikkatle bir basamak daha tırmandı ve yaratığı daha iyi gördü.

Yaratık, şimdiye kadar görmüş olduklarının en büyüğüydü. Damın üzerinde ikiye katlanmış yatıyordu. Bir ucu damın kenarından sarkıyordu. Eğer istemiş olsaydı elini uzatıp dokunabilirdi. Ama ona dokunmak istemiyordu. Elinde olmayarak korkuyla geriledi. Bu yaratıklara bakmaktan bile iğreniyordu, fakat bakmak zorundaydı. Bazen onlara dokunmak zorunda bile kalıyordu. Bir keresinde ayağı kaymış, onlardan birinin üstüne bile düşmüştü.

Aşağıdaki adamlardan biri bağırdı.

— Nasıl bir şey?

— Güzel.

— Büyük mü?

— Çok.

Yaratık kımıldamadan duruyordu. Rengi oldukça sararmıştı. Uzaydan gelen garip bir yaratıktı. Ne olduklarını kimse bilmiyordu.

Kızıl saçlı adam kusmamak için başını çevirdi ve benzin bidonunun kapağını açtı.

Bir polis uçağı çığlıklar atarak yaklaşıp, keşif uçağının yanına geldiği zaman benzin çoktan dökülmüş ve kibrit çakılmıştı.

Polis uçağının gelişiyle kalabalık hemen dağıldı, keşif uçağı karanlıkta kayboldu. Binanın gölgesine sinmiş olan Kızıl saçlı adam, yangının söndürülemeyecek kadar büyük olduğundan emindi ve yaptığı işten

memnundu. Polis itfaiye uçağı bir süre uğraştıktan sonra yangını söndürmeye çalışmaktan vazgeçerek uzaklaştı.

Kızıl saçlı adam:

— Tamam, dedi. Artık gidebiliriz.

Kişisel olarak bir yaratığı daha öldürdüğü için memnundu.

8.

Üçüncü sahne bitmek üzereydi. Bütün oyuncular sahnede toplanmışlardı. Orkestra bütün gücüyle çalıyordu. Cussick, gözlerini kapamış orkestrayı dinliyordu. Birden gözlerini açtı ve doğruldu.

Yanında oturan Nina, başını çevirip baktı ve fısıldadı.

— Ne oldu?

Cussick, eliyle susmasını işaret ederek yerinden kalktı ve sıraların arasından geçerek lobiye gitti.

Biraz sonra salondan doğru alkış sesleri geldi. Perdenin kapanmış olduğunu anlayan Cussick, Nina'yı karşılamak üzere kapıya doğru yürüdü.

Nina, kalabalık arasından sıyrılarak Cussick'in yanına geldi.

— Neden dışarı çıktın? Canını sıkan bir şey mi oldu?

Cussick:

— Özür dilerim, dedi. Son sahne bana bazı şeyleri hatırlattı.

— İşini mi hatırlattı? Vicdanın mı sızladı?

Nina'nın sesinde alaycı bir ifade vardı.

Cussick, kızardığını hissetti.

— Hayır, tahminin yanlış.

Bu kelimeleri biraz yüksek sesle söylediği için çevresindeki insanlar dönüp baktılar.

Cussick, kaşlarını çatarak:

— Bu konuyu daha sonra konuşuruz, dedi.

Nina, gülümsedi.

— Peki, bu gece kavga yok.

Topuklarının üzerinde dönerek çıkış kapısına doğru yürüdü.

— Saat kaç? Gece yarısını geçti mi?

Cussick, kol saatine bir göz attı.

— Birkaç dakika geçiyor.

Kaşları çatılan Nina, karşı kaldırımı gözden geçirdi.

— Acaba kaçırdık mı dersin? Bekleyecekti, değil mi? Kapıdan çıkarken onu görmüş olduğumu zannetmiştim.

Kaminski'nin Mozart'ın operasına gelebileceğini düşünmeyen Cussick, hayretle sordu.

— Evde buluşmayacak mıydık?

Nina, gülümseyerek:

— Hayır, dedi. Burada buluşacaktık... unuttun mu? Her zaman olduğu gibi muhakkak başka şeyler düşünüyordun. Onu burada bekleyecektik, çünkü nerede oturduğumuzu bilmiyor.

Kalabalık yavaş yavaş çoğalıyordu.

Cussick:

— Gerçek dünya harekete geçti, dedi.

Nina, çevresindeki kadınları giyimlerini inceleyerek:

— Ne demek istediğini anlayamadım? dedi. Bak şu kız nasıl giyinmiş. Şurada mavi elbise giymiş olan kız.

Cussick, başını çevirip Nina'nın söylediği tarafa bakmak üzereyken Kaminski, onlara doğru yürüdü.

— Merhaba, geç kaldığım için özür dilerim. Sizinle buluşacağımı tamamen unutmuştum.

Max Kaminski'nin görünüşü hayret vericiydi. Cussick, yaşlı adamı aylardan beri görmemişti. Kaminski'nin omuzları çökmüş, yüzündeki kırışıklar artmıştı, gözleri kan çanağı gibiydi. Gözlerinin altında torbalar

meydana gelmişti. Kolunun altında dolgunca, kahverengi ambalaj kâğıdına sarılmış bir paket vardı.

Nina'nın ilk defa farkına varıyormuş gibi genç kadını hafif bir baş işaretiyle selâmladı.

— İyi akşamlar, Nina. Seni tekrar gördüğüme sevindim.

Nina, bakışlarını adamın ütüsüz elbisesinde ve kolunun altındaki pakette dolaştırdı.

— Operada yoktun, dedi.

Kaminski:

— Hayır, operayı kaçırdım, dedi. Uzun zaman oturamıyorum. Haydi, gidiyor muyuz?

Nina:

— Tabii, dedi.

Sonra, Kaminski'nin koltuğu altındaki paketi göstererek sordu:

— O pakette ne var?

— Daha sonra gösteririm.

Nina, kocasının koluna girerek:

— Haydi, öyleyse, dedi. Nereye gidiyoruz?

Kaminski, onların arkasından yürürken mırıldandı.

— Şu kızı da alacağız. Henüz tanışmadınız... Kız hakkında size söz etmeyi unutmuştum, iyi bir kızdır. Anlaşabileceğinizi umarım.

Gülmeye çalıştı, ama sesi pürüzlü çıktı.

— Tanıştırmamı beklemeyin, dedi. Soyadını bilmiyorum. Dış bürolardan birinde gördüm ve yanıma aldım.

Nina:

— Önce, eve gidelim, dedi. Jackie'nin nasıl olduğunu görmek istiyorum.

Şaşıran Kaminski, onların arkasından aceleyle yürürken:

— Jackie mi? dedi. O da kimmiş?

Nina, omuzunun üzerinden baktı.

— Oğlumuz.

— Ah, sahi, unutmuştum. Bir çocuğunuz olduğunu biliyordum, ama hiç görmemiştim. İşim öylesine çok ki, ne yaptığımı bazen ben bile bilmiyorum.

Nina:

— Ben biliyorum, dedi. Bize gidiyoruz. Sahi, eğlenebilecek durumda mısın? Fazla yorgun görünüyorsun.

Cussick, sert sesle:

— Kes artık, Nina, dedi.

Taksi tam önlerinde durdu. Nina, kapıyı açıp içeri süzüldü. iki erkek genç kadını izledi. Taksi, sessizce havalandı. Altlarında Detroit'in ışıkları pırıl pırıldı. Taze gece rüzgârı Cussick'in kendine gelmesine yardımcı oluyordu. Kaminski de kendisini toparlamış görünüyordu.

Kaminski, özür dileyen bir ifadeyle:

— Kocanızla son zamanlarda pek anlaşamıyorduk, dedi. Muhtemelen fark etmizsinizdir.

Nina başıyla evetledi.

Kaminski, üzüntüyle:

Parçalanıyoruz, dedi. Gerginlik... Her şeyin gözlerinin önünde parça parça dağılmasına insanın gönlü razı olmuyor. Bir tuğla arkasından öteki tuğla düşüyor.

Cussick, sordu:

— Grafikler hâlâ yükseliyor mu?

— Hem de hızla. Her bölgede, her seviyede. Herkese işliyor. Böyle bir şeyi nasıl izole edebiliriz? Dünyanın her köşesinde gaz bidonları stok ediliyor.

Nina, düşünceli bir tavırla:

— Bu seni şaşırtıyor mu? dedi.

— Kanuna aykırı. Şu yaratıkları öldürmeye kimsenin hakkı yok.

Nina'nın ince kaşları hayretle kalktı.

— Gerçekten de şu yaratıkları koruyor musunuz?

Kaminski:

— Hayır, dedi. Korumadığımız muhakkak. Keşke güneşte hemen kavrulup ölseler. O da aldırmıyor. İstilâcılara kimsenin şu veya bu şekilde aldırdığı yok.

— Ne kadar garip! Milyonlarca insan pişmanlık duyuyor, kin besliyor. Kinlerini göstermek için de kanunu bozmaya, çiğnemeye kalkıyor. Oysa siz, kimsenin umursamadığını söylüyorsunuz.

— Umursayanlar devede kulak kalır. Sadece aptallar... Jones, bunu biliyor, biz bunu biliyoruz... istilâcıların sonu gelmez.

Bıkkın bir tavırla ekledi.

— Tanrım, onlardan ne kadar nefret ediyorum!

— Şu halde numara yapmayı bırakın.

— Belki de haklısın. Kimi zaman bunu düşünmüyor değilim. Özellikle grafiklerin arasında boğulduğum zamanlar. Fikir fikirdir ve daima hürmet ederim.

Cussick:

— Bırakın istilâcıları yaksınlar, dedi. Ama sonu nereye varacak? Onları yakmakla köklerini kazıyabilecekler mi?

Kaminski:

— Hayır, dedi. Şüphesiz ki hayır. İşte o zaman asıl işimiz başlayacak. Çünkü istilâcılar burada olmayacaklar, onlardan ancak çok azı bizim dünyamızdalar. Uzaydan bir yerden geliyorlar. Bir orijinleri olmalı.

Nina:

— Geldik dedi. Arzu edersen eve gelebilirsin. Ya da burada bekleyebilirsin... Ancak birkaç saniye sürer.

Kaminski, yalnız bırakılmak istemediğini açıkça belli ederek:

— Sizinle geleceğim, dedi. Bebeğinizi görmek istiyorum... Onu hiç görmedim...

Arabanın kapı koluna uzandı.

— Öyle değil mi?

Cussick, Kaminski'den önce davranarak kapıyı açtı.

— Hayır, görmemiştin. Haydi içeri girelim. Biraz ısınmış oluruz.

Dairenin dış kapısı açıldığı zaman ışıklar otomatik olarak yandı. Yatak odasından ağlayan bir çocuğun sesi geliyordu. Jackie uyanmış, kimseyi görmeyince ağlamaya başlamıştı.

Cussick merakla sordu:

— Bir şeyi yok ya?

— Her halde karnı aç onun için ağlıyor.

Nina, paltosunu çıkartıp bir sandalyenin arkasına atarken ekledi.

— Biberonunu hazırlamam gerekiyor.

Sonra mutfağın kapısında gözden kayboldu.

Cussick, Kaminski'ye döndü.

— Otursana!

Kaminski yorgun bir tavırla oturdu ve kolunun altındaki paketi dikkatle yanına koydu.

— Apartımanınız çok güzel. Temiz, yeni ve iyi döşenmiş.

— Taşındığımız zaman yeniden dekore ettik.

Kaminski sıkıntılı bir tavırla etrafına bakındı.

— Yardım edebileceğim bir husus var mı?

Cussick bir kahkaha attı.

— Yardım etmek mi? Hayır, eğer bebek beslemesini biliyorsan o zaman başka.

Kaminski, kolunun yeniyle oynadı.

— Bilmiyorum. Şimdiye kadar bebek beslemedim. Bakışlarını salonda dolaştırdı.

— Biliyor musun, seni çok iyi anlıyorum.

Oturma salonu çok güzel döşenmişti ve her yer tertemizdi.

Cussick:

— Nina temiz bir kadın, dedi. Dört odamız var ve bize yetmiyor.

— Karın her nedense bana karşı sert davranıyor. Hoşnut olmadığını hissediyorum ve bundan rahatsız oluyorum. Özür dilerim, ama neden böyle davrandığını merak ediyorum.

— Polis meselesi.

— Demek ki polisten hoşlanmıyor. Ben de böyle düşünmüştüm. Jones yükseliyor, biz alçalıyoruz. Henüz pek yaygın değil, ama yakında yayılacak.

— Gerçekçi bir kuruluş karşısında gizli polisin yer alması çok normal değil mi?

— Evet. Karın muhakkak Jones’u dinlemiştir.

— Zannederim. Biliyor musun, Nina bir keresinde dükkândan dürbün çalmıştı. Bunun nedenini önce pek kavrayamadım, ama sonra anladım. Fakat bunu çözümleyebilmem için iki üç hırsızlık daha yapmasına göz yummak zorunda kaldım.

— Anlıyorum. Polis olduğun için senin tutumunu beğenmiyor. Bunu göstermek için de kanunu çiğnemeye çalışıyor. Kanunu çiğnemekle de polise karşı durduğunu düşünüyor.

— Nina hırslıdır. İyi bir aileden geliyor. Babası zengin. Operaya gittiği zaman salonda oturmaya alışmamış. Basit yaşantımızdan sıkılıyor.

— Karını muhakkak ki seviyorsun.

— Evet. Onu elimden kaçırmayacağımı umarım.

— Onu elinden kaçırmamak için gizli polisten ayrılacak mısın? Eğer seçim hakkı verilecek olursa?

— Şimdiden bir şey söyleyemem. İnşallah seçim yapmak zorunda kalmam. Şu Jones meselesinin nereye kadar varacağına dayandığını sanıyorum. Bu meselenin de ne kadar uzayacağını kimse bilmiyor... Jones'un dışında.

Nina kapıda göründü.

— Oğlan uyudu, artık gidebiliriz.

Ayağa kalkan Cussick sordu:

— Dışarı çıkmak istiyor musun?

— İstiyorum. Burada oturup çile doldurmak istemiyorum.

Nina paltosunu giyerken, Kaminski sordu:

— Nina, gitmeden önce çocuğu görebilir miyim?

Nina gülümsedi, yüz hatları yumuşadı.

— Tabii, Max. Yatak odasında.

Paltosunu tekrar sandalyenin üzerime bıraktı.

— Yalnız fazla gürültü yapıp onu uyandırmayalım.

Kaminski, paketini aldı ve iki adam Nina'nın arkasından yürüdü. Yatak odası karanlık ve sıcaktı. Jackie, bir eli ağzında, bir bacağı bükülmüş

uyuyordu. Kaminski, karyolanın demirini tutarak sessizce durdu ve çocuğa baktı.

Nina, fısıldadı.

— Aslında karnı aç değilmiş.

Parmağıyla robot dadıyı işaret etti.

— O, çocuğun sütünü vermiş. Her halde beni özlemiş olacak.

Kaminski, elini çocuğa doğru uzatırken birden vazgeçti ve elini çekti.

— Sağlıklı bir bebek. Sana çok benziyor, Doug. Alnı, senin alnına benziyor, ama saçlarının Nina'dan almış.

Cussick:

— Evet, dedi. Saçları annesine benzeyecek.

— Gözleri ne renk?

— Mavi. Nina'nınki gibi. Benim zekâm, annesinin güzelliği.

Kolunu karısının omzuna doladı ve sıkıca tuttu.

Kaminski, alt dudağını ısırarak:

— Büyüdüğü zaman dünya acaba ne durumda olacak! dedi. Acaba o da harabelerin arasında elinde silâhla koşup slogan mı haykıracak?

Nina birden döndü ve yatak odasından çıktı. Erkekler Nina'nın peşinden salona girdiği zaman Nina, paltosunu giymiş kapıda bekliyordu.

— Hazır mısınız?

Ayakkabısının sivri burnu ile kapıyı açtı.

— Hazırsanız gidelim, dedi. Max'ın kızını nereden alacaktık?

9.

Genç kadın, Gizli Servisin kapısında bekliyordu. Kaminski, arabadan indi ve genç kadına doğru yürüdü. Biraz sonra arabaya döndüğü zaman kadının ismini öğrenmişti.

— Tyler, dedi. Sana Bay ve bayan Cussick'leri tanıştırayım, Doug ve Nina.

Ufak tefek, güzelce kadını işaret ederek:

— Bu güzel hanım da Tyler Fleming, dedi

Tyler, genizden gelme bir sesle:

— Merhaba, dedi.

Ürkek bir tavırla karı-kocaya baktı. İri, siyah gözleri vardı ve kısa kesilmiş saçları kuzgun siyahtı. Vücudu oldukça ince ve muntazamdı. Üzerinde basit bir gece elbisesi vardı.

Nina, Tyler'i süzerek:

— Sizi tanıdığımı sanıyorum, dedi. Gizli Poliste değil misiniz?

Tyler, adeta fısıltı halinde çıkan bir sesle:

— Araştırma kısmındayım, dedi. Birkaç aydan beri Gizli Polisteyim.

Nina, taksiye havalanması için işaret ederken:

— Nasılsa siz de alışacaksınız, dedi. Saat bire geliyor. Eğer acele etmezsek programı kaçıracağız. Hiç bir şey göremeyeceğiz.

Cussick:

— Görmek mi? diye mırıldandı.

Nina'nın tarifi üzerine taksi, San Fransisco'nun Kuzey Plaj bölgesine doğru yöneldi. Cussick, karısının buralara geldiğini biliyordu, ama kendisini de getireceğini tahmin etmemişti. Nina, nereye gideceğini çok iyi

biliyor olmalıydı, çünkü taksiden indikten sonra öne düşmüş, peşindekilere yol gösteriyordu.

Cussick, Nina'nın yanına geldi.

— Oraya gitmek istediğinden emin misin?

Nina birden durdu ve Cussick'e döndü.

— Nereye gitmek istediğimden emin miyim?

— Bu bölgeyi de yıkmış olmalarını temenni ederdim. Keşke bombalardan tamamen yıkılmış olsaydı.

— Endişe edeceğimiz bir şey yok. Buradaki insanları iyi tanırım.

Kaminski, nerede bulunduklarını ilk defa fark ederek:

— Aman Tanrım, dedi. Onlara çok yakınız!

Cussick, şaşkınlıkla sordu:

— Kimlere?

Kaminski cevap veremeden Tyler'in koluna girdi ve genç kadını merdivenlere doğru götürdü. Nina, zemin kattaki barın merdivenlerini inmeye başlamıştı bile. Cussick, isteksiz adımlarla karısının arkasından yürüdü.

Meyhanenin tavanı oldukça basıktı. Sigara dumanından göz gözü görmüyordu. Ter, tütün ve içki kokan havası çok ağırdı. Robot garsonlar oradan oraya koşuşuyor ve masalara içki taşıyordu.

Nina, yol gösterirken:

— Bu tarafa, dedi.

Cussick'le Kaminski bakıştılar. Böyle meyhanelerin yasaklanmadığını ikisi de biliyordu. Fakat güvenlik örgütünün böyle meyhaneleri kapamak istediği muhakkaktı. San Fransisco'nun bu kesimi polisi en çok uğraştıran yerlerden biriydi.

Nina, duvara dayalı tahta masalardan birini seçti ve oturdu. Cussick, ona sandalye olarak kullanılan meyva sandıklarından birini çekti. Kaminski, kendisi ve Tyler için sandalye buldu. Elindeki paketi dikkatle yere koyup masanın bacağına dayadıktan sonra oturdu. Dört kişi omuz omuza, sıkışık bir vaziyette oturdu.

Nina:

— İşte geldik, dedi. Nasıl beğendiniz mi?

Kaminski, Cussick'ın kulağına eğildi.

— İşte başarımızın ödülü, dedi. Relativizm... Herkes kendi zevkine göre davranıyor.

Nina, bazı kelimeleri yakalamıştı. Soğuk bir tebessümle:

— Ah, tabii, dedi. İnsanları istediği gibi yaşamaları için serbest bırakmalısınız.

Robot garson, madeni bir örümcek gibi tavandan indi. Nina, listeyi dikkatle inceledi ve eroin kapsüllerinden istedi, sonra listeyi kocasına uzattı.

Cussick:

— Sen bunları mı kullanıyorsun? diye sordu.

— Arada sırada evet.

Robot tarafından getirilen kapsül paketinin selefon kâğıdını sivri tırnaklarıyla yırttı.

Cussick, isteksiz bir tavırla kendisine esrar söyledi. Kaminski de Cussick'i taklit etti. Tyler, listeyi ilgiyle inceledi, artemisia isimli bir uyuşturucu madde karıştırılmış likör istedi. Cussick ücreti ödedi. Garson robot siparişleri getirdikten sonra yine sessizce uzaklaştı.

Nina, eroinin etkisinde camlaşmış gözlerle bakıyor, ellerini önünde kenetlemiş sessizce oturuyordu. Boynunda ter tanecikleri belirmişti. Öne arkaya sanki duyulmayan bir müziğe uymuş gibi hafif hafif sallanıyordu.

Cussick, uzanıp karısının eline dokundu. Kadının derisi buz gibiydi.

— Sevgilim...

Nina, gözlerini zorlukla kocasına çevirdi.

— Merhaba. Nasılsın?

— Bizden gerçekten de nefret ediyor musunuz?

Nina gülümsedi.

— Senden değil, bizden. Hepimizden.

— Neden?

Nina, buz gibi bakışla gözlerini Cussick'e dikti.

— Umutsuz bir çaba, dedi. Max'in söylediği gibi. Hiç bir umudumuz yok. Ölü bir dünyada yaşıyoruz.

Kaminski, duymamazlıktan geliyordu. Sanki Nina'nın her kelimesi kendisine acı veriyormuş gibiydi.

Nina:

— Yani demek istiyorum ki, dedi. Savaş vardı ve şimdi şu halimize bakın. Neden? Ne amaçla? Ne isteyebiliriz? Ne bulabiliriz. Artık romantik yaşantıya bile izin verilmiyor. Hatta, birbirimize yalan bile söyleyemiyoruz. Eğer biz...

Manasız manasız gülümsedi.

— ...istediğimiz hayatı yaşarsak hemen yakalanıp çalışma kamplarına gönderiliyoruz.

Cevap veren yine Kaminski oldu.

— Jones'umuz var. Bizi rüzgârına kapıtırmış sürüklüyor. Dünya için en kötü bir...

Tyler, likörünü yudumluyor ve söze karışmıyordu.

Nina:

— Şimdi ne olacak? dedi. Dünyayı böyle bir düzende artık tutamazsınız. Bunu siz de biliyorsunuz. Jones ortaya çıktı. Onu tanımak zorunluğundasınız. Jones geleceğimizdir. Dünyanın kendi başına bir geleceği olamaz. Her şey birbirine bağlı.

Kaminski:

— Jones hepimizi mahvedecek, dedi.

— Hiç değilse ölümümüzün bir anlamı olurdu. Bir şeyler yapabilmiş olmanın mutluluğunu tadardık. Hayatımızı bir gaye uğruna vermiş olurduk. Her zamanki gibi bir şeye ulaşmış olurduk.

Cussick, mutsuz bir tavırla:

— Boş idealizm, dedi.

Nina cevap vermedi. Yine kendi iç dünyasında kaybolmuştu.

Salonun arka tarafında bulunan yerden biraz yüksekçe duran sahnede gösteri başlamıştı. Gösteri iki kişi tarafından yapılıyordu. Bir kadın ve erkek. Gösteri yapacak olan iki kişi seyircileri gülümseyerek selâmladılar ve soyundular. Cussick, Jones'a rastladığı gün, kadınlar tarafından nasıl çevrilmiş olduğunu hatırladı. Sahnedeki iki kişi canlı hareketlerle sevişmeye başlamıştı. Cussick, nefretle sahneye bakıyordu. Karısının neden ötürü böyle bir yere gelmiş olduğunu merakla düşündü.

Kadın ve erkek gösteriyi bitirdikten sonra sakin hareketlerle giyinip seyirciyi selâmlarken, Kaminski:

— Çirkin bir gösteri, dedi. Hermafrodit yaratıkların böyle davranışlarını bilirdim, ama bu davranışların böylesine çirkin olduğunu bilmezdim. Öyle görünüyor ki...

Kelime ararmış gibi sustu.

— ...öyle görünüyor ki Relativizmin başka bir örneğiyle karşı karşıyayız.

Bir süre kimse konuşmadı. Nihayet Tyler, sessizliği bozdu.

— Acaba işi nereye kadar vardıracaklar?

Cussick:

— Yeteri kadar ileri gitmiş olduğumuzu sanıyorum, dedi. Bütün umudumuz daha fazla ileri gitmemekte.

Kaminski, şaşırarak Cussick'e baktı.

— Acaba çok fazla mı ileri gittik?

— Hayır. Haklıydık. Şimdi de haklıyız. Söylenmesi gerekirse kanuna aykırı davranışları biraz iyimserlikle karşılıyoruz. Fakat haklıyız. Dünyayı parçalanmaktan korumalıyız. Elimizden gelen çabayı göstermeliyiz.

Kaminski:

— Belki çok geç kaldık, dedi.

Nina, birden konuştu.

— Haklısın, çok geç kaldık.

Elini çekip Cussick'in parmaklarından kurtardı.

— Lütfen, sevgilim...

Cussick hemen ayağa kalktı. Tyler de ayağa kalktı ve Nina'nın yanına giderken:

— Ben gereğini yaparım, dedi. Acaba tuvalet nerede?

⁂

Kaminski, Cussick'in verdiği sigarayı aldı.

— Teşekkür ederim.

Kadınlar henüz dönmemişti. Kaminski, sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı, sonra yaktı.

— Jones'un bir kitap yazdığını biliyorsundur.

Kaminski, masanın ayağına dayamış olduğu paketi aldı ve açtı.

— Moral Çabası, dedi. Müsveddeleri burada. Bütün programın ana hatlarını çizmiş. Ne istediğini, amacını açıkça anlatmış.

Cussick, sayfaları karıştırırken sordu:

— Sen okudun mu?

— Hepsini okuyamadım. Henüz tamamlanmamış.

— Onlara yakınız demekle ne kastetmiştin? Kimden söz ediyordun?

Kaminski'nin yüz hatları değişti. Yüzüne şaşkın bir ifade geldi. Müsvedde kâğıtlarını tekrar paketlerken:

— Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum, dedi.

— Meyhaneye girmek üzereyken söylemiştin.

Kaminski, paketle oyalandı. Sonra düşünceli bir tavırla paketi tekrar yere bıraktı.

— Bugünlerden birinde durum sana da anlatılır, ama şu anda anlatma yetkisine sahip değilim.

— Biraz çıtlatamaz mısın?

— Maalesef. Bir süreden beri devam ediyor ve çok önemli. Açıkçası, bu bölgede. Açıkçası, bu işin içine karışanlar çokluk.

— Jones'un haberi var mı?

Kaminski, gözle görülecek şekilde titredi.

— Allah saklasın! Ah, tabii, belki biliyordur. Her şeyi önceden bilmiyor mu? Mamafih, bu konuda bir şey yapamaz... resmi yetkisi yok.

— Şu halde bu iş Federal hükümetin yönetiminde.

— Evet. Federal Hükümet halâ iş başında. Mahvolmadan önce birkaç şey yapacağı muhakkak.

— Bu hareketlerle başa çıkamayacakmışız gibi konuşuyorsun.

— Böyle mi anladın? Başa çıkamayacağımız büyüklükte bir iş olduğunu sanmıyorum. Daha öncede kâhinler vardı. Ahdicedit onlarla dolu.

— Ne demek istediğini anlayamadım. Papaz John var, onu mu kastettin?

— Evet.

— Peki, istilâcılar ne olacak?

— Onlar cehennemden gelen bir sürü. Şeytanın elçileri.

— Şu halde, yüz yıl değil, bin yıl geri gitmişiz.

— Belki de durum düşündüğüm kadar kötü değildir. İstilâcılar insan değil; şekilsiz kütle. En kötü ihtimali düşünelim. Jones'un bir savaş hazırlığında olduğunu kabul edelim. Dünyayı ve diğer gezegenleri bu yaratıklardan temizlediğimizi kabul edelim. Ya sonra. Ben, yalnız mümkün olabilecekleri görmeye çalışıyorum.

— Sen de Jones gibi konuşmaya başladın.

— Tahmin ederim.

— Hatanın nerede olduğunu söylememi ister misin? Tehlike savaşta değil, savaşı yaratacak tutumda. Dövüşmek için onların haksız, bizim haklı olduğumuza inanmak gerekir. Beyazın karşıtı kara, iyinin karşıtı kötüdür. İstilâcıların bununla bir ilişkileri olamaz, onlar sadece bir vasıta.

— Seninle tek noktada aynı düşünmüyorum. Savaşta tehlike olmadığına inanıyorsun, değil mi?

— Evet, Tek hücreli bir protoplazmanın bize ne gibi bir zararı dokunabilir?

— Bunu ben de bilmiyorum. Şimdiye kadar tek hücreli yaratıklarla savaşmadık. Mamafih tehlikeyi göze alamayız. Unutma ki onların ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Ani bir sürprizle karşılaşmak istemediğimiz muhakkak.

Tyler ve Nina kalabalık arasından geçerek masaya geldiler. Nina, rengi soluk olmakla beraber hareketlerine hakimdi. Sahneye doğru bir göz atarak sordu:

— Gösteri bitti mi?

Tyler:

— Düşünüyorduk, dedi. Acaba o kadınlardan biri gelse ne yapardık? Kadın mı erkek mi oldukları belli olmadıkları için karar vermek oldukça zor.

Nina:

— Hermafroditlerden biri orada, dedi. Müzik dolabının başında.

Dört köşe, madeni makineye dayanmış duran bir kadın vardı. Bir eteklik ve bluz giymiş, kısa sarı saçlarını erkek gibi arkaya taramıştı. Cussick, kadının biraz önce erkek kılığında sahneye çıkan kadın olduğunu hemen anladı.

Nina, kocasının koluna dokunarak:

— Onu masamıza çağırır mısın? dedi.

Cussick, kadını masaya çağırmak taraftarı değildi.

— Yerimiz yok.

Oturduğu yerden doğrulmak üzere olan karısının kolunu tuttu.

— Sen de oraya gidemezsin. Otur oturduğun yerde.

Nina kızardı, sonra kolunu çekip kurtardı.

— Hâlâ öyle mi hissediyorsun?

— Nasıl hissediyorum?

— Boş ver. Bir şeyler içemez miyiz? Ben konyak istiyorum.

İçkiler masaya geldiği zaman Nina, bardağını kaldırdı.

— Daha iyi bir dünyanın şerefine!

Kaminski, içkisini yudumladı.

— Tanrı şahidimdir ki böyle konuşmalar sinirime dokunuyor.

Nina, neşeyle sordu:

— Neden?

— Çünkü anlamsız.

Tyler, sözü değiştirdi.

— Proxima Centaurus'a öncülerin gönderildiği doğru mu? Kaminski, başıyla evetledi.

— Doğru.

— Şansımız var mı?

— Ayrıntılı bilgiler henüz alınmadı.

— Yani, işe yarar bilgiler henüz alınmadı.

Kaminski omuz silkti.

— Kim bilir?

Nina mırıldandı.

— Jones.

— Şu halde ona sorun. Aksi takdirde resmi yayını bekleyin? Beni bu konuda sıkmayın.

Cussick, konuyu değiştirmek isteyerek sordu:

— Pearson'un ilgilendiği şu iş nedir? Söylentilere göre, gece gündüz çalışıyormuş. Bazı projeleri gerçekleştirmeye gayret ediyormuş.

Kaminski:

— Pearson, Jones'u durdurmak amacında. Jones'un engelleneceğine inananlardan biri.

— Biz de onlar kadar sofu olursak...

— Pearson daha da kötüsü. Yiyor, içiyor, uyuyor ve Jones'u yaşıyor. Dinlenmesine imkân yok gibi. Ne zaman onun dairesine gitsem orduyla nöbetçi görüyorum. Toplar, tanklar, güdümlü mermiler, nükleer silâhlar falan filân.

— Faydası olacak mı dersin?

Nina:

— Sevgilim, dedi. Hiç bir zaman olumlu düşünemez misin?

— Örneğin?

— Böylesine yetenekli bir adamımız var... Hiç yapamadığımız şeyleri yapabilecek yetenekte. Artık tahmin yürütmek zorunluğunda değiliz. Biliyoruz. Adımımızı nereye atacağımızı önceden biliyoruz.

Cussick, kaba bir sesle:

— Ben tahmin etmeyi severim, dedi.

— Öyle mi? Belki de hatan burada... Belki de birçok kimsenin gerçekleri bilmek istediğinden haberin yok, Jones'u kabul etmiyorsun. Neden? Çünkü sistemin, hükümetin, tahminlerin üzerine kurulmuş. Kimsenin bilmediği zannediliyor.

Nina, soğuk mavi gözlerini Cussick'in gözlerine dikti.

— Yani, başka bir deyimle geri kalmışsınız.

Tyler, neşeli bir sesle:

— Şu halde işsiz kaldım desenize, dedi.

Cussick:

Gizli Polise girmeden önce ne iş yapardın? diye sordu.

— Hiç bir işte değildim. İlk aldığım iş bu. Henüz on yedi yaşındayım. Sizlerin yanında kendimi küçük görüyorum... Gerçekten de tecrübesizim.

Kaminski, genç kadının bardağını işaret etti.

— Şu içtiğin nesne, sinirlerinin bozulmasına sebep olacak.

— Yanlıyorsunuz. Bu içkideki uyuşturucu maddeye karşı aşılıyım. Aksi takdirde içmezdim.

Cussick'in bu kadına karşı duyduğu saygı bir derece daha yükseldi.

— Dünyanın neresinde doğdun?

— Çin'de doğmuşum. Babam Çin Komünist Partisine karşı çalışan bir örgütün genel sekreteriydi.

— Şu halde savaşın bu yönünde doğmuşsun.

— Evet. Annem bakteri zehirlenmesinden öldü. Babamla beraber oturdum ve onun bürosunda büyüdüm sayılır. Savaş son buluncaya kadar da yeraltı örgütünde çalıştık. Babam savaşın sonuna doğru Komünist partili biri tarafından vuruldu.

— Ne sebeple?

— Hoff kitapları bizim bölgemizde de yayınlanıyordu. Değişiklik yapmak istediği için vuruldu. Hoff kitaplarını işçiler arasında dağıtıyorduk. Herkesin istediği bir yaşantının tohumlarını ekmeye çalışıyorduk.

Nina:

— Çinli olmadığın muhakkak, dedi.

— Doğru tahmin ettiniz, İngilizim. Ailem komünist partisinin aleyhine çalışmaya başladığı zaman Çin'de bulunuyorduk.

Kaminski, sordu:

— Savaşı hatırlıyor musun?

— Pek hatırlayamıyorum. Formosa'dan yapılan saldırıları şöyle böyle hatırlıyorum.

Cussick:

— Nasıl kurtuldunuz? dedi. Sizi neden vurmadılar?

— Sekiz yaşındaydım. Parti şeflerinden biri beni evlâtlık edindi. Çok iyi kalpli bir Çinliydi.

Nina ayağa kalktı.

— Sevgilim, bana bir iyilik yapabilir misin? Dans etmek istiyorum.

Salonun küçük bir kısmı dans pisti olarak kullanılıyordu. Pistte halen birkaç çift dans ediyordu. Cussick ayağa kalktı.

— Gerçekten dans etmek istiyor musun?

Dans pistine doğru yürürlerken Nina:

— Sevimli kız, dedi.

— Parti liderleri arasında Hoff kitaplarını dağıtması oldukça ilginç.

Nina, birden Cussick'in omuzunu tuttu.

— Geri dönmemize imkân yok mu?

— Geri dönmek mi? Nereye?

— Eskiden olduğumuz yere. Her zaman tartışmayacağımız yere. Yavaş yavaş birbirimizden uzaklaşıyoruz. Artık birbirimizi anlamıyoruz.

Cussick, karısına sımsıkı sarıldı.

— Bir gün gelecek bütün bunlar geçecek. Her zamanki gibi yine beraber mutlu olacağız, Nina.

— Mutlu olmamız için kargaşalığın bitmesi mi gerekiyor? Olduğu gibi kabul edemez miyiz?

— Hayır, ben hiç bir zaman kabul edemem.

Nina'nın sivri tırnakları Cussick'in sırtına gömüldü. Kısa bir süre başını kocasının omuzuna koydu. Sarı saçları Cussick'in yanağına sürünüyordu. Alışkın olduğu koku, burnunu gıcıklıyordu.

Nina, başını kaldırdı ve gülümseyerek kocasına baktı. Yumuşak sesle:

— Deneyeceğiz, dedi. Elimizden geleni yapacağız, değil mi?

— Tabii. Bizim için çok önemli. Hayatımızın böylesine akıp gitmesine göz yumamayız. Şimdi Jack'imiz var ... Onu çaylakların eline bırakamayız.

10.

Dans bittikten sonra el ele masaya döndüler. Kaminski uyukluyordu. Tyler, içkisini bitirmiş, ikinci içkisini ısmarlamak üzereydi.

Nina, neşeli bir tavırla:

— Max, dedi. Sakın burada ölmeye kalkma. Henüz bize lâzımsın.

Kaminski, zorlukla başını kaldırdı.

— Madam, dedi. Bırak bu yaşlı adamı da rahat etsin.

Gece son bulmak üzereydi. Kalabalık yavaş yavaş dağılıyordu.

Cussick:

— Vakit geç oldu, dedi.

Nina, başını kaldırıp kocasına baktı.

— Henüz kapatmıyorlar ki... Hatta, meyhanenin arkasındaki odalar sabaha kadar açık. Gitmeden önce yine dans etmek istiyorum.

Cussick, basını salladı.

— Özür dilerim, güzelim. Başım öylesine dönüyor ki, dans ederken düşmekten korkuyorum.

Nina, ayağa kalkmıştı.

— Max, dans eder misin?

— Tabii. Ne istersen yapabilirim. Çok az kalan zamanımızda eğlenmek hakkımızdır.

Dans pistine doğru yürüdüler. Birkaç çift hâlâ dans ediyordu. Sahnede numara yapan kadınlar şimdi iki erkekle dans ediyorlardı. Kısa bir süre sonra iki hermafrodit sıkılıp tekrar cinsiyet değiştirdiler ve erkek kılığında masaların arasında dolaşarak kadın arkadaş aramaya başladılar.

Cussick, hayretle onlara baktı.

— Bu hermafroditler cinsiyetlerini nasıl değiştirebiliyorlar?

Tyler içkisini yudumladı.

— Kolaylıkla. Büyük bir sanat

— Ama çok şaşırtıcı.

Işıklar teker teker kararıyordu. Cussick, başını kaldırıp dans pistine baktığı zaman Kaminski'nin bir masanın üzerine kapanmış uyuklamakta olduğunu gördü. Nina'yı araştırdı. Önce göremedi, ama sonra, karısının sarı saçlarını fark etti. Nina, hermafroditlerden biriyle dans ediyordu. Yüzünde heyecanlı bir ifade vardı.

Cussick, birden ayağa fırladı, Tyler'a:

— Buradan ayrılma, dedi.

Tyler, çantasını ve paltosunu aldı.

— Birbirimizi kaybetmesek iyi olacak, dedi.

Fakat Cussick, Nina'dan başkasını düşünecek durumda değildi. Karısı ve hermafrodit el ele tutuşmuş, tatlı bir konuşmaya dalmışlardı.

Cussick, karısının yanında durdu.

— Haydi, artık gidelim, güzelim, dedi. Vakit oldukça geç oldu.

Nina, madeni bir sesle:

— Sen gidebilirsin, dedi. Haydi, durma.

— Peki, sen? Jack ne olacak?

— Jack'in canı cehenneme! Her şeyin canı cehenneme! Eve gitmeyeceğim. Burada kalmak istiyorum. Eğer beni istiyorsan benimle kalırsın.

Hermafrodit Cussick'e döndü.

— Bana bak dostum, dedi. Sen işine gitsen iyi edersin. Bu dünyada herkes istediğini yapmakta serbesttir.

Cussick, uzandı, yaratığın gömleğinin yakasını kavradı ve ayaklarını yerden kesti. Hermafrodit hayret edilecek kadar hafifti. Kıvrılıp bükülerek

Cussick'in elinden kurtuldu ve kadın kılığına büründü. Gülümseyerek Cussick'ten uzaklaştı.

— Haydi, ne duruyorsun, vursana!

Nina dönmüş gidiyordu. Nina'nın gittiğini gören hemafrodit aceleyle sarışın kadının peşinden yürüdü. Bakışlarında canlı bir ifade vardı. Nina'nın peşinden gitmekte olan hermafroditin yolunu Tyler kesti ve usta bir el hareketiyle kadının kolunu yakaladığı gibi arkasına doğru büktü. Tam bu sırada hermafrodit tekrar erkek kılığına büründü. Cussick, yumruğunu adamın çenesine yapıştırdı. Hermafrodit baygın olarak yere yığılırken Tyler, onun kolunu bıraktı.

Kaminski, biraz ayılmış yanlarına gelmişti.

— Nina gitti, dedi.

Diğer hermafrodit göründü. Arkadaşının baygın olduğunu görünce ellerini çırparak başının ucuna çöktü.

Çevresine bakınan Tyler, Cussick'e:

— Nina burasını çok iyi biliyor, dedi. Eğer seninle gelmesini istiyorsan onu kandırmalısın. Haydi, durma.

Cussick, karısını küçük bir odada buldu. Kapıyı kapayıp kilitledi. Nina, odanın bir köşesine sinmiş korkuyla kocasına bakıyordu. Cussick, odayı gözden geçirdi ve bu odanın karısı tarafından döşenmiş olduğunu hemen anladı. Böyle bir odayı ancak Nina böylesine güzel döşeyebilirdi.

Cussick, Kaminski'nin kalın sesini duydu.

— Doug orada mısın?

Cussick, odanın kapısını açtı ve koridora çıktı.

— Nina'yı buldum, dedi. Biraz sonra kendisine gelir sanıyorum.

Tyler:

— Şimdi onu ne yapacaksın? diye sordu.

— Burada kalacağım. Siz ikiniz gidin. Yolu bulabilecek misin?

Tyler, Kaminski'nin elini tuttu.

— Yolumuzu buluruz, dedi. İyi şanslar. Haydi gel, Max. Burada yapabileceğimiz bir şey yok.

Cussick, kapının önünden ayrılmadan:

— Teşekkür ederim, dedi. Daha sonra görüşürüz. İkinize de iyi geceler.

Kaminski, gitmek istemiyordu, ama Tyler onu çekiştirdi.

Kaminski:

— Bana telefon et, diye mırıldandı. Buradan kurtulduktan sonra tabii. Başına bir iş gelmediğinden emin olmak istiyorum. Beni merakta bırakma.

— Merak etme, Max. Paketini unutma.

Cussick, arkadaşları gidene kadar kapının önünde bekledi, sonra kapıyı açıp karısının odasına girdi.

Nina, yatağın üstüne oturmuş, ayaklarını altına toplamıştı. Gülümseyerek Cussick'e baktı.

— Merhaba.

Cussick, kapıyı tekrar kilitledi ve yatağa doğru yürüdü.

— Şimdi nasılsın? Kaminski'yle Tyler gittiler.

Yatağın kenarına ilişti.

— Burası senin odan, değil mi?

Nina, bakışlarını kaçırarak cevap verdi.

— Evet.

— Ne zamandan beri?

— Bir haftadan beri. Belki on gün olmuştur.

— Gerçekten de anlayamıyorum. Bu insanlarla burada bulunmak mı istiyorsun?

— Kaçmak istiyorum. Küçük apartmana tahammül edemediğim zamanlar oluyor. Kendi başıma olmak istiyorum. Kendime ait bir şeyin olmasını arzu ediyorum. Anlatması çok güç... Bazı şeyleri ben de anlayamıyorum. Öteberi çaldığım gibi...

— Hepimizi buraya getirmenin nedeni bu muydu? Bize gösterinceye kadar senin için bir anlam taşımıyordu, değil mi?

— Zannedersem. Evet, haklı olduğunu sanıyorum. Senin görmeni arzu etmiştim. Gidecek bir yerim olduğunu bilmeni istedim. Sadece sana dayanarak yaşamadığımı öğrenmeni istedim. Yardımsız olmadığımı, umutsuz olmadığımı, senin dünyana bağlı kalmadığımı göstermek istedim. Sinirlerimi yatıştırmak amacıyla eroin aldım.

Zayıf bir tebessümle Cussick’e baktı.

— Öylesine karışık bir durum ki anlatamam.

Cussick, eğildi ve karısının ellerini avuçlarına aldı. Genç kadının elleri buz gibiydi ve hafifçe terliydi.

— Şimdi korkmuyorsun, değil mi?

— Hayır, sen yanımdayken korkmuyorum.

— Bu geceyi burada geçireceğiz. İstediğin de bu değil miydi?

Nina, başını sallayarak evetledi.

Cussick:

— Yarın yine evimize döneceğiz, dedi.

Nina, başını çevirdi.

— Bana sorma. Beni söyletme. Şimdi konuşmaya korkuyorum.

— Peki...

Cussick, üzülmekle beraber cevap almak için ısrar etmedi.

— Bu meseleyi yarın konuşabiliriz. İyi bir uyku çekip, güzel bir gece geçirdikten sonra... Şu aldığım zehiri sisteminden attıktan sonra...

Nina cevap vermedi. Yarı uykulu bir tavırla gözlerini kısmıştı.

Cussick, uzun müddet kımıldamadan oturdu. Oda soğumuştu. Kapının dışı sessizdi. Saatine baktığı zaman saatin dört buçuk olduğunu gördü. Eğilip Nina'nın ayakkabılarını çıkardı. Kısa bir tereddütten sonra elbisesinin fermuarını açtı. Elbiseyi çıkarması oldukça zor oldu. Nina, bir iki keresinde uyandı, sonra tekrar uykuya daldı.

Cussick, karısını soyduktan sonra battaniyeyi üstüne çekti. Karısının böylesine zayıf olduğunu şimdiye kadar fark etmemişti. Onun çıplak olarak tamamen müdafaasız olduğunu düşününce içi acıyla burkuldu. Nina'nın sarı saçlarını okşayarak yanına oturdu. Sonu gelmeyecek gibi uzun gelen bir zaman karısının saçlarını okşamaya devam etti. Nina, deliksiz uyuyordu. Cussick, iki ruhun birbirinden çok uzaklarda olduğunu düşündü. Nina, tek basına kendi kendisiyle mücadele ediyordu. Cussick, kendi dünyasına gömülmüştü.

⁂

Cussick, sabaha doğru uzaktan doğru gelen seslerin farkına vardı. Bir süre seslere kulak asmadı, birden sesin niteliğini kavradı. Ses, tanıdığı bir insana aitti. Soğuktan kaskatı kesilmiş adelelerini ısıtmak için gerinerek yerinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı dikkatle açıp sessiz koridora çıktı.

Ses, Jones'un sesiydi.

Cussick, sessiz adımlarla koridor boyunca yürüdü. Kapalı kapıların, aralıkların önünden geçti, fakat kimseyi göremedi. Saat beş kırktı. Güneş doğmak üzereydi. Koridorun sonundaki pencereden aydınlanmakta olan ufku gördü. Cussick koridorda yürüdükçe ses daha iyi duyulmaya başlamıştı. Bir köşeyi kıvrıldığı zaman büyük bir ambar kapısıyla karşı karşıya kaldı.

Aslında Jones değildi; bir teyp çalıyordu. Sıra sıra dizilmiş sandalyeler kadınlı erkekli bir kalabalık tarafından doldurulmuştu. Hepsi sanki

karşılarında bir insan varmış gibi dinliyordu. Cussick, koridordan koridora geçerek başka bir binaya girmiş olduğunu anladı. Şimdi bulunduğu yer, bir ambarın yükleme odasıydı.

Duvarlarda asılı afişler vardı. Kapıda durmuş beklerken burasının bir toplantı salonu gibi kullanılmakta olduğunu kavradı. Bütün bu insanlar, çalışan insanlardı. Hepsi sabah işe gidecekti. Toplantı yapmaları ancak bu saatlerde mümkün olabilirdi. Bir köşede duran kalpaklı polisleri fark edince, toplantının gizli olarak yapılmadığını anladı, zaten gizli toplantı yapılması için geçerli bir neden yoktu.

Cussick, tekrar geri dönerken kimse ona engel olmadı. Nina'nın odasını kolaylıkla buldu.

Nina uyanmıştı. Cussick, kapıyı kilitleyip döndüğü zaman Nina'nın yatağa oturmuş, iri iri açılmış gözlerle kendisine baktığını gördü.

— Nereye gitmiştin? Zannettim ki...

— Geri döndüm ya! Bazı sesler işitmiştim. Ne olduğunu anlamak için çıktım.

Uzaktan uzağa duyulan Jones'un sesini dinlemek için sustu.

— Duyuyorsun ya, işte bu sesi duyunca kontrol etmek için çıkmıştım.

Nina, başıyla olumlu bir işaret yaptı.

— Evet, toplantı yapıyorlar. Odamın burada bulunuşunun nedenlerinden biri.

— Sen de onlarla beraber çalışıyorsun, değil mi?

— Önemli sayılmaz. Sadece kâğıtları katlayıp adresleri yazıyorum. Böyle şeylere nasıl olsa alışkınım. Bilgileri yayıyorum. Her halde sen, topluma sesleniş diyeceksin.

Yatağın kenarına oturan Cussick, karısının el çantasını aldı ve açıp içindekilerini kontrol etti. Kâğıtlar, kartlar, ruj, ayna, anahtarlar, para, bir mendil... Çantanın içindekileri yatağın üzerine boşalttı. Nina, kımıldamadan

kocasının hareketlerini izliyordu. Vücudunun ağırlığını çıplak dirseğinin üzerine vermiş yatıyordu.

Cussick aradığını bulunca:

— Merak ediyordum, dedi. Belirli tarihler falan filân.

Nina'nın vatanperverlik kartının tarihi 17 Şubat 2002'ydi. Nina, çocuğun doğuşundan beri, sekiz aydır üyeydi. Tanıdığı kod numaralarından karısının tam gün çalıştığını anladı. Ayrıca, sorumlu bir yer tutuyordu.

Çantadan boşaltmış olduklarını tekrar çantaya doldururken:

— Gerçekten de bu işin içine gömülmüşsün, dedi. Ben çalışırken sen de çalışıyormuşsun.

Nina, zayıf bir sesle:

— Yapılacak çok iş var, dedi. Aynı zamanda paraya da ihtiyaçları var. Para bakımından da yardımcı olabiliyordum. Saat kaç? Hemen hemen altı oldu, değil mi?

— Tam değil.

Cussick, bir sigara yaktı ve sessizce içti.

— Buradan ayrılmak için henüz çok erken sanıyorum.

— Biraz daha uyumak istiyorum.

Esneyerek Cussick'e baktı.

— Biraz daha uyuyamaz mıyız?

Cussick sigarasını tablaya bastırdı.

— Tabii.

Sonra ayakkabılarını çıkarttı.

Nina:

— Bir bakıma heyecanlı bir serüven, dedi. İkimizin burada baş başa olması gerçekten de heyecan verici. Kapalı, kilitli kapılar, gizlilik... herşey. Sen de aynı düşüncede değil misin?

Cussick, gömleğinin düğmelerini çözerken Nina konuşmasına devam ediyordu.

— Öylesine sıkılmıştım ki, aynı şeyleri tekrarlamaktan öylesine bıkmıştım ki... Hayatın değişmezliği, evlilik, çocuk sahibi olmak... Yaşamaya değmeyen bir hayat... Sen de böyle hissetmiyor musun? Bir şeyler yapmak istemiyor musun?

— Benim işim var.

Nina üzüntülü bir tavırla:

— Biliyorum, dedi.

Cussick, ışığı söndürüp yatağa yaklaştı. Nina, çarşafı açarak kocasının yatmasını bekledi. Cussick, çarşafın altına girer girmez Nina, dönüp ona sarıldı.

— Acaba son sevişmemiz mi olacak?

— Bilmiyorum. Senin küçük yatağındayım.

— Bu küçücük odada mutluluk buluyorum.

Cussick cevap vermek lüzumunu hissetmedi. Düşünmek de istemiyordu. Karısının koynunda yattığı halde, ondan uzaklaşmakta olduğunu hissediyordu. Nina da bunu hissetmişti.

— Ne olursun benden uzaklaşma, diye yalvardı.

Fakat bütün sözler faydasızdı. Her ikisi de birbirlerinden uzaklaşıyorlardı.

11.

Haber ağızdan ağıza dolaşmıştı. Cussick'in bir şey anlatmasına ihtiyaç yoktu, herkes biliyordu. Meyhaneye gidişlerinden bir ay sonra, Kasım ayının ortalarına doğru Tyler, ansızın Cussick'i aradı. Cussick, masasının başında evraklara gömülmüş çalışıyordu. Tyler'ın arayışı çok ani olduğu için Cussick gafil avlanmış sayılırdı.

Tyler:

— Rahatsız ettiğim için özür dilerim, dedi.

Tyler da masasının başındaydı. Elinde bir teyp vardı.

— Görüyorum ki karınız kızlık adı altında yeniden sınıflandırılmış. Nina Longstren olarak mı sınıflandıracağız?

— Evet.

— Ne oluğunu anlatmak ister miydin? O geceden beri seni görememiştim.

— İş saatleri dışında bir yerde buluşabiliriz. Nerede istersen. Fakat şimdi konuşamam.

Masanın üstündeki yığınla kâğıdı işaret etti.

— Gereksiz açıklama yapmamın anlamsız olduğunu biliyorum.

Cussick, Tyler'la ana binanın kapısında buluştu. Saat yediye geliyordu. Tyler, ellerini paltosunun cebine sokmuş onu bekliyordu. Boynunda yün bir eşarp vardı.

Tyler:

— Bana istediğin kadar kısa anlatabilirsin, dedi. İşine burnumu sokmuş olduğumu düşünmeni istemem.

Zaten anlatacak fazla bir şey yoktu. O gecenin ertesi günü saat on birde Nina'yı eve götürmüştü. Aralarında konuşacakları bir şey yoktu. Cussick,

üç gün sonra evlilik bürosundan gelen ihbarı almıştı. Nina, ayrılmaları için gerekli müracaatı yapmıştı.

Tyler sordu:

— İlişkiniz nasıldı? Arkadaşlık çerçevesi içindeydi, değil mi?

— Evet. Hâlâ arkadaş gibiydik.

Evliliklerinin son günü Nina'yı yemeğe götürmüştü. Yemekten sonra tabakları kenara iterek gerekli kâğıtları imzalamışlardı. Yemekten sonra da bir otele gidip beraber yatmışlardı.

Tyler:

— Jack ne oldu? dedi.

— Jack'i Federal Hükümetin bakım evine verdik. Resmi olarak bizim oğlumuz. Fakat onun üzerinde bir hak iddia edemeyiz. İstediğimiz zaman onu görebiliriz. Fakat bizim için sorumluluk yok.

— Onu oradan çıkartamaz mısınız? Böyle şeyler hakkındaki kanunları bilmiyorum.

— Onu ancak özel izinle oradan alabiliriz. Yani, tekrar evlenmekle.

— Yani, artık yalnızsın.

— Evet. Şimdi yalnızım.

⁂

Cussick, Tyler'dan ayrıldıktan sonra arabasını polis park sahasından aldı ve apartımanına gitti. Yolda, Jones'un takipçileriyle karşılaştı. Zaten son günlerde daima kalabalık bir kitleyle karşılaşıyordu. Her yerde Jones'u izleyenler vardı.

Apartmanının merdivenlerini ağır ağır çıktı. Kapıyı açıp içeri girdiği zaman, videfon'un alarm zili çalıyordu. Hemen gidip düğmesini çevirdi. Pearson'un görüntüsü ekran üzerinde belirdi.

— Hemen büroya gelmeni istiyorum. Bütün diğer işleri bırakıp hemen gelmelisin.

Görüntü biran kayboldu, sonra tekrar belirdi.

— Hemen büroya dönmelisin. Acele olarak gelmelisin. Bütün diğer işleri olduğu gibi bırak.

Önce çok şaşırdı. Çok yorgundu, hemen yiyip yatmak amacındaydı. Eve geldiğini Pearson bilemezdi. Mesajı almamış olduğunu her zaman söyleyebilirdi.

Bu düşünceyle mutfağa girdi ve kendisine bir sandviç hazırlamaya başladı. Sandviçini hazırladığı zaman kararını vermişti. Hemen apartımandan çıktı, arabasına atladı ve son süratle büroya yollandı.

Binaya girer girmez Pearson tarafından kabul edildi.

Pearson:

— Durum şu, dedi. Arkadaşın Kaminski, bugün öğleden sonra üç otuz sularında, sınıflandırılmış raporları çantasına doldurup buradan ayrıldı.

Cussick, aptallaşmış olarak cevap vermeden bekledi.

Pearson konuşmasına devam etti.

— Bunun bu hareketine şaşırmadık. Yüz mil kadar uzakta onu yakaladık ve otosunu tehditle indirdik.

Cussick, heyecanla sordu:

— Peki, nereye gidiyormuş?

— Jones'un adamlarıyla küçük bir anlaşma yapmış. Aylardan beri bunu hazırlamış olduğu muhakkak. Vereceği bilgi karşılığı hayatının korunmasına dair söz almış. Kaminski güvenlikle saklanacaktı. Buradan istifa edemeyeceği muhakkaktı. Bugünlerde kimse polis mesleğinden ayrılamıyor. Hatta böyle aceleyle hiç ayrılamaz.

— Peki, onu ne yaptınız? Şimdi nerede?

— Saskatchewan çalışma kampında. Hayatının sonuna kadar. Hemen oraya götürülmesi için emir verdim. Ayrıca, bunu kamuoyuna duyuruyorum. Bir örnek olması için herkesin duymasını istiyorum.

Cussick, boğuk bir sesle:

— Fakat Kaminski hasta, dedi. Hasta ve yaşlı. Ne yaptığını bilmiyordu. Yaşantısı onun parçalanmasına sebep olmuştu. Çalışma kampına gönderileceği yerde hastaneye gönderilmeliydi!

— Aslında kurşuna dizilmesi gerekirdi. Fakat kurşuna dizme usulünü kaldırdık. Bütün yapabildiğimiz hayatları boyunca çalışma kamplarına göndermek. Evvelce senin danışmanın olan adam, şimdi hayatının sonuna kadar civata ayıracak.

Pearson, masasından ayrıldı ve odanın ortasına doğru yürüdü.

— Bunu sana söylüyorum, çünkü, bir bakıma suçlu sensin. Hepinizi göz altında bulunduruyorduk. Kaminski, evvelce komünist olan Tyler, ve karın. Karının Jones'un ajanı olduğunu biliyoruz. Onlarla uzun süreden beri çalışmakta olduğunu biliyoruz. Kaminski de bunu biliyordu. Bildiklerini saklayıp aleyhimize kullanmaya kalktı.

Cussick:

— Öğrenmemi istememiş olacak, dedi.

— Yani öğrenmemizi istememiş olacak demek istedin. Karının seni terk edip onların tarafına geçişinden hemen sonra Kaminski'nin de buradan ayrılacağını tahmin ettik. Seni ilgilendirdiği kadarıyla...

Omuz, silkerek konuşmasına devam etti.

— ...onun yapmış olduğunu yapmana milyonda bir ihtimal dahi yok. Kız da senin gibi. Halen bizimle beraber. Fakat pis bir iş.

Sesindeki kaba ifade birden kayboldu. Yumuşak bir sesle devam etti.

— Son derece pis bir iş... İyi bir adamdı. Sana haber verilmesinin gerekli olduğunu düşündüm.

Cussick, ancak duyulabilen bir sesle:

— Teşekkür, dedi.

— Belki de haklısın. Bir hastaneye yatırılması gerekirdi. Fakat bunu yapamayız, çünkü yaşama çabası içindeyiz. Birçoğumuz bu işten kurtulmak istiyor... belki de hepimiz istiyoruz.

— Belki.

— Jones'un adamları her yere burunlarını sokmaya başladılar. Her binada, her sınıfta, her yerde adamları var. Hatta, burada, gizli poliste, bile adamları var... Her gün memurlarımızdan kaybolanlar hakkında rapor alıyoruz... Kaminski gibi. Örnek olması için onu çalışma kampına gönderdim. Eğer mümkün olsaydı, gözümü kırpmadan öldürebilirdim.

— Ama onu öldürmek istemezdiniz.

— Hayır, öldürmek istemezdim, ama yine de öldürürdüm.

Pearson, bir dakika kadar sustu, sonra konuşmasına devam etti.

— Kaminski'nin elinde, Federal Hükümetin çok gizli tuttuğu bir proje vardı. Ne olduğunu bilmiyorum, ama Sağlık Şubesini ilgilendiren bir konu olduğunu sanıyorum. Bu örgütte projenin ne olduğunu bilen de yok. Yüksek Kurul biliyor tabii. Rafferty adında bir biokemistin çalışmaları. Muhtemelen ismini işitmişsindir. Otuz yıl önce kaybolmuştu.

Cussick:

— Hatırlıyorum, dedi. Max iyi mi? Yaralı filan değil ya?

Pearson, sabırsızlıkla:

— Bir şeyi yok, dedi. Turp gibi sağlam. Bu proje üzerindeki çalışmaları sen devir alacaksın. Şu Allahın cezası Jones'un bildiğini sanıyorum. Kaminski'nin gerekli bilgileri götürmesini engelledik, ama yine de emin değiliz.

Sesi sertleşti.

— Her neyse, Jones hiç bir şey yapamaz. Henüz kuvvetli değil. Fakat onun güçlenmesine kadar da projeyi korumak amacındayız.

Cussick, aptalca sordu:

— Ne yapmamı istiyorsunuz?

— Açıkça belli değil mi? Seni Rafferty'ye gönderiyorum ki durumu iyice öğrenesin.

Pearson, masasının üzerindeki kâğıtların arasından bazı kimlik kâğıtlarını alarak Cussick'e uzattı.

— Rafferty, Kaminski olayından haberdar edildi. Her şey hazırlandı, seni bekliyor. Hemen oraya git ve durumu öğrenince bana tez elden bildir. Projeden söz etme, çünkü ne olduğunu bilmek istemiyorum. Bütün arzum, güvenlik ucunun iyi çalışması. Anlaşıldı mı?

Cussick, dalgın bir tavırla bürodan çıktı. Binanın kapısında büyük bir polis arabası bekliyordu. Arabanın yanında ellerinde makineli tabancalar olan üç toplum polisi duruyordu.

Cussick'in yaklaşması üzerine polisler esas duruşa geçtiler ve Cussick'i selâmladılar.

Cussick:

— İşin esasını bilmiyorum, dedi. Nereye gideceğimizi bile bilmiyorum.

Polislerden biri:

— Emir almış durumdayız, efendim, dedi. Nereye gidileceğini de biliyoruz.

Bir dakika sonra Cussick, karanlık şehrin üzerinde hızla uçuyordu. Sağında oturan polis uyukluyordu. Diğer iki polis iskambil oynamaya hazırlanıyorlardı. Cussick, arkasına yaslandı ve uzun yolculuğa hazırlandı.

⁂

Yolculuk Cussick'in tahmininden çok kısa sürdü. Gemi birden inişe geçti. İki polis oyun kâğıtlarını toparladılar. Altlarında büyük bir şehrin ışıkları göz kırparmış gibi yanıp sönüyordu. Gemi, alan olarak kullanılan bir dama indiği zaman Cussick nerede bulunduklarını anladı. San Fransisco. Demek ki Kaminski'nin «Onlara çok yakınız!» dediği buydu. Cussick'in kafası çalışma kampında bulunan Kaminski'yle meşguldü, projeyi düşünmüyordu.

Geminin kapısı kayarak sessizce açıldı. Üç polis dikkatle etrafı kollayarak indiler. Cussick, nerede bulunduğunu iyice anlayabilmek için başını kapıdan uzattı.

— Şimdi ne yapıyoruz? diye sordu.

Birkaç dakika sonra ufak tefek, beyaz gömlek giymiş yaşlı bir adamın karşısında duruyordu. Adam gözlüğünü çıkardı. Cussick'e baktı ve elini uzattı.

— Ben Rafferty, Fakat henüz burada yoklar. Beklemek zorundasınız.

Cussick:

— Doktor, dedi. Bütün bunlardan bir şey anlamıyorum.

Kâğıtlarını çıkartıp doktora uzattı.

— Ansızın bu işe çağrıldım. Kaminski'den haber var mı?

Rafferty, kuşkuyla çevresine bakındı, sonra koridordan aşağı doğru yürümeye başladı. Cussick, adımlarını yaşlı doktorun adımlarına uydurduğu zaman, biyokemist:

— Kaminski'nin ihanet ettiğini Pearson'dan öğrenince onları buradan uzaklaştırdım, dedi. Benim fikrimdi, onların burada bulunmamasını istedim. Kaminski'nin Jones'un adamlarını uyarması ihtimaline karşılık küçük bir tedbir. Tabii gereksiz bir tedbir, çünkü Jones bu işi biliyorsa, bir yıl öncesinden biliyor demektir. Fakat bir saldırı ihtimalini göz önüne almak zorundaydım. Grup grup insanların şu protoplazmalara saldırışlarını

gördükten sonra doğrusu çekinmedim dersem yalan söylemiş olurum. Buraya da saldırabileceklerini düşünmem yanlış olmasa gerek.

Cussick, sordu:

— Beni nereye götürüyorsun?

— Sana projeyi göstereceğim. Eğer güvenlik ucunu sen yöneteceksen öğrenmen gerekir. Allah biliyor ki, onların ne olduğunu öğrenmediğin takdirde, onlara bir yararın dokunamaz.

Doktor, beyaz badanalı koridorlardan geçiyor ve Cussick'i de peşinden sürüklüyordu. Çeşitli makinelerin başında çalışan asistan onlarla ilgilenmiyordu.

Rafferty, şeffaf bir duvarın önünde durduğu zaman açıkladı.

— Burası onların Sığınağı. Hazır burada değillerken etrafın iyice temizlenmesini arzu ettim. Bir taşla iki kuş vurmuş oldum.

Duvardaki göstergeleri inceledi. Sonra:

— Birkaç dakika sonra içeri girebileceğiz, dedi.

Cussick, şimdiye kadar görmediği büyüklükteki buhar kazanına bakıyordu. Her taraf makineyle doluydu. Sığınak denen büyük odaya birkaç borularla hava püskürtülüyordu.

Rafferty:

— Burasının havasında amonyak, oksijen, freon ve biraz metan vardır, dedi. Ne kadar rutubet olduğunu görüyorsun. Isı, bizim için çok yüksektir. Genellikle 100 Fahrenhayt civarında.

Cussick, su buharının arasından küçük binaları görebiliyordu. Sığınak denen oda, rutubetli, sıcak, çok değişik bir dünyayı andırıyordu.

— Burada mı yaşıyorlar?

— Sığınak onların küçük dünyasıdır. İhtiyaçlarını karşılayacak her şeyleri var. Onlar buraya, dölyatağı diyorlar. Fakat bu dünyaya hiç bir

zaman çıkamazlar.

Bir teknisyenin yanlarına gelmesi üzerine Rafferty, dönüp teknisyenle kısa bir konuşma yaptı.

Sonra, Cussick’e:

— Evet, dedi. Artık içeri girebiliriz.

Duvarın üzerindeki bir kapı açıldı ve iki adam Sığınağa girdiler. Cussick, genzinin yandığını hissederek öksürdü. Mendilini çıkartıp burnuna bastırdı.

Rafferty, kuru bir sesle:

— Nasıl olsa hemen alışırsın, dedi.

Cussick, şakır şakır terliyordu. Gömleği sırılsıklam olmuştu.

— Hamama girmiş gibi oldum, dedi.

Sığınağı dolaşırken Rafferty anlatıyordu.

— Onlar nasıl dışarda yaşayamazlarsa, biz de burada yaşayamayız. Birkaç vanayı açmak suretiyle onların imha edilmeleri çok kolaydır. Yani, teneffüs ettiğimiz havayı buraya vermekle. Duvarın yıkılması da aynı sonucu doğurur. Sığınağı soğutursak yine aynı sonucu alırız. Sistemlerinin istediği gıdayı kesmekle de onları öldürebiliriz. Kaminski, Sığınağın korunmasında büyük rol oynuyordu. Her yerde adamları vardı. Adamlarınızdan biri tarafından kontrol edilmeden ben bile bu binaya giremem.

Makinelerin çalışması Sığınağın havasını yavaş yavaş temizliyordu. Cussick, su buharının incelmesi sonucu etrafı daha iyi görebiliyordu.

— Onları nereye gönderdiniz?

— Burasını temizlemek gerektiği zaman onların yaşayabileceği küçük bir yer temin ettim.

Rafferty, temizlik için Sığınağa giren adamları gösterdi.

— Tabii, Sığınağın benzeri bir yer değil. Küçük bir kamyon. Onları saat iki civarında tekrar buraya alacağız. Onların yaşadığı evleri göstereceğim.

Cussick, kapıdan geçebilmek için iki büklüm oldu.

— Boyları oldukça kısa olmalı, dedi.

— Çok küçük yaratıklar. En şişmanları Louis, ancak kırk beş kilo gelir.

Rafferty durdu.

— Burası mutfakları. Sandalyeler, masa, tabaklar.

Cussick'in gördüğü her şey minyatürdü. Sanki bir bebek evi gibi.

Cussick, masanın üzerinden küçük bir gazete aldı.

— Bunu okuyorlar mı?

— Tabii.

Rafferty, küçük bir koridordan geçti ve yan odalardan birine girdi.

— Onlardan birinin oturduğu oda... İsmi Frank. Etrafa bak. Kitaplar, teypler, elbiseler göreceksin. Bu yaratıklar da insan. Onlar da kültürlü, zeki insanlar. Zekâ bakımından bize çok yaklaşık insanlar.

Eliyle belirsiz bir hareket yaptı.

— Dışarda ellerinde döviz ve sloganlarla dolaşan manyaklardan çok daha yakın.

Cussick, elektrikli traş makinesine, satranç takımına baktı.

— Bunlar nasıl bir yaratık?

— Benim çocuklarım.

— Yani fizik bakımından mı?

— Hayır, gerçek babalarıyım. Embriyoları karımın dölyatağından alınmıştır. Bütün bu yaratıkların anası karım, babası ben.

— Fakat bunlar bilerek yaratılmışlar.

— Tabii. Tam otuz yıl onların üzerinde çalıştım. Programa göre onları yetiştirdim. Her biri diğerinden üstün bir yaratık ilk yetiştirdiklerimizi kaybettik.

— Kaç kişiler?

— Kırk kişiydiler. Fakat sadece sekizi hayatta kaldı. Yedisi Sığınakta sekizincisi halen kuluçka makinesinde. Fevkalâde bir buluş.

Cussick, odada dolaşırken söylendi.

Suni olarak geliştirilmiş garip yaratıklar.

— Önce alışması güç, ama zamanla insan alışıyor. Onlar da bizim gibi, dolaşıyor, düşünüyor, sevişiyor, aralarında kavga ediyorlar. Yüzlerindeki ifade benim yüzümdeki ifadenin benzeri. Sığınak onların dünyası ve dünya içinde organik bir hayat sürdürüyorlar.

— Amaç nedir? Eğer Dünya’da yaşayamazlarsa, onların yaratılmalarındaki amaç nedir?

Rafferty, ciddi bir tavırla:

— Asıl önemli olan da bu, dedi. Dünya’da yaşamaları için yaratılmadılar. Venüs’te yaşayacaklar. Merih gezegeni için bir deneme yaptık başaramadık. Merih ve Dünya, iki ayrı gezegen, fakat Venüs, Dünya’ya daha yakın. Bu sığınak, gemilerimizin Venüs’e gidip getirdikleri bilgilere dayanarak hazırlandı, aynı yaşama koşulları uygulandı.

12.

Doktor Rafferty, Sığınaktaki küçük evden çıktıktan sonra yere eğildi ve bir süngeri alıp Cussick'e gösterdi.

— Bu sünger yapma, ama Venüs'teki süngerlerin benzeri. Venüs'ten getirilen orijinalden kopya edildi.

— Neden orijinaller yetiştirilmiyor? Bu sığınakta yetişmez mi?

— Neler olduğunu anlatacağım.

Cussick'i küçük bir gölün kenarına götürdü.

— Bu göl de suni, dedi.

Sonra elini suya daldırıp yılan gibi bir yaratığı yakaladı. Yaratığın dört ayağı vardı ve kurtulmak için kıvranıp duruyordu.

— Bunlar da yapma.

Kıvranan yaratığın başını çevirince, baş yerinden çıktı ve yaratığın kıvranması hemen durdu.

— Telleri görüyorsun. Venüs'teki hayvanların benzeri.

Doktor Rafferty, yaratığın başını yerine oturtunca, yaratık tekrar kıvranmaya başladı. Rafferty, hayvanı tekrar suya attı.

Cussick, dağları gösterdi.

— Şu dağlar, dedi. Venüs'teki dağların eşi mi?

— Evet, arzu edersen tırmanabiliriz.

İki adam kayadan kayaya atlayarak tırmanırlarken konuşuyorlardı.

Rafferty:

— Sığmağın bir okuldan farkı yoktur, dedi. Venüs'teki koşulların burada aynen uygulanması onların eğitimlerini sağlıyor. Venüs'e gittikleri zaman, hazırlanmış olacaklar. İçlerinden kimisinin öleceği muhakkak. Değişiklikten ötürü ciğerlerinin zedelenmesi de mümkün. Oradaki

koşulların aynen uygulanmasına dikkat ettik, fakat tam eşitlik sağlayamamış olabiliriz.

— Yoksa onlar da Venüs hayvanları gibi suni mi?

— Hayır, tamamen yeni bir nesil. Orijinal insan embriyosu fenotip prensiplere dayanılarak değiştirildi. Gelişir gelişmez Venüs tipi kuluçka makinesine alındı, sonra Venüs tipi hava çadırına geçirildi. İnsanların Venüs'te yaşayamadıkları gerçek. Federal Hükümet bunu denedi, ama başaramadı. Ancak, bünye bakımından değişiklik geçirmiş insanlar Venüs'te yaşayabilir.

— Demek Federal hükümetin yeni çözüm yolu bu.

— Hiç bir gezegen birbirinin aynı olmadığı için dünya koşulları Venüs'te bulunamaz. Dünyamızın bir benzeri olan Venüs'ü bulduğumuz için şanslı sayılırız. Doğal olarak senin ve benim için bir cehennemden farksız, fakat bu yaratıklar için durum tamamen başka. Eğer Venüs projemiz olumlu sonuç verecek olursa tekniğimizi ilerleterek işi daha geniş çapta tutabiliriz. Venüs'e insan göndereceğimize Venüs'lü yaratıklar gönderiyoruz. Oraya gittikleri zaman içinde yaşadıkları dünyayı bulacaklar.

— Bunu biliyorlar mı?

— Hayır.

— Neden?

— Çünkü, durumlarından kimsenin sorumlu olmadığını anlamaları gerekiyor. Onları özellikle yaratmış olduğumuzu bilirlerse, Dünya'da yaşayamayacak durumu yarattığımızı bilirlerse, bizi hiç bir zaman affetmezler. Onlara her zaman savaştan kalma yaratıklar olduklarını söylüyoruz. Onları buna inandırıyoruz. Aksini bilselerdi bizi affederler miydi acaba?

— Fakat zamanla öğrenecekler.

— Venüs’e ulaştıkları zaman. Sonra, oradaki koşulları görünce durumu olumlu kabul edeceklerdir. Çünkü bizler orada olmayacağız.

Cussick, düşünceli bir tavırla:

— Şu Venüslüleri ne zaman görebileceğim? diye sordu.

— Durumu ayarlayacağım. Birkaç güne kadar görebileceğini sanıyorum. Onlar da bizim kadar hassas oldukları için, Dünya’daki gerginliği hissediyorlar ve bu da bizim zararımıza oluyor.

Yirmi dört saat sonra, Cussick, San Fransisco’ya rapor göndermek için hazırlanırken Venüslüleri gördü.

Binanın zemin katında, sabahın saat ikisinde, Doktor Rafferty’yle buluştu.

Doktor Rafferty:

— Seni çağırdım, çünkü bu bulunmaz bir fırsat, dedi. Küçük dostlarımız nedense fazla sinirli ve dış Dünya’ya çıkmak arzusundalar.

⁂

Kapalı kamyon küçük yaratıkları toplayıp Sığınağa götürdüğü zaman Doktor Rafferty’le Cussick, sisli gecede sessizce durdular.

Rafferty, nihayet:

— Belki de Jones hakkında yanılmıyorsun, dedi. Belki o da insandır.

Arabasının kontak anahtarını çıkardı ve kaldırımın önünde duran arabasına yürüdü.

— Fakat okyanusla mücadeleye benziyor. Her geçen gün biraz daha batıyoruz. Uygarlık yağmur oluklarından kanallara akıyor.

Biraz sustu, sonra devam etti.

— Jones’u yok edebiliriz.

Arabasının kapısını açıp direksiyonun başına geçti.

— Arzu edersen yol barikatlarını kaldırabilirsin. Ama her zaman hazır tutsan iyi olur.

— Merak etmeyin, iyi geceler.

— İyi geceler..

Rafferty, arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı. Cussick, soğuk kaldırımda tek başına kaldı.

Ağır ağır yürüyerek ilk polis barikatının yanına gitti. Kalpaklı çavuşa:

— Artık barikatı kaldırabilirsiniz, dedi.

Çavuş, Cussick'e aldırmadan elindeki telsizi dinliyordu. Cussick, çavuşun omuzuna yapışacağı sırada telsizden gelen birkaç kelimeyi duyunca her şeyi unuttu ve telsize biraz daha yanaştı.

«...saldırının birinci devresi Gizli Polisin işe karışmasına sebep oldu. Anarşiyi yaratanların yaklaşık olarak yüzde ellisi kıstırıldı ve yakalandı. Gizli Polis, şu anda siyasi liderleri teker teker yakalamaktadır. Hareket düzenli bir şekilde ilerlemektedir. Floyd Jones'un yaralanmış olduğu söylenmektedir. New York'tan bildirildiğine göre, polisle anarşistler arasında sokak çatışmaları yapılmaktadır. Polis tankları bütün bölgeyi çevirmiştir. Polis örgütündeki tüm izinler kaldırılmıştır. İzindeki polislerin birliklerine dönmeleri için emir verilmiştir. Federal Hükümet Yüksek Kurulundan bildirilmiştir. Patriots adı altındaki örgütler kanun dışı olarak nitelendirilmiş ve her türlü toplantılar yasaklanmıştır. Bu örgüt üyelerinin derhal yakalanarak yargılanması için gerekli emirler verilmiştir. Patriots örgütüne bağlı diğer örgütlerin de kanun dışı sayıldıkları karar altına alınmış, gerekli tedbirlerin alınması için emir verilmiştir. Kadınlar...»

Cussick, daha fazla dinleyemeyerek döndü. Soğuktan donmak üzereydi. Ayaklarını yere vurdu, kollarını açıp kapadı. Demek ki Pearson harekete geçmişti. Jones'un adamları yakalanıp çalışma kamplarına gönderilecekti.

Fakat Jones’un bu olayları önceden bilmesi gerekirdi. Örgütün böyle bir olayı beklediği muhakkaktı. Jones, Pearson’un harekete geçeceğini muhakkak ki biliyordu. Kaminski’nin ihaneti Pearson’u harekete geçirmiş olmalıydı. Federal Hükümetin aldığı kararların tümü Jones tarafından biliniyordu. Jones, nasıl oluyor da böyle gafil avlanabiliyordu? Tabii tutuklanmak istediği takdirde durum değişirdi. Vurulması ancak kendi kurduğu plan çerçevesi içinde olabilirdi.

Demek ki Pearson, Federal Hükümetin tek kurtuluş yolunu kapamış, Jones’un zaferini perçinlemesine yardımcı olmuştu.

13.

Kalabalık adeta kükrüyordu. Tarihi günün öğleden sonrası, caddeyi dolduran kalabalık, küçük bir platformun üzerine çıkmış konuşan adamı alkışlıyordu. Kalabalığın gerisinde Frankfurt'un kalıntıları görünüyordu.

Jones haykırdı.

— Dostlarım! Beni susturmak istiyorlar. Fakat artık gevşediler. Parazitler gibi masalarının arkasında oturmuş dünyayı yönetmeye çalışıyorlar. Sırtımızdan geçiniyorlar. Fakat onların zevklerine son vereceğiz. Bunu bir yıl öncesinden gördüm.

Kalabalıktan haykırışlar yükseldi.

Jones konuşmasına devam etti.

— Darbeyi indirmeliyiz! Dünyanın ötesine, ölü sistemin ötesine geçmeliyiz. Hedefimiz orası! İnsanlık geleceğini inkâr edemez. Bizi hiç bir şey durduramayacak. Bizi kimse engelleyemeyecek.

Jones, konuşmasına kesiksiz devam ediyordu. Ve bir yerde, dinleyicilerin gerisinde, polisten seçilme bir suikastçı sessizce bekliyordu.

Savaşta askerdi. Keskin nişancılığından ötürü bir bavul dolusu madalya kazanmıştı. Savaşın sonlarına doğru profesyonel bir katil olmuştu. Attığı hedefi ancak milyonda bir vuramazdı.

Jones'un söylev verdiği gün, İspanya'nın Manresa'daki çalışma kampından arabayla getirtilmiş ve Frankfurt'a getirilmişti. Pratt'ın yol boyunca bütün düşüncesi, adamı nasıl öldüreceği üzerineydi. Arabadan tenha bir yerde indi. Frankfurt'un yeniden inşa edilmemiş bölgesindeki bomba çukurlarından birine girdi, sırtını toprak duvara dayayarak beraberinde getirmiş olduğu yemeğini yedi. Sonra ağzını elinin tersiyle silip tüfeğini aldı ve şehre doğru yürümeye başladı.

Saat henüz bir buçuk olduğu için vakti boldu. Yol boyunca, Jones’un konuşmasını dinlemek üzere toplantı yerine akın eden kalabalık halk kütlesiyle karşılaşıyordu. Pratt da onların arasına katıldı. Tüfeğini korkusuzca elinde taşıyor, gizlemek lüzumunu duymuyordu. Tüfeği savaştan kalmaydı ve bütün işlerini bu tüfekle görmüştü. Göğsündeki madalyalar ona tüfek taşımak yetkisini veriyordu.

Konuşmayla ilgili değildi. Heyecanlı sözlere aldırmayacak kadar pratik bir adamdı. Jones, kollarını sallayarak heyecanlı heyecanlı konuşurken Pratt, çevrede dolaşıyor ve yürüyüşün hangi yönde yapılacağını kestirmeye çalışıyordu.

Frankfurt’un bu bölgesi hâlâ harabe halindeydi. Bu bölgede yaşayanlar oluklu saçtan yapılmış portatif barakalarda oturuyorlardı. Jones’un söylevi biter bitmez örgüt isçileri küçük gruplar halinde toplanmaya başladılar. Elinde tüfekle bekleyen Pratt, onların her hareketini ilgiyle izliyordu.

Kalabalık tek bir kütle halini alıyordu. Herkesin sırtında üniforma vardı. Üniforması olmayanlar kollarına bant takmıştı. Şehre doğru giden tek yol, savaş süresince sağlam kalmış olan ana yoldu.

Polis, karayolunda ki trafiği kesinlikle önlemişti. Kalpaklı polisler yol boyunca dolaşıyor ve yola girmek isteyenleri geri çeviriyordu. Ellerinde fotoğraf makinesi olan gazeteciler durmadan resim çekiyorlardı. Kalabalığın ön saflarını organizatörler almıştı.

Gürültü kulakları sağır edecek kadar fazlaydı. Her yerde ikişer, yada üçer kişilik gruplar halinde kalkaplı, makineli tüfekli polisler vardı. Silahsız bir polis bile görmek mümkün değildi. Kahverengi üniformalarıyla dehşet saçan bir halleri vardı. Gazeteciler önlerine gelen her şeyin resmini çekiyorlardı.

Pratt, dikkatle ilerledi. Kalabalık arasından sıyrılarak çıktı. Bir dakika sonra ana polis barikatının önünde duruyordu. Üniformalı polisler ifadesiz gözlerle Pratt’ı süzüyorlardı. Hiç biri Pratt’ın kimliğini bilmiyordu.

İçlerinden iri yarı, yuvarlak yüzlü bir polis Pratt'a doğru yürüdü ve yürürken makineli tüfeğini doğrulttu.

— Diğer tarafa geç! diye haykırdı. Kara yolundan çık!

Polis, yolun iki yanına kordon çekerek yürüyüşün bir hat üzerinde yapılmasını sağlamak istiyordu. Çünkü, yürüyüşün istenilen yönde gelişmesini istiyorlardı.

İri yarı polis öfkeyle haykırdı.

— Hay Allahın cezası be! Sana buradan basmanı söylemiştim! Gebermek için acele mi ediyorsun?

— McHaffie nerede?

— Sen kimsin?

Pratt, buradaki polisleri yöneten Polis binbaşısı McHaffie'yi buldu ve kimlik kartını gösterdi.

McHaffie, Pratt'ın ne yapacağını bilmiyordu.

— Peki, dedi. Kamyonlardan birine binebilirsin. Ancak oradan görebilirsin. Sersemler neredeyse yürüyüşe geçecekler.

McHaffie, barikat için en güzel yeri seçmişti. Yürüyüş şehre doğru geçtiği zaman kamyonlarla arkayı kesecek ve yolu kapayacaktı. Jones'un takipçileri iki polis kordonu arasında sıkışacak ve teker teker yakalanacaklardı. Yürüyüşe katılanların hepsini çalışma kamplarına götürecek kadar çok sayıda kamyon temin edilmişti.

Barikatın aşılması mümkün değildi. Ağır silâhlarla donatılmış olan kamyonları aşmaları mümkün olsa bile kamyonların gerisindeki tankların eline düşeceklerdi. Pratt, bu bölgeyi pek iyi tanımıyordu. Jones öldükten sonra, peşinden gelenleri yakalamak kolay olacaktı. Daha sonra her şehir taranacak ve bu örgütün kökü kazınacaktı.

Pratt, bir kamyonun yanında durdu ve kamyona tırmandı. Ona uzanan yardım ellerine tutunarak kamyona çıktı. Tüfeği hâla elindeydi. Kamyonun

arka tarafında bir yer seçti. Savaş tüfekli olan sadece kendisi değildi. Güneşin ışıkları değişik namluların üzerinde parıldıyordu. Tüfeğini dizine dayayıp durduğu zaman ona aldırış eden olmadı.

Pratt, peşinden gelen McHaffie’ye:

— Burası çok iyi, dedi.

McHaffie, Pratt’ın elindeki tüfeğe bir göz attı.

Elindeki tüfek ne cins? Eski tip top bir A-5 mi? Şunları artık kullanmasanız iyi olacak, ama beni ilgilendirmez.

Konuşma tarzına bakılacak olursa Pratt’ın iş göreceğine aklı kesmemişti.

— Eski tüfekleri parçalayıp çöplüğe atmalı, diye ekledi.

Bir polis çavuşu:

— Çok kalabalık var, dedi.

Başka biri sordu:

— Acaba bizi geçebilirler mi? Hepsi deli... akla gelmeyen şeyler yapabilirler.

McHaffie, dürbünle kalabalığı incelerken söylendi.

— Bu barikatı aşabileceklerini sanmıyorum.

Polis çavuşu:

— Ölmek istiyorlar, dedi. Zaten bu nedenle toplandılar. Bizi görüyorlar... Jones, arıları tuzağa düşüreceğimizi biliyor olmalı. Geleceği görmüyor mu? Geleceği söylemek onun işi değil mi?

Ilık bir rüzgâr esiyordu. Kamyonun üstüne tırmanmış olanlar endişeyle kalabalığı seyrediyordu. Bütün silahlar onların üzerine çevrilmişti.

McHaffie:

— Yakındır, dedi.

Pratt sordu:

— Kaç kişiler dersin?

— Binlerce, milyonlarca insan. Diğerleri yürürken farenin arabayla geçeceğini sanıyorum.

Parmağıyla park etmiş olan ince, uzun arabayı gösterdi.

— Zengin üyelerden biri tarafından hediye edilmiş.

McHaffie'nin konuşmasını duyan gazetecilerden biri:

— Önde yürümesi gerekir, dedi. Bu kadar konuşmaya göre kalabalığın başında yürümesi lâzım.

Pratt:

— Ben de böyle düşünüyorum, dedi.

Gazeteci tipik Almandı.

— Onun hakkında ne biliyorsun? diye sordu.

— Hiç bir şey bildiğim yok.

— Jones'un Bolivya çalışma kampından kaçmış olduğu doğru mu?

Çavuş söze karıştı.

— Duyduğuma göre savaştan kalma bir yaratıkmış. Evvelce sahnelerde gösteriye çıkarmış.

Pratt, konuşmaya katılmadı. Güneşin parlaklığından ve kuru rüzgârın savurduğu tozları teneffüs etmekten başı ağrımıştı. İşini bir an önce bitirmeyi tercih ediyor ve sabırsızlanıyordu.

Gazeteci, McHaffie'ye:

— Size bir şey sormak istiyorum, dedi. Şu kalabalık neyin nesi? Amaçları nedir?

McHaffie, söylendi.

— Başka işin yok mu senin!

— Jones neden bu kalabalığın arasında? Zengin destekleyicileri varmış, doğru mu? Papaz mı gerçekten? Bu bir örgüt, değil mi? Zengin insanlara keseleri açtığı da gerçek mi?

Gazetecinin sorularına kimse cevap vermedi.

Kısa boylu, kırmızı yüzlü bir polis telefon hatlarını taşıyarak kamyona tırmandı.

McHaffie'ye:

— Burada bulunduğuma seviniyorum, dedi. Şehirdeki barikata çarptıkları zaman kıyamet kopacak.

Gazeteci, polisin omuzuna dokundu.

— Hey, arkadaş, dedi. Bütün bunların anlamı nedir? Kalabalığın amacı nedir?

Kısa boylu polis soluk soluğa:

— Alelade kimseler olsalar önemli değil, dedi.

— Şu halde neden toplandılar?

— Eğer alelade bir toplantı olsaydı, hemen dağıtırdık. Onları satın almak çok kolaydı.

Gazeteci dikkatle polise baktı.

— Çok ilginç. Şu Jones denen adamla tanıştınız mı?

— Hayır, ama karım bir keresinde el sıkışmış. Üyelerden biri.

Gazeteci çok şaşırmıştı.

— Şaka etmiyorsun ya?

— Şu anda muhtemelen onlarla beraber yürüyordur.

McHaffie, polise terslendi.

— Haydi, bas bakalım. Hemen birliğine rapor ver.

Polis, kamyondan aşağı atladı.

Gazeteci not defterine bir şeyler karaladı. Sonra Pratt'ın tüfeğine merakla baktı.

— Şu elindeki nedir, babalık?

Pratt cevap vermedi. Güneş altında geçirdiği her dakika sinirleri biraz daha geriliyordu. Ağzının içi kupkuruydu ve gırtlağında acı bir tat vardı. Öldürmeden önce daima böyle hissederdi.

Gazeteci:

— Hayatımda gördüğüm en hurda tüfek, dedi. Bununla birisinin beynini mi deleceksin?

İnce yapalı, uzun boylu bir polis dişlerinin arasından tısladı.

— Defol buradan çenesi düşük herif! Biraz daha kızdıracak olursan, o elindeki tüfekle kıçında bir delik daha açar!

Gazeteci:

— Aman Tanrım, dedi. Hepiniz alıngansınız.

Kamyonun arkasına doğru yürüdü.

— Şu yürüyen kalabalık kadar kötü kişilersiniz.

Pratt, dudaklarının üstünde beliren ter tanelerini elinin tersiyle silerek tüfeği kamyon kasasının kenarına yerleştirdi.

McHaffie'ye:

— Dürbününü kullanabilir miyim? dedi.

McHaffie, titreyen ellerle dürbünü uzatırken:

— Sakın düşüreyim deme, dedi. Sinirlerim bozuldu. Eğer bu işi kıvıramazsam, ben de onlarla beraber çalışma kampını boylarım.

Pratt, dürbünü kaldırıp baktı. Jones gelmiş, yürüyüş komitesiyle konuşuyordu. Şimdi yürüyüşçüler onar kişilik sıralar halinde diziliyorlar ve avazları çıktığı kadar haykırıyorlardı.

McHaffie'ye:

— İşitiyor musun? dedi.

— Dürbünü ver. Yürüyüşe başlayacaklarını sanıyorum.

Pratt, dürbünün uzaklık ayarını yaparken:

— Başlamıyorlar, dedi.

Avı karşısında duruyordu. Çelik çerçeveli gözlüklü, ufak tefek görünüşlü bir adamdı.

McHaffie, sabırsızlandı.

— Haydi, ver şu dürbünü!

Pratt'ın uzattığı dürbünü kaptı ve gözlerine kaldırdı.

— Tanrım! Yürüyüşe geçtiler!

Yürüyüşçüler gri kütleler halinde kara yoluna çıkıyorlardı. Kamyonlarda bekleyen toplum polisi silâhlarını doğrulttu.

Yürüyüş kütlesinin başında bulunan Jones, uzun adımlarla robot gibi yürüyordu. Pratt, dürbün olmadığı için Jones'un yüzünü göremiyordu. Tüfeği doğrulttu ve emniyet kanadını açtı. Dipçiği omzuna dayadı, namlunun hizasından baktı. Diğer polisler de aynı şeyi yapmışlardı.

McHaffie:

— Unutmayın, dedi. Ateş etmek yok. Bırakın barikatı aşıp geçsinler. Ondan sonra arkalarını çevirmek üzere hazırlanın.

Kamyonlardan birinden atlayan polis, ağlamaklı sesler çıkartarak kamyonun arkasına kaçtı.

McHaffie, elindeki telsize:

— İlk kamyon hareket etsin, dedi.

Yürüyen kütle barikatın yanından geçerken korkak bakışlarla kamyonlara, ve kamyonların içine sinmiş silâhlı polislere bakıyordu.

McHaffie, haykırdı.

— Çalıştırın şu kamyonları be sersemler!

Şehirden doğru hareket eden polis tankları çevirme yapmak üzere manevraya başlamıştı. Yürüyüş kütlesinin şehre ulaşamayacağı muhakkaktı. Kamyonların motorları homurdayarak canlandı. Kamyonların harekete geçmesi üzerine yürüyüş kütlesi birden durdu. Öncüler endişeyle ne yapacaklarını bilmeden oraya buraya koşuyor, arkadan gelen asıl kütle ise tereddütle duruyordu.

McHaffie mırıldandı.

— Kapana girdiler.

Jones, ne yapılacağını bilmeden sinmiş bir fare gibi çevresine bakınıp duruyordu. Pratt, dikkatle nişan aldı.

Yürüyüş kütlesi birden harekete geçti. Kalabalık düzensiz bir şekilde sağa sola dağıldı. Pratt, hiç bir şeyi umursamıyordu. Tek gördüğü hedef Jones'tu.

Birden hoparlörün kuvvetli ve gür sesi duyuldu.

— Hepiniz tutuklandınız! Hareket etmeden olduğunuz yerde kalın! Güvenlik Kuvvetleri tarafından sarılmış durumdasınız.

Kalabalık arasından durup başlarını kaldırarak havaya bakanlar oldu. Hava polisi de harekete geçmiş inmeye hazırlanmıştı.

Yürüyüş kütlesini yöneten bir grup aniden hareket geçerek ellerindeki coplarla polise saldırdı. Ortalık birden toz dumana karışıverdi. Coplar kalkıp iniyor, silâh sesleri ortalığı inletiyordu.

Pratt, dikkatle nişan aldı ve tetiğe dokundu.

Jones'u gözle görülebilecek gibi ıskaladı. Pratt, şaşkınlıkla sürgüyü açıp kapadı ve tüfeği tekrar doğrulttu. Tetiğe bastığı zaman Jones bir adım yana kaçtı. Sanki üzerine ateş edileceğini önceden biliyordu.

Şaşkına dönen Pratt, kamyondan atladı ve kalabalığa doğru koşmaya başladı. Bu kez çok yakından ateş edecek ve ıskalamayacaktı.

Tüfeğinin dipçiğini lobut gibi kullanarak kalabalığın arasına daldı. Önündekileri yara yara ilerlerken başının üzerinde bir şişe patladı. Gözleri kararan Pratt, diz üstü düştü. Başını sallayıp tekrar doğruldu ve ileri doğru yürüdü. Bu kez kendisini toparlamaya fırsat kalmadan kısa bir boru parçasıyla saldıran adamdan kurtulamadı ve bir dişini kaybetti. Gırtlağından aşağı sıcak kanın süzüldüğünü hissetti. İri ayaklı birisi kaburgalarını tekmeliyordu. Pratt, acıdan inleyerek adamın bacağına sarıldı ve çekti, sonra adamın üstüne abandı. Eline geçirdiği kırık bir şişe parçasıyla adamın gırtlağını paraladı. Sonra cesedi iterek ayağa kalktı.

Biraz ilerde kavganın sıklet merkezi vardı. Jones, çevresinde dövüşen birkaç kişinin ortasında duruyor ve korkak bakışlarını çevresinde gezdiriyordu.

Pratt diz üstü çöktü ve tüfeği omuzladı. Parmakları büyük bir alışkanlıkla tetiğe dokundu. Dipçiğin hafifçe titrediğini hissetti.

Jones'un sarsıldığım, karnını tuttuğunu ve geriye doğru yıkıldığını gördü. Jones'u ancak yaralayabilmişti... Başından vuracağı yerde, karnından vurmuştu. Gözlerinden yaşlar akarak tüfeğin sürgüsüne el attı. Aynı zamanda kendi kendisine küfür ediyordu. Başarı sağlayamamış, Jones'u öldürememişti.

Pratt, tekrar ateş etmek isterken, önünde gri bir şekil belirdi ve bir tekmede elindeki tüfeği kenara fırlattı. İki gri şekil daha belirdi, acının ne demek olduğunu bir kez daha tattı. Grili üç fedai, aralarına aldıkları Pratt'ı linç etmişlerdi.

Bir kenara oturmuş, kan tükürerek cankurtaranı bekleyen Jones, katilinden kalan parçaların diğer adamları tarafından lime lime doğrandığını gördü. Parmaklarının arasından kan süzülüyordu, ama hâlâ sağdı. Artık her şey bitmişti. Zafer haykırışlarını belirsiz bir şekilde duyuyordu.

14.

İlk raporlar geldiği zaman Pearson, masasında oturuyordu. Raporları okuduktan bir süre sonra başarısızlığa uğramış olduğunu kavradı. Pratt ölmüştü. Jones, polis hastanesinde yatıyordu ve yaşayacaktı.

Ayağa kalkarak pencerenin önüne gitti. Ellerini cebine sokarak karanlık geceye baktı. Birkaç gün içinde polis kuvvetleri Jones'un geri kalan adamlarını toparlayacak, bu bölgeyi onlardan temizleyecekti. Nasıl olsa acelesi yoktu, bekleyebilirdi.

Fakat bir kere başlamıştı ve sonuna kadar gitmek zorundaydı. Artık geri dönmek amacında değildi, çünkü umudu kalmamıştı.

Jones'u hastanedeyken öldürtmeyi düşündü. Hayır, onu bir kere öldürtmeyi denemiş başaramamıştı, yine başaramayacağından emindi.

Jones öldürülmezdi. Federal Hükümet yıkılmak üzereydi. Bunu herkesten iyi biliyordu.

Gerçekten de iki hafta bekledi. Gizli evrakların yakılmasından doğan duman bütün binayı sardığı halde bekledi. Büyük Kurul istifa etmişti. Jones, hastaneden çıkmış, resmi bir arabayla Detroit'a hareket etmişti.

Pearson, birkaç saat sonra Cussick'i arıyordu.

— Oraya geleceğim. Apartmanında konuşuruz. Bu binayı havaya uçuracağız. Geride hiç bir şey bırakmak istemiyoruz.

Pearson, Cussick'in apartımanına girdiği zaman ilk dikkatini çeken, ortalığın dağınıklığı oldu. Bir an için kapıda durup şaşkınlıkla etrafına bakındı.

— Doğru, diye mırıldandı. Karın yok. Burada yalnız başınasın.

Cussick, koridorun kapısını kapadı.

— Bir içki alır mısın?

— Hem de derhal! Suyla karışık.

Cussick, viskileri hazırladı ve Pearson’un karşısına oturdu.

Pearson:

— Yenildik, dedi.

— Biliyorum.

— Hataydı. Öldürülemeyeceği muhakaktı. Fakat denemek zorundaydım. Biliyor musun, hergelenin tohumu blöf yapıyor olabilirdi. Uzak bir ihtimaldi, ama onu bir kere denemek istedim.

— Şimdi ne olacak? Yapmadığımız bir şey kaldı mı?

Pearson’un sert hatlı yüzü buruştu.

— Teknik olarak iki saat daha yetkimiz var. Jones’un resmi devlet başkanı olması için yeterli bir zaman. Şu anda hâlâ Rafferty’nin projesi kontrolüm altında.

— Projenin ne olduğunu biliyor musun? Bilmediğini sanıyordum.

Pearson, tavana bakarak:

— Hazırda iki gemi var, dedi. Uzayda yolculuk yapabilecek kadar sağlam. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Gezegenler arası deniyor. Ordinance’da saklıyoruz ve harekete hazır durumda. Yirmi dört saat nöbet tutuluyor. Her zaman hazır. Her zaman bakımı yapılıyor ve yakıt ikmâli tamam. En iyi Uzay gemilerinden olması gerek. Anladığım kadarıyla otomatik ışınlarla çalışıyor. Kim olduğunu hatırlayamıyorum, ama birisi söylemişti. Dünya’dan ayrılır ayrılmaz Venüs’te bir pilot üs tarafından kontrole alınıyormuş. Belki de Merih’teki bir üstür.

Cussick:

— Venüs, dedi.

Pearson içkisini yudumlarken başını evet anlamında salladı.

— Bunun küçük bir oyun olduğunu kavradın her halde. Bu projenin ne olduğunu bilmem çok normal. Daha ilk günü öğrenmiştim. Sadece iki

gemiden söz ediyorum, çünkü onlar, onların kim olduğunu anladın sanırım, ikiye ayrılacaklar. Dördü bir gemiye, dördü diğer gemiye. Eğer bir gemi Venüs'e ulaşamazsa, diğeri ulaşır.

Cussick:

— Venüs'te ikmâl yapılabilecek mi? diye sordu. Bir tesis falan var mı?

— Dağlar kadar malzeme, yiyecek var. Kilometrelerce tesisler var. Yapacağımız bütün iş, sekiz kişiyi oraya götürebilmek.

Cussick, ayağa kalktı.

— Rafferty'ye haber vereyim.

Pearson da ayağa kalktı.

— Arabam dışarda. Seni oraya kadar götüreyim. Daha iyisi, seninle geleceğim.

Yarım saat sonra araba San Fransisco'ya iniyordu. Rafferty yatıyordu. Cussick onu kaldırdı ve haberi verdi. Arkası kapalı kamyon hemen hazırlandı ve sekiz Venüslü arabaya bindirildi.

Yedi kişi birbirine korkuyla sokulmuş oturuyordu.

Rafferty:

— İyi yolculuklar, dedi.

Pearson'la Cussick, Ordinance'a kadar kamyonla beraber gittiler. Gemilerin yüklenmesine, dörder kişilik grupların gemilere bindirilişine nezaret ettiler.

Kısa bir süre sonra gemiler harekete geçtiler ve birbirinin peşinden gökyüzüne doğru yükseldiler ve birkaç dakika sonra gözden kayboldular.

Gemilerin yüklenmesi ve hareket etmeleri bir buçuk saat tutmuştu. Jones'un hâlâ yarım saati vardı.

Cussick, Rafferty ve Pearson'a baktı.

— İçmek isteyen var mı?

Doktor Rafferty, Pearson ve Cussick, kısa bir müddet sonra fitil gibi sarhoş olmuşlardı. Cussick, bir ara, dört gri üniformalı adamın kimlik kontrolü yapmak üzere yaklaştıklarını fark etti.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

Fakat adamlar kendisiyle ilgili değillerdi. Peşinde oldukları Pearson'dı. Cussick, arkadaşını kurtarmak için adamların üzerine saldırdı. Adamlardan birinin şiddetle itmesi üzerine yere yuvarlandı. Başka biri de iri ayağıyla yüzüne bastı.

Cussick, devrilmiş masaların, sandalyelerin ve kırık bardakların arasında yatıyordu. Doktor Rafferty de yanındaydı. Barın dışından haykırışlar, motor sesleri, alkışlar duyuluyordu.

Yarım saat dolmuş Jones, yönetimi eline geçirmişti. Yeni Dünya düzeni artık başlamak üzereydi.

15.

Alçak tavanlı atelye kamarasındaki bir tezgâhın üzerine eğilmiş küçük bir insan vardı. İki eliyle havyayı tutmuş, bir sürü elektronik parçaları birbirine bağlayan tellerle uğraşıyordu. Hayvanın çalışırken çıkardığı hafif uğultu dışında kamara sessizdi. Kımıldayan hiç bir şey yoktu. Kamaranın madeni duvarları soğuk görünüşlüydü. Takımların durduğu rafların altında etiketler vardı. Kamarada en küçük bir yer bile boş değildi.

Tezgâhın üzerindeki transistörler, röleler, demet halindeki teller bir sinyal roketine aitti. Yüz seksen santim uzunluğunda ve on santim çapındaki sinyal roketi kamaranın bir köşesine dayanmıştı. Tezgâhın dayalı olduğu duvardan akseden donuk ışık, takımların parlak satıhlarında soğuk pırıltılarla yansıyordu.

Louis, yüksek sesle:

— Yapamıyorum, dedi.

Sonra büyük bir öfkeyle telleri kopardı ve tekrar lehimlemeye başladı. On dakika sonra işini bitiren Louis, nihayet başarmış, sinyal roketi canlanmış, kablolarından cereyan geçmeye başlamıştı.

Fakat rokette yine hareket yoktu. Louis telleri tekrar kopardı ve yeniden lehimledi.

Roketin kablolarından geçen cereyanı tekrar kontrol etti, fakat rokette yine hareket yoktu.

Zaman termostatını ayarladı ve bekledi. Belki de roket harekete geçtikten sonra öbür gemiye ulaşamayacaktı. Dieter’in hesapları yanlış da olabilirdi.

Kol saatine bir göz attı. Elektronik bilgisisin kıt oluşundan ötürü kendi kendisine kızıyordu.

— Hiç bir işe yaramam, diye söylendi.

Sonra büyük bir korkuya kapıldı. Acaba haykırsa korkusunu yenebilir miydi.

Tekrar söylendi.

— Irma olsaydı bunu tamir edebilirdi.

Sonra birden haykırmaya başladı. Bütün korkusunu sesine aksettirmişti. Fakat onu duyabilecek kimse yoktu. Nasıl olsa sesi dünyadan duyulamazdı. Ben buradayım! diye haykırıyordu. Milyarlarca ışık yılı uzaktayım! Yalnızım, korkuyorum! Etrafımda boşluk var. Kendi kendime düşünüyorum. Kimsenin bana aldırdığı yok. Yardım edin! Beni buradan alın! Evime dönmek istiyorum!

Bağırmasının aptallık olduğunu biliyordu, çünkü, aslında yalnız değildi; Dieter, Vivian ve bebek Laura gemideydi. Gemi yıllarca yetecek kadar çok yiyecekle doluydu. Bunun için de yalnızlığından yakınması saçmaydı.

Titreyerek uzandı ve duvara dokundu. Evet, geminin içindeydi. Daha başka ne isteyebilirdi? Parmaklarının ucuna dokunan duvardan daha gerçek bir şey var mıydı?

Kapıya gidip sürgüsünü yuvasına yerleştirdi. Kulağını kapıya dayayıp dinledi. Dışarda kimse yoktu. Eğer çıldırırsa, saçmalıklar yaparsa bundan kimsenin haberi olmayacaktı. Ayrıca, kimseye zararı dokunamazdı. Çıldırdığı takdirde ancak bu kamaraya zarar verebilirdi. Oysa, dışarda olduğu takdirde otomatik pilota zararı dokunabilirdi.

Birden pişmanlık hissi içini bürüdü. Neden öteki gemiyle konuşabilme imkânını sağlamamışlardı? Sessizlik canını sıkıyordu. Geminin türbinleri çalışmıyordu. Arada sırada yön düzeltmek için çalışan yan jetlerin sesi duyuluyordu. Geminin hareket halinde olduğunu nasıl anlayabilirdi? Bütün dikkatini kulaklarına vererek dinledi, fakat ses duyamadı. Acaba gemi hareket ediyor muydu? Oldukları yerde durmadıklarını nasıl anlayabilirdi? İşte bütün bu düşünceler beyninin uğuldamasına neden oluyordu. Oysa, her

geçen dakika geminin gittikçe Venüs'e biraz daha yaklaştığını düşünmesi gerekirdi.

⁂

Öteki gemide, Frank, haberleşme odasında alıcının üzerine eğilmişti.

Dünya'dan gelen ses:

— ...yetmiş iki saatlik geçen zaman içinde yeni hükümetin getirdiği değişiklikler halkın üzerinde iyi etkiler yaratmaya başladı... diyordu.

Irma ve Frank, sorgulu bakışlarını birbirlerine çevirdiler.

Syd, kuru bir sesle:

Bunun manası nedir? diye sordu.

Irma:

— Önce vur, sonra düşün demek, dedi.

Dünya'dan gelen ses kesiksiz duyuluyor ve köşedeki bir teype alınıyordu. Dört küçük yaratık tek kelimeyi kaçırmamaya dikkat ederek dinliyordu.

Irma:

— Çok saçma, dedi. Sanki kötü bir reklâm yapıyorlar. Fakat inanıyorlar, ciddiye alıyorlar.

Garry:

— Tekerlek dönüyor, dedi. Önüne geleni de ezip geçiyor. Eğer tekrar Dünya'ya dönecek olursak, kılıçlar bilenmiş, kalpaklar giyilmiş olacak. Sloganımız: Her şey Ortaçağ'a aittir. Eğer elimizdeki malzeme ortaçağ'a aitse tabii.

Kimse Garry'nin konuşmasına aldırmıyordu. Dünya'dan yapılan yayın kesilince, üç yetişkin küçük adam derin düşüncelere daldılar.

Bir süre sonra, Frank:

— Şanslıyız, dedi. Eğer şimdi Dünya'da olsaydık bize de saldıracaklardı.

Syd:

— Bizi oradan uzaklaştırmayı düşünmekle iyi bir iş yaptılar, dedi. Acaba Rafferty'nin fikri miydi? Olaylar öylesine süratli geçti ki... hâlâ neler olduğundan emin değilim.

Garry:

— Rafferty'nin orada dolaştığını gördüm, dedi. Bize bir şey haykırdı, ama ne söylediğini anlayamadım.

Frank:

— Bütün bunları önceden düşündükleri muhakkak, dedi. Bu gemiyi hemen o sabah yapmadılar ya? Birisi, muhtemelen Rafferty, bizi Dünya'dan uzaklaştırmayı düşündü. Bu kadarını anlayabiliyoruz. Asıl mesele, uzayın öbür ucunda ne var?

Irma, endişeli bir tavırla:

— Belki sadece bizden kurtulmak istemişlerdir, dedi. Bizi uzaya attılar. Tek yönlü yolculuk.

Syd:

— Fakat, dedi. Eğer bizden sadece kurtulmak istemiş olsalardı, bu işi yıllar önce yaparlardı. Hem ucuz hem de kolay tarafından yaparlardı. Sığınağı inşa etmelerine, bu uzay gemisini hazırlamalarına lüzum yoktu. Bu düşüncen bana saçma gibi geliyor.

Irma, Garry'ye döndü.

— Venüs nasıl bir yer? Sen çok kitap okudun... Her şeyi bilirsin.

Çocuk kızardı.

— Hava yok, hayat yok.

Frank, Garry'ye inanmadığını belli eden bir ifadeyle sordu.

— Emin misin?

— Çorak bir gezegen. Su yok. Her yer kum toz ve sıcak çöl.

Frank, tiksintiyle:

— Eşek sende, dedi. Orası Merih.

— Ne fark eder? Merih, Jüpiter, Venüs, Pluto... Hepsi birbirinin aynı değil mi?

Syd, hayretle:

— Acaba araştırma ekibiyle beraber bir kubbede mi yaşayacağız? dedi. Yaşayamayız. Kendimize özgü bir kubbemizin olması şart. Bir sığınak içinde sığınak.

Garry, şikayet eden bir sesle:

— Bize söylemeliydiler, dedi.

Syd, düşünceli bir tavırla başını salladı.

— Vakit yoktu.

Frank, öfkeyle söylendi.

Vakit yokmuş, hıh! Bize söylemeleri için otuz yılları vardı. Bütün yaşantım süresince, yıllar yılı, bu konuda tek kelime duymadım.

Irma:

— Üzgünüm ama, dedi. Söyleselerdi ne fark ederdi? Ayrıca, söylenecek ne vardı? Nereye gittiğimizi biliyoruz. Elimizden bir şey gelmez, geminin rotasını da değiştiremeyiz.

Syd, düşünceli:

— Eksik yönümüz, her şey için bizim adımıza başkasının karar vermesini beklemek, dedi. Kendi başımıza gerçekten de bir iş yapmış değiliz. Çocuklar gibiyiz, hiç büyümemiş gibiyiz.

Frank, Syd'in sözlerini kabullenerek:

— Dölyatağımız, dedi.

Parmağıyla gemiyi işaret etti.

—...Hâlâ çevremizi sarıyor.

— Bizim için düşünmelerine, planlar yapmalarına fırsat verdik. Şimdi olduğu gibi aylak aylak dolaşmakla yetindik. Sorumluluk diye bir şey bilmiyoruz.

Garry, sordu:

— Başka ne yapabilirdik?

Syd, bir an düşündü, sonra cevap verdi.

— Hiç bir şey. Düşünüyorum da acaba sonumuz nasıl olacak? Acaba kendi planlarımızı kendimiz yapma imkânı bulabilecek miyiz?

Kimse cevap vermedi. Kimse, geleceklerinin nasıl olacağını tahmin edemiyordu.

⁂

Dünya ile Venüs arasındaki uzaklık iki yüz seksen saat, kırk beş dakika sürdü. Venüs gezegeninin yeşilliği uzaya yansıdığı zaman Frank, haberleşme odasında yalnız başına oturuyordu.

Gemi artık sessiz değildi. Bütün gemi duvarlarına kadar, fren jetlerinin etkisiyle zangır zangır titriyordu. Otomatik röleler gezegene karşı tepki göstermeye başlıyordu. Gemi ağır ağır Venüs'ün yüzeyine yaklaşıyordu. Frank'ın önünde, yüzlerce ışık değişik aralıklarla yanıp sönüyordu. Robot idare gemiyi büyük bir ustalıkla kontrol ediyordu.

Haberleşme odasındaki alıcı birden canlandı.

— Burası Venüs servis istasyonu. Kimsiniz? Neden iniyorsunuz? Gelişiniz bildirilmedi.

Seste umutlu bir ifade belirdi.

— Lütfen kendinizi tanıtın. Malzeme gemisi misiniz? Bizi değiştirmeye mi geldiniz? Kucak dolusu dansöz mü getiriyorsunuz?

Başka bir ses sordu:

— Bize malzeme mi getirdiniz? Yiyecek yapan makinelerde noksan parçalarımız çok.

Birinci ses heyecanla:

— Kitap isteriz, dedi. Kitapsızlıktan ölüyoruz. Şu Jones hakkında neler biliyorsunuz? Jones kimdir?

İkinci ses, arzulu bir ifadeyle konuştu.

— Haber getirdiniz mi? Sirius gezegenine gerçekten de gemi gönderildi mi?

Frank çaresizlik içinde oturuyordu. Cevap vermek için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Her şeyde olduğu gibi, verici de robot kontrolündeydi. Çok yakından gelen yakarışları duymak içini burkuyordu, ama tepki göstermesi mümkün olmuyordu.

Birden verici canlandı. Kulaklarını uğuldatan bir ses yükseldi.

— Bu gemi robot kontrolundadır. İçindekilerin kontrol etmeleri mümkün değildir. Gemi ve içindekiler Federal Hükümetin güvenliği altındadır.

Ses, Doktor Rafferty’nin sesiydi. Frank’ın tam başının üstündeki vericiden yükseliyordu.

Doktor Rafferty’nin sesi devam etti.

— Bu gemi, gezegen üstündeki N-Bölgesinde bulunan yasak alana inecektir. Bir saat arayla gelecek olan gemi de aynı yere inecektir. Gemidekilere gerekli yardımın yapılması, özelilikle önceden görülemeyen tehlikelere karşı tedbirli olunması önemle duyurulur. Bu açıklama, gemi inene kadar devam edecektir.

Alıcıdan heyecanlı bir ses yükseldi.

— Onlar! Cankurtaranı hemen N’ye gönderin. Otomatik robot kontrolle inecekler!

Beş dakika kadar derin bir sessizlik oldu. Beş dakika sonra Doktor Rafferty’nin gür sesi tekrar duyuldu. Konuşması, beş dakikalık aralıklarla

devam etti.

Frank, tökezleyerek haberleşme odasından çıktı ve oturma salonuna daldı. Kimseyi bulamayınca korkusundan haykırarak geriye döndü. Garry, göründü ve Frank'ın kolunu tuttu. Haykırıyordu, fakat sesi geminin gürültüsüne karışıyor, söylediği anlaşılmıyordu. Frank Garry'nin işaretinden ne söylemek istediğini anladı. Garry'nin peşine takılarak geminin tam ortasındaki emniyet odasına girdi. Irma ve Syd, birbirlerine sokulmuşlar, yüzleri bembeyaz olmuş, titreyerek duruyorlardı.

Fren jetleri birden sustu. Ya yakıt bitmiş, ya da otomatik olarak kesilmişti. Frank, diğer gemiyi ve içindekileri düşündü ve diğerlerinin de yanlarında olmasını arzu etti.

Ani sarsıntı kafasındaki bütün düşüncelerini sildi. Uzun müddet hiç bir şey hatırlayamadı. Kafasında sanki büyük bir boşluk vardı. Hatta acı bile duymuyordu.

İlk duygusu, vücudunda hissettiği ağırlıktı. Odanın bir köşesinde yatıyordu ve başı fırıldak gibi dönüyordu. İçinde bulunduğu odanın tavanı döşemeye hemen hemen yapışmıştı. Muhtemelen patlamış olan borulardan izalasyon sıvısı akıyor, odanın ortasında küçük bir gölcük meydana getiriyordu.

Gemi boydan boya kâğıt gibi yırtılmıştı. Cankurtaran geldiği zaman onları muhtemelen ölü bulacaktı.

Garry:

— Frank, diye fısıldadı.

Frank, büyük bir çabayla ayağa kalktı. Syd, iki büklüm yatıyordu ve her halde ölmüştü. Eğilip genç kızın nabzını yokladı. Hayır, yaşıyordu. Garry'yle beraber evvelce kapı olan aralığa doğru yürüyüp, eğri büğrü olmuş koridora çıktılar. Koridorun çıkış kapısı geminin gövdesinden kopan bir parçayla tıkandığı için, tek çıkış yolu gövdede meydana gelmiş olan

yarıktı. Tek çareleri dışarı çıkmaktı, çünkü çevrelerindeki gemi bir maden yığını halini almıştı.

Frank, boğuk bir sesle:

— Irma nerede? diye sordu.

Garry, önündeki döküntüleri elleriyle kenara savururken soludu.

— Dışarda. Sürünerek bu delikten dışarı çıktı.

Garry, büyük bir çabayla açtığı yerden dışarı süründü. Peşinden Frank da dışarı çıktı.

Gördükleri manzara karşısında gözlerine inanamadılar.

Garry, mırıldandı.

— Eve döndük. Bir hata oldu galiba. Bir daire çizip geri düştük.

Fakat bulundukları yer Sığınak değildi. Fakat Sığınaktan da farklı değildi. Uzaktaki tepeler sisle kaplıydı. Yeşil mantarlar her tarafı sarmıştı. Yer kaygan denecek kadar rutubetliydi. Ağızları bir karış açık olarak etrafa bakındılar. Her zaman alışık oldukları cam duvar yoktu. Arazi göz alabildiğine uzanıyordu.

Frank:

— Tanrım, diye söylendi. Çevremiz suni değil.

Sümüklü böceğe benzeyen bir yaratığı parmaklarının ucuyla tutup kaldırdı.

— Bunlar robot değil, gerçek hayvanlar.

Irma, bir sis bulutunun içinden çıktı. Kaşından kan süzülüyordu. Saçları dağılmış, elbisesi parçalanmıştı.

Bir kucak dolusu bitkiyi yere attı.

— Yuvaya döndük, diye söylendi. Şunlara bakın... Hatırladınız mı? Ve nefes de alabiliyoruz. Yaşayabiliyoruz.

Biraz öteden bir sıcak su sütunu yükseldi. Bir geyzer kayaların arasından yol bulmuş yüzeye çıkmıştı. Çok uzaklardan gelen su sesleri duyuluyordu.

Frank:

— Dinleyin, dedi. Duyuyor musunuz? Suyun sesini duyuyor musunuz?

Sessizce dinlediler. Duydular, Yere uzanıp toprağı avuçladılar.

Irma ağlayarak:

— Yuvadayız, dedi.

Neşelerinden hepsi ağlıyordu.

Çok yükseklerde, öteki gemi de inişe geçmişti.

16.

Venüs’ün ısı derecesi 99 Fahrenhaytla 101 fahrenhayt arasında değişiyordu. Atmosfer, oksijen ve amonyak karışımıydı ve su buharlarıyla doluydu. Denizler, sıra tepeler çeşitli yaratıklarla doluydu.

⁂

Louis’le Irma, türbinle işleyen bir traktörü tamir etmeye çalışırken Dieter, göründü.

Barakanın önünde durarak haykırdı.

— Hazır! dedi. Başlıyoruz!

Traktörün altında yatan Louis, başını çıkartıp Dieter’e baktı.

— Hazır olan nedir?

— Mısır. Ürün toplayacağız. Bütün makineler hazır, Vivian, gerekli işleri tamamlıyor.

Dieter, neşeyle zıpladı.

— Hepinizin hazır bulunması şart. Frank’la Syd’i de çağırdım. Yola çıktılar bile. Yolda buluşacağız. Garry de geliyor.

Louis, homurdanarak traktörün altından çıktı.

— Mısır değil. Mısır demekten vazgeç.

— Duygusal anlamda mısır. Mısırın temeli olan tahıl.

Irma, alayla:

— Koyu yeşil olsa da mı? diye sordu.

— Mor saplı, gümüşi başaklı bile olsa, yine de mısır. Otuz metre boyuna bile çıksa yine de mısır.

Louis, alnını kuruladı.

— Traktörü çalışır vaziyete sokmadan gelemeyiz.

Dieter’in evine kadar olan uzaklık elli kilometreydi.

Louis, konuşmasına devam etti.

— Yeni bir ateşleme bobinine ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Bu da gemiye gitmek demektir.

Dieter sabırsızlıkla:

— Traktöre şimdi boş ver, dedi. Dobbin arabam var... hepimiz sığarız.

Dobbin arabası ve dobbin sessizce bekliyordu.

Louis, gözlerini kısarak kuşkuyla baktı.

— Bu hayvana ne diyorsun ?

Bu tür hayvanı çok uzaktan görmüş, fakat şimdiye kadar yakından hiç görmemişti. Dobbin, kocaman düz tabanlı, uzun bacaklı, deve kuşunu andıran bir hayvandı. Üzerinde yırtık bir posteki vardı. Başı küçüktü, gözleri yarı kapalıydı.

Louis sordu:

— Nasıl yakaladın?

— Eğer sabredecek olursan, kolaylıkla ehlileştirilebiliyor. Bir bakıma telepatiyle yönetilebiliyorlar. Sadece yapmak istediğim şeyi düşünmem yeterli oluyor.

— Şu traktörü boş verin. Nasıl olsa çalıştıramayacaksınız. Bu araba, geleceğin arabasıdır.

Irma, Dieter’in yanına bindi. Bir saniyelik tereddütten sonra Louis de arabaya tırmandı. Araba kaba yapılmıştı, ama sağlam görünüşlüydü. Güneşte çok çabuk sertleşen bir cins ağacın tahtasından yapılmıştı.

Dobbin’in ayakları süratle çalışmaya başladı ve araba son hızla hareket etti. Öyle hızlı gidiyorlardı ki, arabanın tekerlekleri neredeyse yere dokunmayacaktı.

Louis’in barakası gittikçe uzaklaşmaya başladı. Evin önündeki düzlük ekiliydi. Evvelce yakıt boruları olan demir borular, şimdi sulama ve kanalizasyon borusu olarak kullanılıyordu. Elektronik araçların telleri ise, su ile çalışan jeneratörün elektrik kabloları görevini yapıyordu.

Araba seke seke ilerlerken Irma ve Louis düşmemek için arabanın korkuluklarına tutunmak zorunda kalıyorlardı. Dieter, dizginleri kavramış Dobbin’i son hızla sürüyordu.

Irma, dişlerini sıkarak:

— Yeteri kadar hızlı gitmiyor muyuz? diye sordu.

Dieter, haykırdı.

— Henüz bir şey görmediniz! Bu hayvan gerçekten de koşmaktan hoşlanıyor.

Biraz ilerde büyük ve geniş bir hendek vardı. Louis, korkuyla gözlerini kapadı. Dobbin, hendeğin yanına gelince, hiç fark edilmeyen küçücük kanatlarını açtı, arabanın tekerlekleri yerden kesildi, hendeğin karşı tarafına bir tüy hafifliğiyle kondular.

Irma hayretle:

— Bu bir kuş, dedi.

Dieter, sesinin duyulabilmesi için bağırdı.

— Evet! Her yerde gidebilir. Dobbin’in yararını gördünüz.

Çevrelerindeki ağaçlar hızla geçiyordu. Sağ taraflarında dağlar yükseliyordu. Louis, ne tarafa baksa o tarafta hayat olduğunu görüyordu. Dünyalıların yasadıkları kubbenin harabesi dağın eteğinde görünüyordu. Dünyalılar öleli çok oluyordu.

İkinci gemi indiği zaman cankurtaran yetişmişti. İkinci geminin iniş kazasız olmuştu. Cankurtaran tarafından toplanan yaralılar hemen Sığınak şeklinde hazırlanmış odaya götürülmüştü. İlk ay Dünyalıların yardımı ile yaşamışlardı. Yeni hükümetin emrine karşı gelen Dünyalılar onlara yardım

etmişlerdi. Sonra, Mart ayına doğru yeni hükümet Venüs'le bağıntıyı kesmişti. Bir hafta sonra da güdümlü mermiler kubbenin üstüne yağmış ve kubbeyi yerle bir etmişti.

Dünyalıların ölümü üzerine Venüslüler üzüntü duymuşlar, fakat kendilerini çabuk toparlamışlardı. Harabe haline dönen kubbeye, parçalanan gemiden söktükleri makineleri kullanarak kendilerine göre değiştirmişlerdi. Nihayet uyuşuklukları kalmamış, bir ilkel hayata başlamışlardı.

İşe ziraatla başlamışlardı.

Halen ekinler büyümüş, hasat mevsimi gelmişti. Basit aletleri yapabiliyorlardı. Hemen hemen hiç bir şeye ihtiyaçları olmadığı için rahat bir yaşantıları vardı.

Ovanın biraz ötesinde uzun bir vadi vardı. Dünyaya düşen istilâcılar, arada sırada çalılıkların arasına düşüyordu. Bir hafta önce, beyaz bir bulut o vadinin karşı tarafına çökmüştü. Şimdi orada beyaz, düz bir kütle vardı.

Dieter, Louis'in düşüncelerini yarıda keserek sordu:

— O nedir? Şimdiye kadar görmemiştim.

Frank ve Syd, başka bir arabayla geldiler. Garip yaratığa bakarlarken içlerinde anlayamadıkları bir korkunun filizleri vardı. Syd'in kucağındaki bebek huysuzlaşmaya başlıyordu.

Frank:

— Buraya ait bir yaratık değil, dedi.

Dieter, sordu:

— Neden ötürü böyle söylüyorsun? Karar verecek yetenekte değilsin ki!

Frank, biraz açıklamak zorunda kaldı.

— Yani demek istiyorum ki, Venüslü değil. İstilâcıların gelişinden birkaç gün sonra geldiler.

Dieter, şaşırdı.

— Geldiler mi? Ne demek istiyorsun?

Frank omuz silkti.

— İstilâcılar gibi. Boşluktan indi.

Irma:

— Ben de başka birini görmüştüm, dedi. Görünüşe göre başka cins bir yaratık.

Louis, birden Dieter'in omzunu kavradı.

— Arabayı onun yanına götür. İncelemek istiyorum.

Dieter'in yüzünde korkulu bir anlatım belirdi.

— Neden? Size ekinimi gösterecektim.

Louis, sert bir sesle:

— Ekinin bekleyebilir, dedi. Şu şeye baksak iyi olacak.

Frank:

— Ötekine bakmıştım, dedi. Zararsız görünüyor, özel bir karakteristik fark edemedim... Tek hücreli, istilâcılar gibi.

Tereddütle devam etti.

— Bir bıçakla yardım. Bir protozondan başka şey değil.

Dieter, arabayı beyaz örtüye benzeyen kütleye doğru sürdü. Bir dakika sonra beyaz kütlenin yanına ulaştılar. Öteki araba da Dieter'in arabasının peşinden geldi. Dobbin'lerden biri beyaz kütleyi kokladı, sonra kemirmeye başladı.

Dieter, sinirli bir tavırla:

— Bırak onu, dedi. Belki seni zehirler.

Louis arabadan atladı ve beyaz kütlenin yanına gitti.

Kütle, nemli gibi görünüyordu. Canlı olduğu muhakkaktı. Louis, bir çubuk aldı ve kütleyi dürtüştürmeye başladı. Yanılmıyordu, bu kütle de

istilâcılar gibi, fakat onlardan daha irice bir yaratıktı.

— Sadece iki tane mi? Başka yok mu acaba?

Irma, eliyle işaret ederek:

— Orada da bir tane var, dedi.

Bir çeyrek mil kadar ötede, henüz inmiş bir beyaz kütle vardı. Bulundukları yerden kütlenin hareket ettiğini görebiliyorlardı. Kütle, biraz kımıldadıktan sonra hareketsiz kaldı.

Dieter:

— Öldü, dedi.

Louis, bu kütleye doğru yürüdü. Ayaklarının altındaki küçük hayvancıklar her adımında kaçışıyordu. Louis, gözlerini beyaz kütleden ayırmadan yürüyordu. Kütlenin yanına geldiği zaman onun ölmemiş olduğunu gördü. Alt kesiminden doğru uzanan kalın bir sütunla kendisini yere bağlamak üzereydi. Kütlenin yerleşmesi bittikten sonra hareketsiz kaldığını gören Louis, onun bir şey beklediğini anladı.

Acaba beklediği neydi?

Merakla kütlenin çevresinde dolaştı. Tek hücreli olduğu gerçekti. Dev gibi bir yaratıktı. Üzerine düştüğü iri kaya parçasına adeta yapışmış gibiydi.

Hiç kuşkusuz ki istilâcılarla bir ilişkisi vardı. Belki de iki kademeli bir yaratıktı, ayrıca akla yakın bir ihtimaldi. İstilâcıların yarı teşekkül etmiş olduklarını çok iyi biliyordu. Yiyecek hazmedemiyorlar, çoğalamıyorlar, hatta hayatta kalamıyorlardı. Fakat bu kütlenin canlı kalabildiği açıkça belliydi. Belki de istilâcılarla aralarında simbiyotik bir ilişki vardı.

Kütleyi incelerken istilâcılardan birinin inmek üzere olduğunu fark etti.

Louis, onların daha öncede indiklerini görmüştü. Fakat onların inişlerini seyretmek Louis'i her zaman büyülemişti. İstilâcı önce bir tarafa sonra diğer tarafa gidiyordu, tıpkı rüzgâra kapılan bir yaprak gibi. Yere indiği

zaman öleceği muhakkaktı. Sanki son anlarını yaşadığını bildiği için oyalanıyormuş gibi görünüyordu.

İstilâcı birden büzüldü, sonra kalem gibi uzadı ve bir ok gibi yere doğru süzüldü, nereye gideceğini biliyormuş gibi doğruca hamur tabakası gibi duran beyaz kütlenin üzerine düştü.

Hiç zorluk çekmeden beyaz kütlenin içine daldı. Girdiği yer hemen tekrar kapandı.

Dieter, söylediğine inanmayan bir insan tavrıyla:

— Bir ev gibi, dedi. Belki de istilâcılar bunların içinde yaşıyorlardır.

Beyaz kütle değişmeye başlamıştı. Louis, beyaz kütlenin iki misli büyüdüğüne dikkat etti. Mümkün değildi, imkânsızdı. Beyaz kütle iki kubbeye ayrıldı, aralarında yine bağıntı vardı, ama iki ayrı kütle gibi duruyordu.

İki kütle tekrar bölünmeye başladı. Dört, sekiz, on altı...

Louis, paniğe kapılarak geriledi. Korkusu iki Dobbin'e de geçmişti. Hayvanlar birden kanatlarını açıp arabalara beraber yükseldiler.

Frank, haykırıyordu.

— Nedir bu?

Şimdi hep bir ağızdan haykırıyorlardı.

— Nedir bu? Ne oluyor?

Dieter, uzaklaşmakta olan arabadan atladı ve dizginleri çekti.

— Haydi, Louis, durma, atla!

Louis, arabanın üstüne sıçradı. Yüzü bembeyaz, omuzları çökmüş, korkudan dudakları çizgi halini almış bir halde oturdu. Dieter de arabaya sıçradı ve Dobbin hemen harekete geçti.

Syd, zayıf bir sesle:

— Bir yumurta, dedi.

Louis, genç kadının sözünü düzeltti.

— Yumurtaydı, ama şimdi değil. Şimdi bir zigot.

Kozmik yumurta döllenmişti. Yumurtanın döllendiğini gören Louis, istilacıların ne olduğunu biliyordu.

— Polen, diye fısıldadı. İstilacılar polenden başka bir şey değil. Şu ana kadar da bunu tahmin edemedik.

Ne istilacı polen ne de beyaz kütle halindeki yumurta organizma değildi. Her ikisi de bir embriyonun iki elemanıydı.

⁂

Biyologlar grubu raporlarını verdiler. Jones, kağıtlara bakmadı bile. Başının sallayarak uzaklaştı ve derin bir düşünceye daldı.

Biyologların başkanı:

— Onun olması ihtimalinden korkuyoruz, dedi. Noksanlıklarının nedeni böylece açıklanmış oluyor. Zaten bu nedenle yemiyorlar ve gelişmiyorlar. Üreyen bir sistemleri var. Hiç değilse yarı kısımları üreyebiliyor.

Jones birden sordu:

— ismi nedir? Unutmuşum.

— Metazon. Çok hücreli.

— Son durumlarını görmedik, değil mi?

Başkan Trillby:

— Hayır, dedi. Böyle bir şey görmedik. Organizma, gezegeni bir dölyatağı olarak kullanıyor.

Jones, kaşlarını çatarak:

— Sistemler arasında mı yaşıyorlar? dedi. Gezegenlerde gelişip boşlukta mı yaşıyorlar?

Trillby:

— İstilâcıların bir bitki poleni olduğunu inanmamız için sebepler var, dedi. Belki de ne bitkidir, ne de hayvan. Belki de ikisinin karışımı bir yaratıktır.

Jones:

— Bitkiler savaşmaz, dedi.

— Genel olarak evet, fakat bunların...

Jones, dalgın dalgın başını salladı.

— Tabii, bu düşüncenin saçma olduğunu biliyorum. Onlar hakkında kesin bir hüküm veremeyiz.

Yorgun bir tavırla alnını oğuşturdu.

— Raporlarınız burada kalsın. Teşekkür ederim.

Jones, bir yıldan beri bu raporu kafasında evirip çeviriyor ve adeta ezbere biliyordu. Biyologları göndermiş, zaten bildiği raporu onlardan almıştı.

Binanın dışından haykırışlar duyuluyordu. Aradan zaman geçtiği halde halk hâlâ yatışmamıştı. Ellerinde dövizlerle caddelerde dolaşıyorlar ve avazları çıktığı kadar haykırıyorlardı.

İnancımız var.

Jones bilir, Jones yapar.

Bütün hayatı çalışmayla geçmişti. Üzüntüden ötürü ülseri vardı, hastaydı, ama bunu kimse bilmiyordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup dolaşmaya başladı. Sonra ani bir kararla bürosundan çıktı ve Gizli Polis Örgütünün bulunduğu kısma geçti.

Koridorun öbür ucunda bir kapı açıldı ve iki adam göründü. Adamlardan biri Pearson, diğeri silahlı, gri üniformalı bir nöbetçiydi.

Pearson, Jones'a doğru yürüdü. Jones'u gördüğüne hiç şaşırmamıştı.

Pearson:

— Seni ilk sorguya çektiğimizden beri uzun zaman geçti, dedi.

Arkasında duran nöbetçiye bir göz attı, sonra omuz silkti.

— O zamandan beri de görüşmüyorduk.

Jones:

— Birçok değişiklik oldu, dedi, iyi bakıldınız mı?

Pearson, büyük bir sadelikle:

— Bir yıldan beri hücredeydim, dedi. Eğer buna iyi yaşamak diyorsan.

Jones, nöbetçiye:

— İki sandalye getirin, dedi. Oturup konuşsak daha iyi olacak.

Nöbetçi tereddüt edince Jones, kızararak haykırdı.

— Söylediğimi yap...

Sandalyeler geldi. Pearson'la Jones karşılıklı oturdular.

Pearson:

— Ne istiyorsun? diye sordu.

— Gemiler hakkında her halde duymuşsundur.

Pearson, başıyla evetledi.

— Duydum.

— Ne düşünüyorsun?

— Zaman kaybı ve boş bir çaba.

— Evet, zaman kaybı olduğu gerçek.

Pearson, şaşkınlıkla Jones'a baktı. Konuşmak için ağzını açmışken vazgeçti.

Jones:

— Keşif bitti, dedi. Başarısızlık. İstilâcıların bir çeşit bitki polenleri olduğu anlaşıldı.

Pearson, dikkatle baktı.

— Yani?

— Yanisi yok, gerçek.

— Şu halde sonumuz geldi demektir.

— Doğru bir düşünce.

— Belki de bizim kimyasal yaratıklar olduğumuzu düşünüyorlar.

— Belki de bir virüs olduğumuzu.

Pearson:

— Fakat... dedi.

Biraz duraladıktan sonra devam etti.

— ...Ne yapacaklar? Eğer onların polenlerine saldırıyor, onların sporlarını yok ediyorsak...

— Bitki yaratıkların bir çözüm yolu var. Kısa zamanda kendilerini koruyacaklar. Onları suçlayamam.

— Bizi... zararsız bir hale sokacaklar, değil mi?

— Hayır, bizi engelleyecekler, bütün yollarımızı tıkayacaklar. Dünyamız, güneş sistemimiz ve halen elimizde olan gezegenlerimiz var. Hepsi bu kadar. Bunun ötesinde...

Jones, parmaklarını şaklattı.

— Savaş gemileri kaybolacak. Bir çeşit karantinaya alınacaklar. Onların, bitki şekildeki yaratıkların karakteristiği bu olacak.

Pearson, yerinden doğruldu.

— Bunu ne zamandan beri biliyordun?

— Uzun zaman olmuyor. Savaş halen başlamış durumda. Kısa bir süre sonra çevremizde bir halka meydana getirecekler ve gemilerimiz geri dönmek zorunda kalacaklar. Yenilgiye uğramış olmayacağız, ama boşluğa da açılamayacağız.

Pearson, açık pencereden görünen halkı işaret etti.

— Peki onlar ne olacak? Bu durumu duydukları zaman ne yapacaklar?

— Elimden geleni yaptım. Bir blöf yaptım ve kaybettim. Neye saldırdığımızı bilmiyorduk. Tamamen karanlıktaydım.

— Tahmin etmeliydik.

— Neden tahmin edemediğimizi bilmiyorum. Tasavvur etmenin kolay olduğunu mu düşünüyorsun?

— Hayır, hayır, çok güçtür.

Jones:

—Evvelce Gizli Polis Müdürüydün, dedi. Başkan olduğum zaman Güvenlik örgütünü dağıttım. O günlerde fazla heyecanlıydık. Artık çoşkunluğumuz geçti.

Pearson şaşkınlıkla sordu:

— Ne demek istiyorsunuz?

— İşinizi tekrar size teklif ediyorum. Masanızı ve rütbenizi tekrar alabilirsiniz. Gizli polisinizi, toplum polisinizi yeniden örgütleyebilirsiniz. Her şeyi geri alabilirsiniz... ama bir şartla. Yeni hükümet yerinde kalacak.

— Ve siz de yetkili başkan olarak kalacaksınız?

— Normal değil mi?

— Canınız cehenneme.

Jones, nöbetçiye işaret etti.

— Doktor Manion’u gönderin.

Doktor Manion, beyaz gömlekli, şişman ve kabak kafalı bir adamdı. Dudakları kalındı. Tırnakları uzun ve manikürlüydü. Elindeki ağır madeni kutuyu dikkatle masanın üstüne bıraktı.

Jones:

— Doktor Manion, dedi. Bu bay, Pearson’dur.

İki adam el sıkıştılar. Doktor Manion, kollarını sıvayıp Jones'a bir göz attıktan sonra madeni kutuyu açarken Pearson dikkatle onun hareketlerini süzüyordu.

Doktor Manion:

— Burada, dedi. Çok iyi durumda. Yolculuktan çok iyi durumda döndü.

Jones:

— Doktor Manion, araştırma parazitoloğudur, dedi.

Doktor Manion, kızardı.

— Evet. Anlıyorsunuz ya. Bay... Pearson? Evet, anlıyorsunuz, Pearson, kavrayabileceğiniz gibi, en büyük sorunlarınızdan biri araştırmadan dönen gemilerin parazit getirmediklerinden emin olmaktı.

Kutunun kapağını açtı.

— Yeni parojenik organizma şekillerinin varlığını itiraf etmekten kaçındık.

Kutunun içinde gri renkli, süngerimsi, organik bir eleman vardı. Yaşayan hücre, bir çeşit şeffaf jelatinle sarılmıştı. Yaratık çok hafif bir şekilde kımıldıyordu. Birden uzun bir anten çıktı ve çevresini kontrol etmeye başladı.

Manion açıkladı.

— Karnı aç. Bu direkt bir parazit değil. Yapıştığı şeyi imha etmez. Yumurtalarını bırakana kadar simbiyotik bir ilişki var. Sonra meydana gelen kurt, yapıştığı şeyi imha etmeye başlar. Bizim arılara benziyor. Büyümesi ve yumurta bırakması dört ay sürer. Asıl sorunumuz şu: Kendi dünyasında nasıl yaşadığını biliyoruz... Beşinci Alphan gezegeninin bir yerlisi olduğunu söylemeliyim. Birçok denemeler yaptık ve at, inek gibi büyük hayvanlara yapışarak geçinmesini sağladık.

Jones:

— Doktor Manion’un ispatlamaya çalıştığı şey, bu asalağın insanda yaşayıp yaşamayacağıdır, dedi.

Manion, heyecanla devam etti.

— Büyüme yavaş oluyor. Haftada bir kontrol etmemiz yeterli oluyor. Bu zaman süresinde yumurtalarını bırakıyor. İnsana uygun olup olmadığını yakında anlayacağız. Fakat şimdiye kadar bir gönüllü bulamadık.

Derin bir sessizlik oldu.

Jones, Pearson’a sordu:

— Gönüllü olmak ister misiniz? Seçmek hakkı sizin. Ya teklif ettiğim işi kabul edersiniz, ya da gönüllü olmayı. Sizin yerinizde olsam, alışık olduğum bir işi kabullenirdim. Çok değerli bir polistiniz.

Pearson zayıf bir sesle:

— Bunu nasıl yapabilirsiniz? dedi.

— Yapmak zorundayım. Polis gücünü yeniden kurmak zorundayım. Gizli Polis örgütü yeniden kurulmalı, hem de bu işin ustası olan kimseler tarafından.

Pearson, boğuk bir sesle:

— Hayır, dedi. İlgili değilim. Sizin adınıza çalışmak için parmağımı bile oynatmam.

Doktor Manion sevinmişti. Yaratığın çevresini saran jelatin kapsülle oynamaya başladı.

— Şu halde çalışmaya başlayabiliriz.

Pearson’a döndü.

— Bu binadaki ameliyathaneyi kullanabiliriz. Şu zavallı yaratık açlıktan ölmeden önce vücudunuza yerleştirmek için sabırsızlanıyorum.

Jones:

— Yazık olurdu, dedi.

Sonra elleri cebinde odada dolaşmaya başladı. Birden doktorun önünde durdu ve sordu:

— Çakmağın var mı?

Şaşıran Manion, elini cebine attı ve altın bir çakmak çıkartıp Jones'a uzattı.

Jones, çakmağın yakıtını kutunun içindeki yaratığın üstüne serpti ve tutuşturdu.

Doktor Manion, öfkeyle:

— Hey, ne oluyoruz, dedi. Neden...

— Ben geri kafalı, taşralı biriyim. Garip şeylere, yabancı şeylere dayanamıyorum, midem bulanıyor.

— Fakat...

Manion'a çakmağını geri veren, Jones:

— Sen midemi daha da bulandırıyorsun, dedi. Kutunu al ve buradan defol.

Doktor Manion, şaşkınlıkla kutuyu aldı ve kapıya doğru yürüdü. Kapının önündeki nöbetçi bir adım yana çekilip ona yol verdi.

Pearson, rahat bir nefes aldı.

Jones:

— Bizimle çalışmak istemiyorsun, oysa Kaminski, yeniden örgütlenebilmek için yardımını bekliyordu, dedi

Nöbetçiye başıyla işaret etti.

— Peki, bu adamı hücresine götürün, beklesin.

Nöbetçi sordu:

— Ne kadar bekleyecek?

Jones, acılı bir sesle:

— Mümkün olduğu kadar uzun, dedi.

⁂

Örgütleme karargâhına giden Jones, arabada omuzları çökmüş düşünceli bir tavırla oturuyordu.

Başarısızlığa uğrayacağını bilmiyor muydu? Pearson’un teklifi geri çevireceğini bilmiyor muydu?

Kısa zaman sonra ölecekti, çünkü midesindeki ülser kansere çevirmişti. Öleceğini bir yıl öncesinden biliyor, fakat düşünmek istemiyordu. Öldükten sonra geleceğin ne olacağını bilmesine imkân olmayacaktı. Öleceği tarihten ötesini göremiyordu.

17.

Cussick, eski polislerden ikisiyle derin bir konuşmaya dalmıştı. Siyah, uzun araba apartmanın önünde durduğu zaman polislerden biri boğuk bir hayret çığlığı kopardı ve elini ceketinin içine attı.

— Ne oluyoruz? Burada ne arıyorlar?

Cussick, dairenin ışıklarını söndürdü, oda koyu karanlığa büründü. Arabada iki kişi vardı. Adamlar hiç kımıldamadan oturuyorlardı. Konuşmakta oldukları muhakkaktı.

Polislerden biri sinirli bir tavırla:

— Onların üstesinden gelebiliriz, dedi. Üç kişiyiz.

Polisin arkadaşı:

— Bu sadece bir gösteriş, dedi. Muhtemelen çatıya çıkmışlar ve merdivenlere adam yerleştirmişlerdir.

Cussick, yerinden kımıldamadan caddeyi seyrediyordu. Arabada oturanlardan biri kendisine hiç de yabancı gelmiyordu. Birden arabanın kapısı açıldı ve kendisine yabancı gelmeyen kişi kaldırıma indi.

Polislerden biri hayretle:

— Bir kadın, dedi.

Kadın dönüp arabanın kapısını kapadı ve apartımanın geniş kapısına doğru yürüdü.

Cussick, boğuk bir sesle:

— Siz ortadan kaybolun, dedi. Bu meseleyi tek başıma halledeceğim.

Polisler şaşkınlıkla birbirlerine bakıştılar. Cussick'in birden kapıyı açıp halı döşeli koridora fırlayarak geleni karşılamak üzere koştuğunu gördüler.

Kadın, Cussick'in geldiğini gördüğü zaman merdivenleri çıkıyordu. Kısa bir süre birbirlerine baktılar, Nina'nın dudakları hafif aralık ve nemliydi,

burun delikleri heyecanla açılıp kapanıyordu. İkisi aynı anda hareket ederek birbirlerinin kollarına atıldılar. Cussick, Nina’yı göğsüne bastırıp uzun süre kımıldamadan durdu.

Nina:

— Ooof, dedi. Kemiklerimi kıracaksın!

Cussick, kolunu Nina’nın beline dolayarak onu yukarı çıkardı. Eve girdikten sonra kapıyı arkasından kilitledi.

Nina, nefes almaya bile cesaret edemeden çevresine bakınırken eldivenlerini çıkardı.

Kısık bir sesle:

— Nasılsın? diye sordu.

— İyiyim.

Nina fısıldadı.

— Sana dönebilir miyim?

— İstediğin zaman.

Nina’nın gözleri dolu dolu oldu.

— Dönmeye çalışmasam daha iyi olacak sanıyorum.

Cussick, Nina’yı kollarının arasına aldı.

— Ne zaman istersen geri dönebileceğini biliyorsun, dedi.

— Beni bıraksan iyi olacak, yoksa ağlamaya başlayacağım.

Nina, ağlamamaya çalışarak mendilini çıkardı ve gözlerindeki damlacıkları kuruladı, burnunu sildi.

— Hergelenin tohumu, diye mırıldandı.

— Jones mu?

— Anlatacağım... Ama biraz kendimi toparlamam gerekiyor.

Nina, mendilini cebine soktu ve kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak odada dolaşmaya başladı.

— Uzun ve hoş olmayan bir hikâye, dedi. Örgütle beraberdim... Şimdi, iki yılı geçmek üzere...

— Yirmi sekiz ay.

Nina, birden Cussick’e döndü.

— Doğru. Artık her şey bitti. Onlardan ayrılıyorum.

Nina, ceplerini araştırdı, sonra sordu:

— Sigaran var mı?

Cussick, sigara paketini çıkardı ve bir sigara yakarak Nina’ya uzattı.

Nina, derin bir nefes çektikten sonra:

— Teşekkür ederim, dedi. Her şeyden önce buradan gitsek iyi olacak. Seni yakalayabilir... Herkesi yakalatıyor.

— Fakat beni tutuklamaları için bir sebep yok.

— Bu bir şeyi değiştirmez, sevgilim. Pearson’a ne yaptığını duymuşsundur. Hayır, duymuş olduğunu sanmam.

Nina, Cussick’in kolunu tuttu ve onu kapıya doğru çekti.

— Buradan uzaklaşırsak daha emniyette oluruz. Beni buradan götür, ama nereye istersen.

Titredi.

— Bir şeyler oldu. Biz... örgüt... bunu biliyoruz. Bize Jones söyledi. Yarın sabah bütün kamuoyuna bildirilecek.

— Nedir?

— Büyük araştırma sona erdi. Gemiler dönüyor. Jones’un sonu geldi demektir. Örgütün sonu demektir.

Cussick, kapının tokmağına el attı.

— Çok memnun oldum.

— Memnun mu oldun?

Nina, uzun bir kahkaha attı.

— Çok korkunç, sevgilim. Buradan gider gitmez neden olduğunu anlatacağım.

⁂

Cussick, apartımandan iki mil kadar uzaklıktaki bir yan sokakta sabaha kadar açık olan küçük bir kahve buldu.

Nina, kahvenin arka kısmındaki localardan birine girerken:

— Burası iyi, dedi. Arka kapısı var, değil mi?

Cussick, mutfağın arkasındaki çıkış kapısını buldu. Tekrar Nina'nın yanına döndü.

— Ne yiyeceksin?

— Yalnız kahve.

İki kahve ısmarladı. Bir süre fincanlarının içine bakarak sessizce oturdular.

Cussick:

— Çok güzelsin, dedi.

— Teşekkür ederim. Bir iki kilo kaybetmiş olduğumu sanıyorum.

— Gerçekten kararlı mısın? Kalacak mısın? Tekrar gitmeyeceğinden emin misin?

Nina, mavi gözlerini Cussick'in gözlerine dikti ve sade bir dille cevap verdi.

— Evet, kalacağım.

Sonra, içini çekti.

— Yarın sabah gidip Jackie’yi almak istiyorum. Arada bir görüyordum. Bir bakıma kontrolüm altından çıkarmadım.

Cussick:

— Ben de, dedi.

Nina kahvesini yudumlarken olanları anlattı. Kısaca, istilâcıların durumundan söz etti.

— Halka tamamlanmak üzere. Gemiler Dünya’ya dönüyorlar. Neden olmasın? Yapacak başka şey yok ki. Komutan Ascott’un komuta gemisi, ilk inen gemi olacak. Halen New York, havaalanını boşaltıyorlar.

Cussick, şaşkınlıkla:

— Polen, dedi. Noksanlıklarının nedeni şimdi anlaşıldı. Şu halde, gerçek bir tehlikeyle karşı karşıyayız.

— Tahayyül etmeye başlama. Dünya’nın istilâya uğraması diye bir şey söz konusu olamaz. Onlar sadece bitki ve bütün istekleri, kendilerini korumak. Bizi nötürleştirmek istiyorlar, o kadar.

Umutsuz bir tavırla ellerini açtı.

— Halen yaptıkları da bu. Artık her şey bitti! Tahminen altı gezegenin kontrolü halen elimizde. Ondan ötesi, bir çember içinde.

— Peki, Jones bunu bilmiyor muydu?

— İdareyi eline geçirmeye çalıştığı sırada, hayır. Bir yıldan beri biliyordu, ama ne yapabilirdi? Savaş başlamıştı... öğrendiği zaman iş işten geçmişti. Bir kumar oynamış ve kaybetmişti.

— Fakat kumar oynadığını itiraf edememişti. Bildiğini söylüyordu.

— Doğru, yalan söyledi. Birçok şey görebiliyordu, ama her şeyi göremiyordu. Şimdi de bunun acısını çekiyor ve ödüyor... Donanmayı geri çağırıyor. Bizi sürdü, insanları yönetti... bizi tuzağa sürükledi. Bizi aldattı... bize ihanet etti.

— Peki, şimdi ne olacak?

Nina'nın rengi solmuştu.

— Şimdi gerçek imtihanı veriyor. Bugün öğleden sonra hepimizi topladı. Yani, bütün ileri gelenleri.

Gri paltosunun önünü açıp yakasını gösterdi. Yakasında bir amblem vardı. Amblemin üzerinde bir takım harfler ve numaralar yazılıydı.

— Ben örgütün ileri gelenlerindenim, sevgilim. Kadınlar Güvenlik Örgütünün başkan yardımcısıyım... Bir bakıma iç güvenlik örgütü sayılır. Bunun için de toplantıya çağrılanların arasında yer aldım ve anlatılanları dinledim.

— Peki bunu nasıl karşılıyor?

— Aklını kaçırmak üzere.

— Neden?

Nina, kahvesini yudumlayarak:

— Çünkü, dedi. Gücü fazla bile olsa yapabileceği bir şey yok. Yenildiğini görüyor ve öleceğini biliyor... Hayatta kalmak için nasıl çaba harcadığını görüyor. Yüzünden bütün bunları anlamak mümkün. Gözleri, balık gözleri gibi, bomboş, hayat yok, arzu yok. Durduğu yerde tir tir titriyor. Kısa bir süre sonra ayaklanmalar bekleyebiliriz.

— Ayaklanmalar. İhanete uğramış takipçiler.

— Örgütü meydana getiren iskelet dışında herkes Jones'un aleyhine dönecek.

— Kaç kişi var.

— Fazla değil. Hepsi idealist, enerjik gençler. Nihayet, Jones bizi aldattı. Bunu biliyor, ama biz de biliyoruz. Kısa zamanda herkes öğrenecek. Fakat onu terketmeyecek olanlar var. Ben ayrılıyorum.

— Neden?

Nina, ağır ve yumuşak bir sesle:

— Çünkü, dedi. Gücünü nasıl korumak amacında olduğunu bize söyledi. Ayaklanmaya karşı bir silâh olarak filoyu kullanacak. Bu da demektir ki...

Nina, sustu, sonra fısıltı halinde devam etti.

— ...Bu da demektir ki bir iç savaşın eşiğindeyiz. Bize yalan söylediği, bizi aldattığı, içinden çıkamayacağımız bir tehlikeye attığı için...

Cussick, uzandı ve Nina'nın elini tuttu.

— Yavaş ol, sesini yükseltme.

— Teşekkür. Son derece korkunç. Yapamayacağını biliyor, sonunda yakalanacağını biliyor. Altı ay... bütün vakti altı ay. Fakat bırakmayacak ve diretecek. Eğer ölecekse, herkesin de kendisiyle beraber ölmesini istiyor.

Cussick cevap vermedi.

Nina:

— Yapabileceğimiz bir şey de yok, dedi. Katili hatırlar mısın? Pearson'un denemesini hatırlar mısın? Jones'un işine yaradı ona güç kazandırdı.

— Pearson'a ne oldu?

— Pearson ölüyor. Çok yavaş ve dikkatle öldürülüyor. Jones, onun vücuduna bir çeşit asalak yerleştirdi. Bu asalak onun vücudunda besleniyor ve yumurtalarını onun vücuduna bırakıyor. Jones, yaptığı işten öylesine memnun ki her zaman gururla anlatıyor.

Cussick kuru dudaklarını yalayarak boğuk bir sesle:

— Sen böyle bir adamı mı takip ediyordun? dedi.

Nina, büyük bir sadelikle:

— Bir rüya görüyorduk, dedi. O da bir rüya görüyordu. Rüyalarımız tamamen yıkıldı... ama o vazgeçmek istemiyor. Durmayacak. Onu durdurmak için yapabileceğimiz hiç bir şey yok. Bütün yapabildiğimiz

oturduğumuz yerden onun çalışmalarını seyretmek. Adam toplamalar başlıyor. Federal hükümetle ilişkisi olan herkesi öldürtecek. Sonra... kendisi aleyhine çalışabilecek her grup sistemli olarak yok edilecek.

Cussick, kağıt peçetesini parmaklarının arasında ufaladı ve parçaları yere attı.

— Kendisini terk etmiş olduğunu biliyor mu?

— Zannetmiyorum. Henüz bilmiyor.

— Her şeyi bildiğini sanırdım.

— Sadece bilmesi gereken şeyleri biliyor. Belki hiç bir zaman öğrenmeyebilir. Samanlık içindeki bir arpa tanesi gibiyim. Milyonlarca insandan biriyim. Çoğumuz gizlice kaçıyoruz. Beni buraya getiren adam patronumdu. O da terk ediyor, karısı ve ailesiyle birlikte. Saklanacak yer arıyorlar. Jones'un ölümüne kadar hayatta kalmaya çalışıyorlar.

Cussick:

— Geri dönmeni istiyorum, dedi.

Nina, hayretle ona baktı.

— Geri mi? Onunla konuşmayı mı deneyeceksin? Mantıklı olmasını mı isteyeceksin?

— Hayır, ama benzeri.

Nina, Cussick'in ne demek istediğini anlayarak başını salladı.

— Oh, anladım.

— Belki de Pearson'un yapmak istediği şeyi denemek istiyorum. Evvelce denenmişti, ama burada eli kolu bağlı oturamam.

Nina'ya doğru uzandı.

— Bunu yapabilir misin? Jones insanlığı mahvetmek isterken burada oturup rahatlıkla kahveni yudumlayabilir misin?

Nina, onun bakışlarından kaçındı.

— Bütün arzum ondan kaçmak ve senin yanında olmak. Bir yerim var. Batı Afrika’da. Henüz uygarlığın el atamadığı bölgede. Aylar öncesinden hazırlık yaptım. Örgütün işçileri tarafından inşa edildi. Jackie’yi de oraya gönderdim.

— Kanuna aykırı. İkimizin de başı derde girebilir.

— Artık kanuna aykırı diye bir şey yok. Bunu bilmiyor musun? Eğer şimdi yola çıkarsak yarın orada oluruz. Deopoldville’e kadar örgütün bir uçağıyla gideceğiz. Ondan sonra da kara yolundan dağlara çıkacağız.

Cussick, düşünceli bir tavırla:

— Akla uygun görünüyor, dedi Bugünden itibaren altı ay güvenlik içinde yaşayabiliriz.

Nina, heyecanla:

— Bundan eminim, dedi. Venüslüleri ele alalım... onlara aldırmıyor bile. Hayatta kalıp kurtulacak milyonlarca insan var. Büyük şehirlerdeki ayaklanmalarla uğraşacağı için küçük yerlerle uğraşamayacak.

Cussick kol saatine baktı.

— Örgütüne dönmeni ve beni de beraberinde götürmeni istiyorum. Kontrol sisteminden beni geçirebilir misin?

Nina, sakin bir tavırla:

— Eğer geri dönersek, dedi. Bir daha kurtulamayız. Biliyorum, hissediyorum. Kaçamayacağız.

Cussick, bir dakika kadar düşündükten sonra:

— Jones’un bize öğrettiği şeylerden biri de hareketin önemi. Hareket etmek zamanı gelip çattı. Belki de Jones’u destekleyenlerin arasına katılmalıydım. Jones’un fedaileri gibi, adamlarının arasına karışmanın vakti geldi sanıyorum.

Nina’nin titreyen parmakları kaydı ve kahve fincanı masanın üzerine devrildi.

Cussick sordu:

— Ne diyorsun?

— Bana aldırmadığını düşünüyorum. Beni istemiyorsun.

Cussick cevap vermedi. Nina'nın karar vermesini bekliyordu. Nina kârar verdiği takdirde Jones'un örgütüne girecek, adamlarının arasına karışacak ve Jones'a ulaşabilecekti.

Nina, ancak duyulabilecek gibi fısıldadı.

— Pekâlâ.

— Bir örgüt arabası bulabilir misin?

— Tabii, Telefonla çağırabilirim. Bizi buradan alır.

Cussick, memnunlukla başını salladı.

— Güzel. Burada bekleyebiliriz.

18.

Yağmur taneleri arabanın tavanını döverken, örgüt şoförü, arabayı ağır trafiğin arasında ustalıkla idare ediyordu. Nina ve Cussick, arka kanepede konuşmadan oturuyorlardı.

Nihayet Nina:

— Yağmuru duyuyor musun? diye sordu.

Cussick cevap vermeden başını salladı.

Araba ışıklarda durduğu zaman, Cussick, huzursuzca kımıldandı, bir sigara yaktı, bir iki nefes çektikten sonra söndürdü, bir sigara daha yaktı.

Nina:

Sevgilim, dedi. Arzu ederdim ki... Ne yapabilirim? Keşke bir şeyler yapabilseydim.

— Beni içeri sok yeter.

— Fakat nasıl yapacaksın? Mümkün değil.

Cussick, şoförü işaret ederek Nina'yı uyarmak istedi.

— Bu konu hakkında konuşmayalım.

— Ziyanı yok. Şoför de benim adamlarımdan.

Işıklar yanıp arabaya yol verdiği zaman, doğruca hükümet binasına giden geniş bir yola girdiler. Cussick, vaktin gittikçe kısaldığını hissediyordu. Belki yarım saat sonra bütün iş bitmiş olabilirdi. Arabanın yanından geçen öteki arabalara baktı. Sonra elini cebine atıp, şeffaf kahverengi kağıda sarılmış parlak bir cisim çıkardı. Bacakları açık, elleri bacaklarının arasına sarkmış oturuyordu.

Nina, elini uzatıp bu cisme dokunmak istedi.

— Nedir bu? Bana bir hediye mi?

Cussick, Nina'yı engelleyerek:

— Bunları her zaman kullandık, dedi. Pearson'un yasaklamasına kadar. Belki duymuşsundur... komünistler savaş sırasında bir değiştirme aleti olarak geliştirmişlerdi. Bu fikre biz de uyduk. Buna öldüren ayna diyorlar.

— Oh, evet. Duymuştum. Fakat halen bulunabileceğini düşünmemiştim.

— Herkeste bir, iki tane bulunuyor.

Öldüren ayna Cussick'in parmakları arasında tehdit eder gibi parlıyordu. Yapacağı bütün iş üzerindeki kahverengi kâğıdı açmaktı. Böylesine basit kullanılan bir aletti. Ayna, beynin en yüksek merkezlerini hemen etkisi altına alabilecek güçteydi.

Araba biraz yavaşladı.

Cussick sordu:

— Geldik mi?

Genç, sarışın şoför cevap verdi.

— Hayır, efendim. Bedava araba yolculuğu yapmak isteyen çocuklar var. Onları alalım mı?

Bir anlık tereddütten sonra ekledi.

— Yağmur şiddetlendi.

— Tabii, dedi. Onları da alabiliriz.

Araba durdu ve yağmurdan ıslanmış dört çocuğu aldı.

Bulûğa ermek üzere olan bir kız:

— Teşekkür ederiz, dedi. Hayatımızı kurtardınız.

Yüzündeki yağmur tanelerini silen başka bir kız:

— Rozet satıyorduk, dedi. Yağmur başlamadan evvel çok sattık.

Kırmızı yüzlü bir erkek çocuk, Nina'ya hayretle baktı.

— Siz de örgütten misiniz?

Nina, ince bir sesle:

— Evet, diye cevap verdi.

Kızlar saçlarını kurutmakla meşguldü. İçlerinden biri:

— Hey, dedi. Bu resmi bir araba.

İlk konuşan kız çekingen bir tavırla Cussick’e sordu:

— Bu rozetlerden sizde var mı?

— Hayır.

— Bir tane satın almak istemez misiniz?

— Tabii. Neden olmasın?

Elini cebine attı.

— Kaç para?

Nina boğuk bir ses çıkartarak başını önüne eğdi.

Genç kız:

— On dolar, dedi. Kampanyaya yardımcı olmanıza sevindim.

Cussick, buruşuk bir on doları kızın eline sıkıştırdı. Genç kız, titrek parmaklarla Cussick’in yakasına bir rozet iğneledi.

Cussick, birden uzandı ve sepetin içinden bir rozet alıp Nina’ya uzattı.

— Bu da senin.

Nina’nın cevap vermesini beklemeden rozeti paltosunun yakasına iğneledi. Nina, gülümseyerek baktı ve elini uzatıp Cussick’in eline dokundu.

Genç kız utangaç bir tavırla:

— Şimdi hepimizin rozeti var, dedi. Uzay Araştırma kampanyasına yardımınız için teşekkür ederim.

Cussick, ikinci rozetin parasını da ödedi. Çocukların birkaç gün sonra nasıl düşüneceklerini merak ediyordu. Ancak Tanrı bilirdi... Tanrı ve Jones.

Şoför, dört çocuğu bir kavşakta indirdi. Biraz ilerde hükümet binası vardı. Hemen hemen hedeflerine ulaşmış sayılırlardı.

Nina, üzüntüyle:

— Şu çocuklar, dedi. Evvelce ben de böyle hissederdim.

Cussick:

— Biliyorum, dedi.

— Kimseye bir zararları yok. Anlamadıkları muhakkak.

Cussick, uzandı ve Nina'yı dudaklarından öptü.

— Bana şans dile.

— Şansın bol olsun, ama kendine dikkat et.

Cussick, ceketinin sol göğsüne dokundu. Aynadan başka bir de polis beylik tabancası vardı. Ayna Jones için, tabanca buradan tekrar kurtulması içindi.

— Beni ne kadar içeri sokabilirsin? Yetkin nereye kadar gitmeni sağlıyor?

— İstediğin yere kadar. Beni tanıdıkları için bir zorluk çıkarmazlar.

Şoför, garajlara doğru giderken:

— Geldik, efendim, dedi.

Araba birden durdu.

Cussick, yorgun bir tavırla arabanın kapısını açtı ve arabadan indi.

Gri üniformalı bir adam ona doğru yürüdü. Saygılı bir tavırla şapkasına dokundu.

— İyi akşamlar, efendim. İzin kartınızı görebilir miyim?

Nina, aceleyle arabadan indi ve yanlarına geldi. Çantasından madeni bir plaka çıkartıp uzattı.

— İşte. Araba benimdir.

Adam, izin plakasını kontrol ettikten sonra Nina'ya uzattı.

— Arabanızı tekrar ne zaman alacaksınız? Yoksa geceyi burada mı geçireceksiniz?

— Araba hazır olarak beklesin. Her an ihtiyacımız olabilir.

— Emredersiniz, Bayan. Hazır olarak bekleteceğim.

Asansöre bindikleri zaman Cussick, bacaklarının titremekte olduğunu fark etti. Nina'nın rengi kâğıt gibi beyazdı. Parmaklarını koluna geçirerek Nina yüzünü buruşturuncaya kadar sıktı.

Nina:

— Kendimi toparladım, dedi. Artık iyiyim.

Asansör oldukça kalabalıktı.

Cussick:

— Her zaman böyle kalabalık mı olur? dedi.

— Her zaman değil. Son günlerde işler çoğaldı... Hareket fazlalaştı.

Asansörün kapısı kapandığı zaman sustular.

Nina, birden toparlandı.

— On yedinci kat, lütfen.

Kalabalıkla beraber on yedinci katta indiler. Nina, masalardan birine doğru yürüdü.

— Bay Jones'la bir konuşma yapmak istiyorum, dedi.

Çantasından kimlik kâğıtlarını çıkartıp masanın üstüne koydu.

— Bu adam için.

Masada oturan resmi memur, kâğıtları ilgisiz bir tavırla alıp inceledi. Orta yaşlı, geniş omuzlu ve kalın enseli bir adamdı. Parmakları oldukça kalındı. Konuşmadan önce bütün kâğıtları teker teker incelemişti.

— Talebeniz için sebep nedir? Normal kanallardan geçmeniz gerekiyor, Bayan Longstren. On iki saat sonrasına kadar randevu saatleri dolu.

İsteksiz bir tavırla randevu defterini çıkardı ve parmağını satırlarda dolaştırarak araştırdı.

— Yarı sabaha kadar görüşemeyebilirsiniz.

Nina, çaresizlik içinde Cussick'e bir göz attı.

— Acele bir durum. Derhal görüşmem gerekiyor.

Memur yine ilgisiz bir tavırla:

— Şu halde, dedi. Özel bir talep fişi doldurmanız gerekecek.

Gözlerden birini açtı ve bir fiş çıkardı.

— Beş ve sekizinci bölümleri doldurun.

Salonun köşesindeki bir masayı işaret etti.

— Orada doldurabilirsiniz.

Cussick ve Nina, fişi alıp gösterilen masaya gittiler.

Nina:

— Ne yapıyoruz? diye sordu. Ne yazacağım?

— Astronomi araştırma laboratuvarından birisiyle beraber olduğunu yaz. Çevremizdeki doğal çember hakkında bir takım bilgiler olduğunu ekle.

Nina, hiç itiraz etmeden fişi doldurdu.

— Orada bekleyen şu adamları görüyor musun? Onu görmek için bekliyorlar... hepsi de ileri gelen kimseler. Bir haftadan beri toplantıda.

Nina, fişi imzaladı ve tekrar görevli memurun yanına döndüler. Sıraları geldiği zaman görevli memur, fişi aldı, inceledi, sonra kayıt deliğine attı.

— Lütfen oturun, dedi. Bay Jones'un bu talebi incelemesi yarım saat sürer. Dergileri okuyabilirsiniz.

Bekleme salonuna geçip oturdular.

Cussick:

— Çok kalabalık, dedi.

Sonra, kimseye çaktırmadan elini cebine attı ve aynanın kâğıdını açtı. Ayna şimdi çalışır vaziyetteydi. Cebinden çıkarması yeterli olacaktı.

Fakat Cussick, başarı sağlayacağından emin değildi.

Nina, fısıltılı bir sesle:

— Pişman mısın? dedi. Gelmemeyi tercih mi ederdin?

— Hayır, hiç de pişman değilim.

— Geç kalmış sayılmayız... Buradan kalkıp hemen gidebiliriz.

Cussick cevap vermedi. Nina ve Jackie ile ne kadar mutlu olacağını düşünüyordu.

Görevli memurun işareti üzerine yerinden kalktı ve masaya doğru yürüdü.

— Beni mi çağırdınız?

— Girebilirsiniz.

Cussick, yanlış anladığını sanarak:

— Yani kabul edildik mi? diye sordu.

— Bay Jones, talebinizi hemen kabul etti.

Başıyla yan kapılardan birini işaret etti.

— İşinizi lütfen çabuk bitirin, başka bekleyenler de var.

Cussick, Nina'nın yanına gitti. Nina, gözleri iri iri açılmış Cussick'e bakıyordu.

Cussick:

— İçeri giriyorum, dedi. Sen gitsen iyi olacak. Burada bulunman benim işimi zorlaştırır.

Nina, hemen ayağa kalktı.

— Nereye gideyim?

— Apartımana dön ve beni orada bekle.

— Pekâlâ.

Nina, acele adımlarla asansöre doğru yürüdü.

Cussick, gösterilen kapıdan geçerken talebin neden ötürü böylesine çabuk kabul edildiğini merakla düşünüyordu. Odaya girdiği zaman gri üniformalı dört adam yolunu kesti.

İçlerinden biri elini uzatarak:

— Kâğıtlarınız, Bayım, dedi.

Cussick, görevli memur tarafından verilen izin fişini adama verdi. Adam fişi kontrol ettikten sonra Cussick'e uzattı.

— Tamam, girebilirsin.

Sürgülü bir kapı otomatik olarak açıldı. Kapıdan geçen Cussick, kendisini büroların bulunduğu bir koridorda buldu. Burası daha tenhaydı. Kalın halı döşeli koridorda yürüdü. Koridorun sonunda yarı aralık bir kapı vardı. Kapının önünde tereddütle durdu.

İnce bir ses duyuldu.

— Kim var orada? içeri gelin. Dışarda beklemenize lüzum yok.

Cussick, eli cebindeki aynanın üzerinde olduğu halde odaya girdi. Jones, büyük bir masanın arkasında oturuyordu. Cussick'i görünce, masasının üstündeki kâğıtları, teypleri bir kenara itti.

— Merhaba, Cussick.

Eliyle bir sandalyeyi gösterdi.

— Otur, lütfen.

Çok şaşıran Cussick, masaya doğru yürüdü. Jones, kendisini bekliyordu. Tabii... Jones'un daha önce haberi olduğunu tahmin etmeliydi. Fişi dolduruşlarını, kimliğini bir yıl öncesinden biliyordu.

Jones'un arkasın da, ellerinde makineli tüfekler bulunan iri yarı iki adam duruyordu. Cussick, aynayı cebinden çıkartıp uzattı.

Jones, sabırsız bir tavırla:

— Haydi, durma, otur, dedi.

Sonra uzanıp aynayı aldı, yere attı ve topuğunun altında parçaladı.

— Oturacak mısın? Yukarı bakmaktan başım yoruldu. Otur da konuşalım.

Masasının üstünü araştırdı.

— Sigara içersin, değil mi? Sigarayı bıraktım. Sağlığım için zararlı oluyordu.

Cussick, ceketinin cebine uzanarak:

— Sigaram var, dedi.

Jones, parmaklarıyla masanın üzerinde trampet çalarak:

— Seni uzun zamandan beri görmüyordum, dedi. Beni tutuklamak istedikleri günden beri. Öylesine sorumluluk yüklendim ki başımı kaşıyacak vakit bulamıyorum desem yalan söylememiş olurum.

Cussick, boğuk sesle:

— Doğru, dedi.

— Pearson öldü biliyorsun. Bu sabah öldü. Bir müddet hayatta kalmasını sağladım. Beni öldürmek istedi, ama bir yıl öncesinden biliyordum. Katilin ortaya çıkmasını bekledim. Gelecek zamanı iyi seçtim. Ben de seni çağırtmak üzereydim. Sade seni değil tabii, senin sınıfındaki herkesi. Şu sarışın aptal... eski karın... bu fişi doldurmuş. Yazısını hemen tanıdım.

Cussick yine başını sallayıp:

— Evet, dedi.

— Örgütümüze birçok kadın üye aldık. İçlerinden çoğu...

Cussick, istemediği halde elinin hareket ettiğini fark etti. Tabancası birden elinde belirdi, namlu nöbetçilerden birine çevrilmişti. Önce onların öldürülmesi gerektiğini biliyordu. Hiç düşünmeden tetiğe dokundu.

Namluyu, fedailerden iri yan olanına çevirmişti. Fakat Jones, namlunun parıltısını görünce birden ayağa fırlamış ve fedai ile namlu arasına girmişti.

Namludan fırlayan mermi, Jones'un sağ gözüne isabet etti.

İki fedai gözlerine inanamayarak donmuş gibi kaldılar. Hatta makineli tüfeklerini kullanmayı bile düşünmediler.

Cussick de yerinden kımıldayamadı. Fedaileri vurmayı düşünmeden Jones'a bakıyordu. Jones, masasında yığılı duran kâğıtların üzerine kapanmıştı.

Jones ölmüştü. Onu öldürmüştü Her şey bitmişti.

Mümkün olmayan bir iş başarmıştı.

19.

Cussick, daire kapısını açıp içeri girdiği zaman Nina, hafif bir çığlık atarak koştu.

Cussick, Nina'yı kucaklayarak:

— Bir şeyim yok, diye mırıldandı. Jones öldü.

Nina, iri iri açılmış gözlerini Cussick'e dikerek bir, iki adım uzaklaştı.

— Onu öldürdün mü? Fakat nasıl?

Cussick'in tabancası hâlâ elindeydi. Hükümet binasından ayrılırken kimse tarafından durdurulmamıştı.

— Onu vurdum.

— Fakat onu öldüremezdin. Öldürmeye teşebbüs edeceğini bilmiyor muydu?

— Ona ateş etmiyordum. Oturuyordu... Fedailerinden birine ateş ettim.

Alnını oğuşturarak devam etti.

— İçgüdüyle yapılan bir davranıştı. Senden söz ediyordu... tabancamı çektim ve ateş ettim. Evet, belki de evvelce planlamadığım içindir. Belki de zamanı değiştirdim. Belki de reflekslerime uyarak hareket ettiğim için geleceği değiştirdim. Belki de içgüdüye uygularak yapılan hareketleri önceden göremiyor.

Cussick, söylediklerinin akla yakın olduğunu biliyordu. Söylediklerinin doğruluğunu kabul etmeye hazırlandığı zaman, koltuğun üzerindeki kahverengi, küçük paketi gördü.

— O nedir? diye sordu.

— Bu mu?

Nina, paketi koltuğun üzerinden aldı.

— Bilmiyorum... buraya gelişimden önce gelmiş. Örgütten.

Paketi Cussick'e uzattı.

— Senin adına. Kapının önüne koymuşlardı.

Cussick, paketi aldı. Paketin şekli kendisine yabancı değildi, bir teyp kaseti olduğu muhakkaktı. Cussick, uyuşuk parmaklarla paketin iplerini kopardı ve açtı. Sonra kahve masasının üzerindeki büyük teypin önünde durdu.

Teypi dinlemeye başladığı zaman duyduğu ses onu şaşırtmadı. Çünkü kayıp parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu.

— Cussick, bir süre başını kaldırmazsan iyi edersin. Birçok karışıklık olacağını sanıyorum. Bilmiyorum, sadece tahmin ediyorum. Anlıyor musun? Sadece tahmin ediyorum. Seni ilgilendirdiği kadarıyla, yeteneğimi kaybettim. Ve nedenini kavrayabilirsin.

Evet şimdi kavrıyordu. Jones, ölümüne kadar her şeyi görmüştü. Fakat hepsi bu kadardı, ölümünden sonrası karanlıktı.

Jones'un boğuk, çelik kadar soğuk sesi devam etti.

— Tertemiz, iyi bir iş yaptın. Tabii, yaptığın işten madalya alamazsın. Yaptığın bütün iş tabancanın tetiğini çekmek oldu, namlunun önüne atılmak benim işimdi. Fakat yapmak zorunluğunda olduğun şeyi yaptın. İyiydi, yapacağını biliyordum. Korkarak vazgeçmedin.

Cussick, teypi durdurdu. Kaba bir tavırla:

— Tilkiyle aptal karga hikâyesi, diye söylendi.

Nina, Cussick'in elini teypin düğmesinden çekti.

— Durdurma, dinleyelim!

Jones'un sesi duyuldu.

— Böylece şimdi ölüyüm. Bunun ne zaman eline geçeceğini söyleyemem, ama nasıl olsa alacaksın. Bildiğim şu: Bunu dinlediğin zaman ben ölmüş olacağım. Bu kadarını görebiliyorum. Ve şu anda sen de gördün. Nasıl hissettiğimi kavrayabiliyor musun? Bir yıldan beri oturup bu dakikayı

bekliyordum. Kaçınmama imkân olmadığını biliyordum. Artık acılarım dindi. Artık rahat edebilirim. Tabii, şu anda, senin yapmanı istediğim şeyi yapmış olduğunu kavrıyorsundur. Fakat, nedenini anlamadığın muhtemel. Bir hata yaptım. Kumar oynadım, kaybettim. Hatalıydım... fakat senin düşündüğün anlamda değil. Düşündüğünden de çok hatalıydım.

Cussick, içini öfkeyle dolduğunu hissetti.

— Olamaz.

Jones'un sesi devam etti.

— Birkaç gün içinde savaş gemilerimiz dönecek. Halk hata yaptığımı anlayacak... herkes gibi benim de hata yapabileceğimi kavrayacak. Kesin bilgim olmadığını anlayacaklar.

Jones'un sesinde zafer kazanmış bir komutanın neşeli ifadesi vardı.

— Kısa bir süre sonra söylenti etrafa yayılacaktı; Jones, sahtekâr. Jones'un insanüstü yetenekleri yok. Jones bizi aptal yerine koydu, gelecek hakkında bizim gibi onun da bilgisi yoktu. Fakat şimdi böyle düşünmeyecekler. Şu gerçeği kabul edecekler; Jones bugün öldürüldü. Ve yarın, gemiler gelmeye başlayacak. Yenilgi başlamanan önce Jones öldü... ve sebep daima her şeyden önce gelir.

Nina fısıldadı.

— Anlamıyorum. Ne demek istiyor?

Cussick, isteksiz bir tavırla teypi yine çalıştırdı.

— Hunharca öldürüldüğümü söyleyecekler. Beni öldürdüğün zaman başarıyı ellerinden çalmış olduğunu düşünecekler. Söylenti büyüyecek. Eğer Jones yaşasaydı, kazanacaktık. Bizi mahveden sen, eski yönetim, Relativizm oldu. Jones, yenilmezdi. Karın için özür dilerim. Böyle söylemek zorunluğundayım. Seni kışkırtmam gerekirdi. Pearson ölmedi. Polis hapishanesindeki hücrelerden birinde bulacaksın. Eğer halen sen...

Nina:

— Artık kapatabilirsin, dedi. Daha fazlasını dinlemek zorunda değiliz.

Cussick, teypi durdurdu.

— İstediği şeyi yaptım. Pearson'u kullandığı gibi beni de kullandı... planlarının elemanları bizdik.

Bir süre ikisi de konuşmadı.

Nina:

— Artık iç savaş olmayacak, dedi.

— Evet. Hepsi yapmacıktı, sana anlattıklarının hepsi beni harekete getirmek içindi.

— İyi bir psikologmuş.

— Her şeydi. Tarihi anlıyordu, biliyordu, sahneden ne zaman inmesi gerektiğini kavramıştı... ve nasıl ineceğini de biliyordu. Başa geçeceği ve çekileceği zamanı biliyordu. Altı ay daha Jones'la beraber olacağımızı düşünüyorduk. Oysa, ömrümüzün sonuna kadar onun eserleriyle yaşayacağız.

Jones'un yeteneklerinin neler olduğunu biliyordu.

Cussick:

— Evet, dedi. Bizi burnumuzun ucundan yakaladı. Yaşantısı süresinde bizi kukla gibi oynattı. Jones'un heykellerini her yerde göreceğiz. Bütün kiliselerin duvarları onun resimleriyle süslenecek. Her geçen yıl biraz daha büyüyecek.

Nina, teypi geri sarmaya başladı.

— Belki bunu bir delil olarak kullanabiliriz.

— Yok canım, elimizde sürüyle delil var. Jones'un hatalı olduğunu ispat edebiliriz... milyonlarca yoldan bunu ispatlayabiliriz. İstilâcılar hakkında yanıldığı bir gerçek. Çember Jones'un ölümünden önce meydana geldi.

Gemiler zaten dönmek üzere hareket etmişlerdi. Jones Pazartesi günü öldü, savaş Salı günü kaybedildi. Ben bile anlatılanlara inanmak üzereyim.

Nina:

— Ben de, dedi. Nasıl söylesem bilmiyorum... ama haklıymış gibi bir his...

Cussick, pencerenin önüne gitti ve perdeleri aralayarak kaldırımları döven yağmuru seyretti.

Nina, çekimser bir tavırla:

— Biz ne olacağız? dedi. Batı Afrika'ya gitmek istemeyeceğini sanıyorum.

— Batı Afrika'nın yeteri kadar uzak olduğunu mu düşünüyorsun? Benim için bu kadar uzaklık yeter mi? Jones'u öldüren kişi benim... unuttun mu? Beni arayan birçok insan olacak.

— Fakat nereye gidebiliriz?

— Dünya'dan gidebiliriz. Burada artık yerimiz kalmadı. Harekete geçmeleri için bir, iki gün gerekecek... Bu zaman süresinde Jackie'yi alıp, biraz dinlenmek ve hazırlık yapmak fırsatını bulmuş oluruz. Böyle bir şeye kalkışacak kadar paran var mı?

Nina, başıyla evetledi.

— Evet, param var. Karar vermiş gibisin. Nereye gideceğimize karar vermişsin.

— Nereye gideceğiz ve ne yapacağız? Hoş değil, ama gideceğimiz yerde kalacağız. Zamanla her şey unutulacaktır. O zaman tekrar Dünya'ya dönebiliriz.

— Hiç sanmam.

— Ben de sanmıyorum. Fakat yola çıkmamız için bazı şeylere ihtiyacımız olacak. İlerde bizi bekleyen zor günler olacak.

Pencereden döndü.

— Biliyorsun, arzu ettiğin takdirde burada kalabilirsin. Resmi olarak karım değilsin. İkimizi birbirimize bağlamaları çok uzak bir ihtimal. Şurada burada birkaç şey konuşmak, birkaç kişiyle bağıntı kurmak senin için yeterli olacaktır.

— Ben de seninle geliyorum.

— Emin misin? Nihayet, tehlikeye atılmak istemeyebilirsin...

Nina, üzüntüyle gülümsedi.

— Seninle geleceğimi biliyorsun. Bunun için de anlamsız konuşma.

Cussick, mutlulukla:

— Memnun oldum, dedi.

Eğilip Nina’nın burnunu öptü.

— Haklısın... Haydi, hazırlığa başlayalım. Buradan ne kadar çabuk gidersek bizim için o kadar iyi olur.

20.

Kulübenin içi loş ve serindi. Havanın fazla rutubetli olması Louis'in görüşünü biraz kısıtlıyordu. Louis, gözlerini kırpıştırıp daha iyi görmek için biraz daha eğildi.

Dieter:

— Dikkat et, dedi.

Vivian, battaniyeyi çenesine kadar çekmiş yatıyordu. İri gözlerini umutla Louis'e kaldırıp baktı. Louis, içinin burkulduğunu hissetti, sanki zorlukla nefes alıyormuş gibi soluk soluğaydı.

— Daha sonra baksam iyi olacak, diye mırıldandı.

Dieter öfkeyle:

— Seni elli millik yoldan boşuna getirmedim, dedi. Ne oldu? Korkuyor musun?

Louis itiraf etti.

— Evet. Bakmak zorunda mıyım?

Korkuyla yataktan geriledi. Ya doğru değilse ne olacaktı? Önlerine serilen sorun henüz çözümlenememişti.

— Hayır, diye tekrarladı. Bakamam.

Dieter, karısının yanına gitti, Louis'e:

— Sıra sana da gelecek, dedi. Sen ve Irma. Frank ve Syd. Bunun için baksan iyi olur.

Louis, baktı.

Bebek sessizce yatıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı. Görünüş bakımından Dünyalıya benziyordu, ama değildi. Louis, bunu hemen anladı.

Burun delikleri değişikti; ilk dikkatini çeken bu olmuştu. Her burun deliğinde süngerimsi bir madde vardı. Nemli havayı süzdüğü muhakkaktı.

Sonra bebeğin elleri değişikti. Louis, dikkatle eğildi ve bebeğin sağ elini tutup inceledi. Parmakların arası perdeliydi. Ayak parmakları yoktu. Göğüs kafesi çok genişti. Ciğerlerine aldığı havayı uzun süre içinde tutabilirdi.

Bebeğin Dünyalı olmadığını ispatlayan hep böyle önemli farklardı. Bebek yaşıyordu. Venüs'ün havasını teneffüs ediyor, sıcaklığa dayanabiliyordu. Asıl mesele, besleniş tarzıydı.

Vivian, bebeği kendisine doğru çekince bebek kımıldadı ve gözlerini açtı.

Vivian sordu:

— Bebeğim hakkında ne düşünüyorsun?

Louis:

— Güzel bebek, dedi. İsmi nedir?

— Jimmy.

Vivian gülümseyerek bebeği iri göğüslerine doğru çekti. Bebek iştahla emmeye başladı. Biraz sonra kıpırdanması kesilmiş, yarı uykulu bir hal almıştı.

Louis, ayaklarının ucuna basarak Dieter'in yanına gitti..

Dieter:

— Düşüncen nedir? diye sordu.

Louis, omuz silkti.

— Bir bebek işte.

Dieter, kıpkırmızı kesildi.

— Anlamıyor musun? Değişik bir bebek, yasayacak.

— Tabii yaşayacak.

Louis, sırıtarak genç adamın sırtına vurdu.

— Artık baba oldun, çapkın. Kaç yaşındasın?

— On sekiz.

— Viv kaç yaşında?

— On yedi.

— Benim yaşıma geldiğin zaman torun sahibi olacaksın.

Frank'la Syd, kulübeye girdiler. Peşlerinden Laura geldi. Laura şimdi üç yaşındaydı ve yürüyordu. Onların arkasından da Irma kulübeye girdi ve yatağa doğru baktı.

— Bebek... yaşıyor mu?

Frank:

— Gerçek bir bebek, diye mırıldandı.

Dieter, neşeyle:

Gerçek olmayacak mıydı? diye bağırdı.

Garry kapıda belirdi.

— Girebilir miyim?

Louis:

— Girebilirsin, dedi. Bir parti veriyoruz.

Laura'yı yatağın yanına götürdü.

— Sen de bakabilirsin. Hepiniz bakabilirsiniz.

Vivian'la bebeğe doğru eğilen, Syd:

— Besleme sorunu çözümlenmiş oldu, dedi. Fakat daha sonra?

Dieter:

— Merak etme, dedi. Rafferty hiç bir şeyi unutmamış. Viv'in sütünü inceledik. Normal süte benzemiyor.

Syd, rahatlamış göründü.

— Tanrıya şükür!

Vivian yumuşak bir sesle:

— Hayatının sonuna kadar onu emziremezdim, dedi. Frank ve Louis, bir köşeye çekilerek aralarında konuşmaya başladılar.

Frank:

— Bugüne kadar karşılaştığımız en güzel olay, dedi. Sebeplerini araştırdın mı? Ya çocuk Dünyalılara benzeseydi? Ya kendimize benzeyen bir bebek doğuramasaydık?

— Eh, başardık ya sen ona bak.

— Tanrıya şükür! Eğer çocuk sahibi olamasaydık, ömrümüzün sonuna kadar sekiz kişi olarak yaşayacak, bir koloni meydana getiremeyecektik. Bu da sonumuz olacaktı.

Son yıllarda koloni oldukça genişletilmişti. Yollar yapılmıştı. Kulübenin önünde saçtan yapılmış bir araç vardı. Bu aracı, Dieter ve Garry yapmıştı. Araç akümülatörle çalışıyordu. Saatte on mil hız yapabilecek kapasitedeydi.

Louis:

— Fazla dikkatli bakma, dedi. Nazar değdireceksin.

Frank ve Louis dışarı çıkmışlardı. Sıcak su kaynakları elektrik gücünü temin ediyordu. Kaynakların yanına yerleştirilen dinamolardan elektrik elde etmeye başlamışlardı ve elde ettikleri elektrik gücünü değişik işlerde kullanıyorlardı. Böylece, Venüs'te bir toplum meydana gelmeye başlamış oluyordu.

Louis:

— Dieter çok çalışıyor, dedi.

Frank:

— Evet, dedi. Birçok şey yapmış. Fakat şuraya bağlı olan hayvanları ne yapacak dersin?

— Tanrı bilir.

Louis, kulübenin kapısından uzandı.

— Dieter, şu hayvanları ne yapacaksın?

— Benim at sürüm.

— Bunları ne yapacaksın, yiyecek misin?

Dieter, gururla anlattı.

— Yaptığım denemeler sonucu bu hayvanların Dünya atlarından daha gelişmiş yaratıklar olduğunu öğrendim. Bizim yardımcılarımız olacak. İlerde inşaata geçtiğimiz zaman bizim sağ kolumuz olacaklar. Şimdiden terbiye etmeye başladım.

Louis, başını sallayarak kulübeye girdi.

Bir saat sonra Frank ve Syd, kendi kulübelerine doğru hareket etmişlerdi.

Frank:

— Çocuk sahibi olmak iyi şey, dedi.

— Bunu belki yüz kere söyledin.

— Doğru. Şu gemilerden birini uğrasak iyi olacak.

— Neden?

— Bir kuluçka makinesi yapmalıyız. Ya bebek tam değişikliğe uğramamışsa? Bu takdirde ölmesi mümkün... fakat makine olursa... güçleninceye kadar hayatta tutabiliriz. Bebeğimize bir şey olmasını arzu etmiyorum.

— Dünyalıların kubbesine uğrayabiliriz. Haberi duyunca sevineceklerini biliyorum.

Frank, arabanın yolunu değiştirdi.

Sığınak kendilerininki kadar büyük değildi. Üç kişiye yetecek büyüklükte bir yerdi. Eski harabe temizlenmiş ve tamir edilmişti. Cussick, beraberinde getirdiği çim tohumlarını ekmiş ve kubbenin önünde büyük, yeşil bir saha meydana getirmişti. Dünyalı aile ağaç ekmiş, büyütmüş ve gölge sağlamıştı. Bahçesinde değişik renkte ve çeşitte çiçekler vardı. Kubbenin arka tarafında

sebze bahçesi vardı. Bahçenin bir köşesinde inşa edilen üstü kapalı barakada, birkaç tavuk, inek, boğa, üç domuz, iki köpek, kedi ve kuşlar vardı.

Nina, kubbenin her yerini renk renk boyamıştı. İki odalı evin damı kırmızıydı. Gökyüzünü meydana getiren kubbe maviye boyanmıştı. Dört yaşındaki Jack, bahçede oynuyor, kendine kumdan evler, mağaralar yapıyordu.

Syd, birdenbire:

— Onlara acıyorum, dedi.

— Neden?

— Çünkü, onlar için yaşantı çok zor. Hatırlar mısın... biz de evvelce onlar gibi yaşıyor ve ne kadar sıkılıyorduk?

— Ama bir gün gelecek, Dünya’ya dönebilecekler.

— Eğer Dünya’ya dönünceye kadar yaşlanıp ölmezlerse...

— Unutma, neden ötürü buraya geldiğini biliyor. Gönüllü olarak geldi ve belirli bir amacı var.

Frank, arabanın motorunu durdurdu. Syd’le beraber arabadan indiler ve sığınağa doğru yürüdüler. Şeffaf duvarların arkasından Cussick, onların geldiğini görmüştü. Elini sallayarak onlara doğru yürüdü.

Frank, ellerini ağzının etrafında boru gibi büktü ve bağırdı.

— Bir erkek çocukları oldu! Çocuk bu dünya ya alışık ve yaşayacak.

Syd, hatırlattı.

— Söylediklerini duyamaz.

Syd ve Frank, küçük hava boşluğuna girdiler. Bir taburenin üzerinde duran mikrofonu alıp düğmesine bastılar. Alıcı ve vericinin ısınmasını bekledikten sonra konuşmaya başladılar.

Cussick:

— Merhaba, dedi.

Cussick, kubbe duvarının gerisinde duruyordu. Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmış, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Gömleğinin kolları sıvalıydı.

— Nasıl oldu?

Syd:

— Çok iyi, dedi.

— Buraya uyuyor mu?

— Hem de nasıl! Normal bir çocuk.

Cussick, mutlu bir tavırla:

— Bu haberi birayla ıslatmak gerekir, dedi.

Tam bu sırada Nina göründü. Üzerinde mavi bir pantolon ve sütyen vardı. Sarı saçları dağınık bir şekilde omuzlarına dökülmüştü.

Nina:

— Tarafımızdan tebrik et, dedi. Erkek çocuk mu?

Frank:

— Her yönüyle, diye cevap verdi.

— Sağlıklı mı?

— Bir at kadar güçlü ve sağlam. Venüs'te yetişen at türü, Wuzzle kadar güçlü.

Nina şaşkınlıkla:

— Sesin iyi gelmiyor, dedi. Kelimelerini anlayamıyorum.

Cussick, kolunu karısının beline dolayarak kendisine doğru çekti.

— Sen asıl ambardaki fareleri düşün, dedi.

Syd, hayretle:

— Fare mi getirdiniz? diye sordu.

Cussick, sırıtarak:

— Çevremizin normal olmasını arzu etmiştim, dedi. Hatta bir kutu çekirge ve sinek bile getirdim. Dünyamın tam olmasını arzu ettim. Burada kaldığımız sürece...

Sentetik gölün kenarında oynayan Jackie, neşeli bir çığlık attı.

Cussick:

— Jackie'nin nelere karşı durduğunu anlamasını istiyorum, dedi. Tekrar dünyaya döndüğümüz zaman nelerle karşılayacağını bilmeli.

SON

kap: Ünal Çöteli

Guvenlik Ajanı Cussick, yirmi birinci asır hükümetinin mümkün düşmanlarını alt edebilecek yetenekte bir kişiydi. Fakat Jones adındaki genç bir adamın kendi yetenekleriyle boy ölçüşebilecek kadar yetenekli olduğunu anladı.

Çünkü Jones, Cussickin bütün hareketlerini önceden biliyordu. Jones her şeyi önceden bilirdi ama uzaydan gelen ziyaretçilerin doğal yapılarından haberi yoktu...

Böyle olduğu halde Jones kendisine bir dunya yaratmasını bildi ve tüm düşmanlarının arasından sıyrılmayı başardı. Onu kimse engelleyemezdi.

Çünkü bütün soruların cevaplarını bir yıl öncesinden biliyordu. Fakat tek sorusunun cevapsız kalacağını bilemezdi.

Fiatı 750 Kuruş

[illegible]